

 HARLEQUIN®

10 S 05/01

Lékařská romance

Caroline Andersonová

**NEJISTÁ
ODPOVĚĎ**

Caroline Andersonová

NEJISTÁ ODPOVĚĎ

Název originálu:
Definitely Maybe

První vydání:
Mills & Boon, 1998

Překlad:
Jana Nováková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 1998 by Caroline Anderson
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2001
Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je i zcela náhodná. Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 69 Kč

ISBN 80-241-0740-6

PRVNÍ KAPITOLA

Tassy zůstala zírat.

To se tak stává. V jednom okamžiku si pokojně myslíte na svou práci a vzápětí před sebou máte toho nejúžasnějšího muže, jakého jste kdy viděla. Tassy cítila, že jí tlak stoupá do závratných výšek.

Ne, že by to něco znamenalo. Zařekla se přece, že už se znovu nikdy nezaplete. Ani kdyby se postavil rovnou před ni a řekl, že je tou nejkrásnější ženou, jakou kdy viděl, nic by to na jejím rozhodnutí nezměnilo.

A nezvíklaly by ji ani jeho tmavě blond husté vlasy, ani aristokratické lícni kosti, ani ty nejfantastičtější usměvavé zelené oči a už vůbec ne jeho nepřehlédnutelné tělo, pro které by snad stálo za to i umřít. Kromě toho má příšernou kravatu. Může si snad přičetný člověk uvázat pod krk něco, na čem létají růžoví sloni? Oči, pomyslela si, má ovšem nádherné...

Sakra. Ohlédl se a zabodl se zeleným pohledem rovnou do jejího. Tassy cítila, že jí poskočilo srdce a do tváří jí pomalu stoupá horkost. Rychle se otočila zpátky k dítěti, kterému se věnovala, a podala mu poslední lžičku želatiny s vysokým obsahem proteinů. Muže si už dál nevšímala. „Výborně,“ pochválila malého pacienta, který obsah lžičky poslušně spolkl. V tom na krku ucítila závan vzduchu, a když pozvedla zrak, hleděla znovu přímo do těch nádherných zelených očí.

Bože, pomyslela si vylekaně. Z posledních sil si však udržela profesionální úsměv. „Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se a vzápětí si s nevolí uvědomila, že to řekla afektovaným tónem jak ze starého filmu. Holka, vzpomenuj se, napomenula se v duchu ostře.

„Vy jste sestra Franklinová?“ zeptal se s úsměvem, který znovu vyhnal její puls do nebeských výšin. Je tak sexy. „Jsem Benedict Lazaar.“

„Lazaar...?“ zapátrala v paměti.

Žádné dítě toho jména tu nemají, ale možná je to nevlastní otec...

„Doktor Lazaar,“ dodal, aby jí napověděl.

Oh bože, jasně. Její paměť není pod tím zeleným pohledem zrovna nejspolehlivější. Mile se usmála. „Samozřejmě, promiňte. Dneska je hrozný den.“

Velkoryse přehlédli její zmatek. Jeho úsměv by mohl rozpouštět sněhuláky. Tassy odložila lžíci na talíř, stoupla si a natáhla svou štíhlou ruku směrem k doktorovi. „Jsem ráda, že vás poznávám, pane doktore. Vítejte na oddělení...“

Téměř ucukla, když její chladné prsty obemkla jeho teplá, suchá dlaň. Stáhla ruku zpět a ohlédla se na dítě. „Tak, my jsme už skončili, že Same? Jenom uklidím nádoby a budu se vám věnovat, doktore Lazaare. Můžete poprosit nějakou sestru, aby vás zatím zavedla do mé kanceláře?“

Odvrátila se. V duchu si nadávala, že mluví jak osmdesátiletá stará panna. Stiskla zuby, aby na sobě nedala znát vztek. Uhladila Samovi vlasy na čele a s povzdechem se vydala za mužem, který se jí jak osten hned napoprvé zadřel pod kůži.

Jak s ním bude moci pracovat, když se na něj nemůže podívat, aniž by se jí podlomila kolena? Jasně, že je pro ni přitažlivý, ale její tělo přece nezvítězí nad rozumem. Muž, který vypadá takhle, určitě ví, jak působí na ženy. A soudě podle jeho líného, sebevědomého úsměvu, jejich nadšení pro něj nic neznamená.

Ach jo, pomyslela si. Nadechla se a prudce otevřela dveře své kanceláře. Ocitla se tvář v tvář objektu svého znepokojení.

„Stavil jsem se, abych vás viděl,“ řekl jí s úsměvem.

Zase *ten* úsměv!

A její hloupé srdce se jen zatetelilo.

Přikrčila se jako by ji někdo přistihl při něčem zakázaném a pokusila se o úsměv. „Tak, teď mě vidíte. Dáte si čaj?“

„Máte čas?“

„Můžu si ho udělat – ještě jsem dneska neměla pauzu a už jsou dvě. Myslela jsem, že máte nastoupit až zítra.“

Rychle připravovala konvici, čaj do šálků, hledala sušenky...

„Taky že ano. Jenom jsem si myslel, že se stavím a porozhlédnu po oddělení, nahlédnu do záznamů pacientů a tak. Znáte to.“

Neznala, protože ve skutečnosti to ještě nikdo takhle neudělal. Nový doktor většinou nastoupil na oddělení až první den ráno, v ruce bílý plášť a stetoskop, s kocovinou po večírku na rozloučenou a očekával, že mu někdo všechno zorganizuje.

Tenhle je možná jiný... Až naprší a uschne, zapochybovala vzápětí. Takový zájem o práci zatím viděla snad jedině u Joshe. Jeho nástup byl prý také takový. Bylo to samozřejmě ještě předtím, než přišla na oddělení. Na jejím místě tehdy pracovala Melissa Shawová, dnešní Joshova žena a matka jeho dvou krásných dětí.

Ted' už to tu vypadá jinak. Josh se stal mladším konzultantem na nově ustaveném a slibně se rozvíjejícím oddělení. Muž, který ted' okupuje její kancelář i mysl, ho má nahradit. Snad bude stejně dobrý jako Josh – nejen v práci, ale i v jednání s lidmi. Osobního kouzla, zdá se, má na rozdávání. Maminky ho budou milovat.

Podala mu šálek čaje, sedla si proti němu a pokoušela se nevnímat jeho boky opřené o okenní parapet jen pár desítek centimetrů před jejím očima. Měl světlo v zádech, takže mu moc neviděla do tváře. Stoupl si schválně zády k oknu?

Tassy si rozpačitě hrála s šálkem, jezdila prstem po jeho okraji a nakonec se odvážila potichu zeptat, odkud je.

„Z Londýna,“ odpověděl doktor Lazaar a zamračil se.

Tassy to překvapilo.

„Vypadá to, že ho nemáte rád,“ řekla opatrně a doktor se rozesmál.

„Ne. Někdo ho má rád a někdo ne. Já ne. Všechno mi tam vadí.“ Jeho úsměv pohasl a Tassy z jeho tváře vyčetla víc, mnohem víc, než by jí byl schopný popsat slovy.

Doktor se protáhl a vydal se kolem její kanceláře, prstem přejel karty pacientů, se zájmem si prohlížel všechny věci. Tassy měla najednou živou představu, že je u ní doma, dělá to samé – prohlíží si všechny její osobní věci se stejným zájmem – a zatoužila se ho dotknout.

„Ostatní karty jsou tady v kartotéce,“ ovládla se. Nervózně položila šálek na talířek. „Přečtěte si je v klidu, já musím běžet.“

Vyskočila a zavřela za sebou dveře. Teprve na chodbě se konečně zhluboka nadechla.

Ben také nebyl klidný. Nemohl zůstat sedět, jeho tělem cloumal neklid, v myšlenkách vyběhl za sestrou Franklinovou. Její zjev ho omráčil – tu vysokou, štíhlou postavu, s něžnou křivkou boků, která

vynikla, když se skláněla nad nemocným dítětem, měl stále před očima. Chtělo se mu vzít její pevné tělo do náruče a stisknout je. Její uniforma není tou typickou sesterskou uniformou, zasníl se. Vybavil si, jak jí pevně obepíná boky a zdůrazňuje její štíhlý pás. Prameny tmavých vlasů, v nichž tančí červené záblesky, jí vyklouzly zpod sesterského čepečku. Může jenom odhadovat, jak dlouhé je má, ale umí si představit, jak mu kloužou mezi prsty. A její oči! Ten sametově hnědý, měkký pohled raněné laně.

S povzdechem se odvrátil od okna, sedl si na její místo a pokusil se ponořit do záznamů pacientů. Snad mu pomohou soustředit se na to, proč je tady.

Tassy se vrátila k malému Samovi. Trochu se nudil, ale hlavně byl unavený, až o něj dostala strach. Má revmatickou horečku, která se teď už tak často nevyskytuje, ohrožuje to jeho srdce, klouby i svaly. Kvůli nekontrolovatelným záchvatům třasu, které nenávidí, musí ležet v posteli s vysokými bočnicemi. Tisíckrát ho už Tassy musela ujistit, že je to jen dočasné, ale stejně jí nevěří a je hodně nešťastný.

„Kdo byl ten s tou kravatou?“ zajímal se hned, když Tassy uviděl.

„To je nový doktor. Bude se o tebe starat.“

„A co doktor Lancaster?“

„Povýšil. Ještě ho uvidíš, ale teď jsi pacient pana primáře Baretta a doktor Lazaar patří do jeho týmu.“

„Má divnou kravatu. Doktor Lancaster se mi líbil víc.“

Tassy se usmála. „Souhlasím s tebou, co se týká kravaty, ale dneska tu ještě nebyl oficiálně. Doufám, že zítra to bude lepší.“

„Co bude zítra lepší?“

Sam a Tassy sebou trhli.

„Vaše kravata,“ vystřelil Sam, zatímco Tassy si připravovala nějakou diplomatickou lež.

Doktor Lazaar vzal svou kravatu mezi prsty a pozoroval ji se svraštělým obočím. „Moje kravata se vám nelíbí? Myslel jsem si, že je dost dobrá.“

Sam jen zvedl oči v sloup. Ben se i se svými růžovými slony obrátil k Tassy.

Ta konečně prolomila vzrůstající ticho. „Jenom jsem Samovi vysvětlovala, že tu dneska ještě nejste oficiálně a že zítra budete mít možná kravatu – klidnější.“

„Klidnější?“

„Mmm. Myslím...“ Tassy mávla rukou a nepatrně se začervenala. „Trochu...“

„Je moc křiklavá?“

„Hm.“

Zakřenil se, ani trochu zahanbeně.

„Je mi líto, ale tohle je jedna z mých nejmíň nápadných kravat.“

Tassy se trochu zajíkla a Sam vykulil oči. „Páni, módní maniak,“ zamudroval. Doktor Lazaar ho nenapomenul, jenom se zase zasmál.

„Ale neboj se, je to moje jediná neřest,“ ujistil chlapce a obrátil se k odchodu. „No, víceméně,“ dodal polohlasem, když míjel Tassy.

Její představivost se rozběhla na plné obrátky, ale když vzhlédla, viděla jenom jeho úsměv a veselé plamínky v zelených očích.

„A co vrchní sestra Franklinová?“

Josh Lancaster přejel očima Benovu dychtivou tvář. Mladý doktor se sice snažil udržet neutrální výraz, ale moc se mu to nedařilo. Mladá žena ho uchvátila tak, že nemohl ani dýchat.

Bude dobrý, pomyslel si Josh Lancaster. Předtím, než položil tu poslední otázku, dopodrobna se zajímal o oddělení, pacienty, o systém a metody práce, zvyky i detaily každodenního chodu oddělení. Poslední odpověď ho však zřejmě zajímá ze všech nejvíc.

Proto ho teď Josh upřeně pozoroval. „Je výborná. Opravdová opora oddělení. Proč?“

„Jen profesionální zájem o kolegyni.“

Josh zvedl obočí a Ben přiznal barvu. „Jenom jsem chtěl vědět... má tak dlouhé nohy...“

„A skvělou postavu a přitažlivou tvář a milý úsměv a nádherné vlasy a tu nejmilejší, přátelskou povahu, jakou můžeš najít. Taky má smysl pro humor břitký jako kord a velmi nízké mínění o flirtování a mužích vůbec. Zapomeň na ni.“ Joshův úsměv náhle zmizel a jeho

oči byly smrtelně vážné. „Promiň, kamaráde, ale najdi si jinou hračku. Tassy není na hraní.“

„Tassy?“

„Hm. Vlastně se jmenuje Natasha, ale nikdo jí tak neříká. Nemá to ráda.“

„Ruska?“

„Ne, to ne, je to Angličanka do morku kostí. Ale její matka z ní chtěla mít baletku.“

Ben si povzdechl. S baletkami nemá právě nejlepší zkušenosti. Ještě... Rozpačitě zamrkal.

„Je vdaná?“

„Nikdy o tom nemluví,“ odpověděl Josh úsečně. „Asi si drží muže od těla.“

Josh kývl. „Přesně tak. Jak jsem řekl, najdi si jinou hračku.“

Benovi zmizel úsměv z tváře. „Kdo říká, žehle dám hračku?“

Joshovy oči ho propálily jako modrý laser. „Nevím, co hledáš, Bene. Ať je to cokoliv, hledej jinde. Tassy prostě nemá o muže zájem.“

O muže jako takové možná ne, pomyslel si Ben, ale o mě by ho mít mohla. Jenže by to bylo proti její vůli a asi by se za to nenáviděla.

Tassy náhle vešla do místnosti. Ben pocítil bodnutí u srdce, když se ohlédl a spatřil ji. Nic podobného necítil už léta, rozhodně ne od svých dvaceti nebo tak. Ani ho nenapadlo myslet hned na sex. Toužil ji jen chránit a zbavit její pohled obav, které měla v očích pokaždé, když se střetla s jeho. Do jeho očí se může dívat beze strachu.

Proboha, to se ale zasn timer. Zasn timer se, až zapomněl... Obrátil se k ní a zrovna zaslechl, jak Joshovi říká: „Sama bolí koleno. Myslím, že jeho artritida postupuje. Má křeče a bolí ho to. Může se na to jít jeden z vás podívat?“

Josh se podíval na Bena a kývl. „Je tvůj. Chceš, abych šel s tebou, nebo si s tím poradíš sám?“

Ben se usmál. „Myslím, že to zvládnu. Jaké dostává léky?“

Josh vyndal z kartotéky Samovu kartu a podal ji Benovi.

„Dostával steroidy. Je na ně ale citlivý, proto jsme se rozhodli nasadit salicyláty – zkusíme rozpustný aspirin. Potřebujeme, aby se

steroidy vyplavily. Ale myslím, že by sis o tom měl promluvil s Andrewem. Všechno ostatní je v kartě.“

Ben kývl. „Dobře, promluvím si s ním o tom. Myslíte, že se mu bude líbit tahle kravata?“

Tassy se na ni podívala a v očích jí zahrálo. „Těžko říct, ale aspoň bude mít o čem přemýšlet.“

„Hm. To si taky myslím.“ Střelil po ní zeleným zábleskem svých očí. „Dobrá, sestro Franklinová, jdeme na to.“

Následovala ho, vykořeněná tím, že má jeho velká a velmi svalnatá záda tak blízko před sebou. Měl na sobě citrónově žlutou košili, v béžových botách jasně zelené tkaničky. Pohyboval se potichu a ladně – obdivuhodné u tak velkého chlapa.

To je absurdní, pomyslela si Tassy, on se ani neohlédne, aby se přesvědčil, že jdu za ním. Vešli do malé místnosti, kde ležel Sam, osmiletý pacient s revmatickou horečkou. Tassy se na něj usmála. „Ahoj. Jde se na tebe podívat doktor Lazaar. A jeho tkaničky!“ dodala potutelně.

Sam se podíval za ni a zvedl oči v sloup. „No nazdar,“ vykřikl a skácel se do polštáře.

„Jsem rád, že se ti líbí, synku,“ odpověděl Ben a položil své velké ruce na pelest Samovy postele. „Slyšel jsem něco o tom, že tě bolí noha.“

Sam přikývl. „Levý koleno, ne pravý, ne – já nevím, tohle.“ Ukázal na levé koleno a Ben odhrnul přikrývku, aby si ho mohl prohlédnout.

Výborně, pomyslela si Tassy. Nesahá na něj hned, zatím se jenom dívá jako správný doktor. Ben mezitím prostudoval záznamy srdeční činnosti a znovu se zadíval na koleno. „Můžeš s ním pohnout?“ zeptal se.

Sam zakroutil hlavou. „Moc ne, bolí to a dostanu křeč.“

Jak to řekl, noha mu začala nekontrolovatelně škubat a Sam se rozplakal. Tassy ho vzala do náruče, hladila ho a utěšovala.

Ben svýma velkýma rukama teď koleno prohmatává, hýbe jím v kloubu, studuje teplotu i otok. Navzdory tomu, že má ruce jako lopaty, dokáže být neuvěřitelně jemný, všimla si Tassy. Prohlídka byla krátká, ale důkladná. Nakonec Ben Sama něžně přikryl.

„Sáček s ledem a odpočinek,“ nařídil. „Pak uvidíme.“

Sam se skrz slzy usmál. „A jak tu budu ještě dlouho?“ zajímal se.

„Dokud ti nebude líp. Každý potřebuje jinak dlouhou dobu, ale budeme tě tu držet jenom tak dlouho, jak to bude nutné. Slibuju na své tkaničky.“ Samův zrak, stejně jako Tassyin, sklouzl ke kravatě, na které měl tentokrát žluté citróny. „Máte nějakou opravdickou kravatu?“ zeptal se Sam s despektem. „Nějakou modrou nebo šedou nebo tmavě červenou s malým vzorečkem?“

Ben se rozesmál.

„Jasně, mám opravdické kravaty. Beru si je na pohovory o zaměstnání.“ Napřímil se a obrátil se na Tassy. „Sestro Franklinová, mohu vás požádat, abyste mě provedla po oddělení?“

Tassyino těžce zkoušené srdce začalo vibrovat stejně jako před chvílí Samova noha.

„Samozřejmě,“ ovládla se. „Same, za chvíli se vrátím s ledem.“

„Nespěchejte, nemám to rád,“ odpověděl malý pacient s pramalým nadšením. „Chtěl bych vstát.“

„To nemůžeš a ty to víš. Buď hodný, pošlu ti sem Carol, aby ti něco přečetla – chceš?“

Sam neochotně přikývl, usmál se na doktora a s výrazem hodného hochy se odevzdaně položil do polštářů. Tassy mu zamávala a vyšla ven za Benem.

„Je to trochu komediant,“ poznamenal. „Ale ta noha mu musí dělat peklo. Spolupracuje při léčbě?“

„Bylo to trochu horší, ale teď už docela ano. Myslím, že nejvíc ho štve, že nemůže vstát.“

Ben kývl, ukazováček přemýšlivě na rtech. Tassy nemohla z toho prstu se vzorně zastřiženým nehtem spustit oči. Nakonec spustil ruku a podíval se na ni. Tassy cítila, že ji zalévá horkost a pomalu rudne. Něžně a chápavě se usmál, což ji dovádělo téměř k šílenství. Úsměv mu zalil celou tvář, protože si všiml, jak na něj Tassy rozpačitě zírá.

„Mluvili jsme o Samovi,“ vzpomatovala se.

„Ano. Led, sedativa a hlavně pozornost. Snad se to do večera uklidní. Kde je jeho matka?“ dodal Ben a sraštil obočí.

„Pracuje. Je to kadeřnice a má spoustu práce. Tatínek se nevyskytuje.“

Ben stiskl rty do úzké linky a Tassy mohla poprvé vidět jeho osobnost i z jiné stránky – jako tvrdého, nekompromisního muže, který má jasný životní názor.

„Mít dítě, to je pro dva lidi zkouška. Uzavírají tím smlouvu na celý život,“ procedil skrz sevřené rty. „Příliš mnoho dětí nemá opravdový domov, svobodné matky, děti ve vlastní péči – lidi jsou hrozný.“ Vzpamatoval se. „Promiňte, to je moje úchylka. Stačí říct a zmlknu.“

Tassy potřásla hlavou. „Nevadí. Vlastně s vámi souhlasím.“

„Určitě mi rozumíte,“ usmál se a její srdce poskočilo a třikrát se otočilo kolem vlastní osy. Mechanicky otevřela ledničku a vyndala sáček s ledem. Rozumět mu? Nerozumí sama sobě! „Jenom to Samovi donesu a poprosím Carol, jestli mu něco přečte,“ omluvila se.

Ben však šel za ní. „Kdo je Carol?“

„Pacientka, má skoliózu páteře. Je po operaci, trochu se začíná rozhýbávat a strašně se nudí. Ale pokud všechno půjde dobře, bude brzy doma.“

„A nevadí jí trávit čas s tím klukem?“

Tassy se usmála. „Ani ne, myslí si, že je úžasný. Má ráda jeho smysl pro humor.“

„Smysl pro humor... Nelíbí se mu moje kravaty,“ řekl Ben ponuře a Tassy se rozesmála.

„Říkáte to, jako by to byla vada charakteru,“ odpověděla a Ben se trochu zakuckal.

„Je to trochu trik, víte,“ řekl potutelně. „Aspoň má o čem přemýšlet. Místo toho, aby se zabýval tím, že má nového doktora, přemýšlí o kravatě, kterou jsem si uvázal.“

Tassy se na něj překvapeně podívala, zrak jí sklouzl na obrázek na jeho kravatě a uvědomila si, že jeho nadšení a zájem o pacienta převáží nad nutností být elegantní. Usmála se a poprvé za den mu pohlédla přímo do očí. Ocitla se přímo uprostřed dvou smaragdových jezer. Její úsměv pomalu pohasl, protože zase ucítila tu sladkou tíhu v kolenou.

Když už je řeč o kolenou –

Pořád měla v ruce Samův sáček s ledem. Potřebuje se vzpamatovat.

„Jdu mu to dát,“ řekla rychle.

„Jistě. Musíte mi říct, kdyby potřeboval něco silnějšího.“

Tassy kývla. Sam dostal led a Tassy si šla po své další práci. Má plné oddělení pacientů, kteří potřebují její péči. Nemůže se dál zabývat těma krásnýma zelenýma očima...

„Tak. A jdu domů!“

Josh se usmál. „Ale Tassy, pracovní doba skončila teprve před dvěma hodinami. Jsi si jistá, že máš hotovo?“

„Stoprocentně. Jdu domů, udělám si obrovský sendvič a s ním ho ve vaně.“

„Sakra, to zní dobře.“ Josh sáhl po pageru a dal si ho do kapsy. „Tak zítra.“

Ben, který seděl za stolem a studoval záznamy malých pacientů, zvedl oči k Tassy. „Děkuju za pomoc,“ řekl tiše. „Vím, že jsem vás musel otravovat. Nemohl bych vás za to pozvat na večeři? Nemusela byste vařit.“

Tassy to v první chvíli zlákal. Panebože, ji to láká! Chvilí váhala, ale nakonec se rozhodla, že má samé dobré důvody odmítnout. „Ne, nezlobte se, ale nechci.“

„Co nechcete? Jíst? To je totiž všechno, co vám nabízím.“ Mluvil lehkým tónem a Tassy opět vstoupila nenáviděná červeň do tváří. Samozřejmě, že tím nemyslel nic jiného. Nezajímá ho jako žena. Jak ji to mohlo napadnout?

„Myslím tím, že nechodím na večeři s kolegy – z mnoha důvodů.“

„Ani do jídelny tady v nemocnici?“

A vydržet všechny ty pohledy a to šuškáání? Ani náhodou.

„Jasně, to je hloupý nápad,“ odpověděl Ben za ni, když viděl její pohled. „Jenom jsem si myslel, že by pro nás oba bylo dobré na chvíli vypadnout. Neplánoval jsem vrhnout se na vás, Tassy.“

„Nikdy jsem si nemyslela, že jo,“ oponovala mu. „Jenom...“

„Jenom?“

„Nemám nic, o čem bych mohla mluvit. Žiju velmi klidně v malém pronajatém domku a buď pracuju, nebo o práci přemýšlím. Mám to tak ráda.“

„Protože je to bezpečné?“

Pohlédla mu tvrdě do očí.

„Ano, pokud tomu tak říkáte.“

„Nejste až příliš v bezpečí?“

Opravdu? Teď, v malé kanceláři tak blízko něj s tím rozhodně nesouhlasí. Právě teď by se potřebovala cítit mnohem, mnohem bezpečněji. Vzala s: tašku, přehodila kabát a otočila se ke dveřím. „Nemyslím si to. Službu má Maureen, pomůže vám, když budete potřebovat.“

„Už jsem skončil.“ Zaklapl desky, dal je zpátky do kartotéky a protáhl se. Jeho citrónově žlutá košile krásně ladila s jeho zelenýma očima a pod tenkou látkou se mu rýsovaly svaly. Pramen tmavých vlasů mu spadl do očí. Tassy odvrátila zrak a rychle vypadla z kanceláře.

Ben však šel za ní, vmžiku ji dostihl a srovnal svůj krok s jejím. Tassy na chodbě zatočila doleva, pak doprava, na konci prošla dveřmi a ocitli se na parkovišti. Když už si myslela, že ji doprovodí až k jejímu autu, zaváhal a zastavil se.

„Tak tady se musíme rozejít,“ řekl s úšklebkem. „Jste si jistá, že vás nepřemluvím?“

„Docela jistá,“ odpověděla rychle.

„Potom mi nezbyvá než se vrátit do své špeluňky na nemocniční ubytovně a sníst ty tvrdé sušenky, což je jediné, co tam mám.“

„Chudáčku,“ politovala ho Tassy naoko. Jeho úsměv ji však znervózňoval. „Jsem si jistá, že najdete někoho, kdo si je dá s vámi, pokud budete chtít.“

„Bezpochyby. Možná ty chuligáni, kteří nade mnou řadí celou noc. Neznáte nějakou dobrou realitku? Dal bych všechno za to, abych se mohl přestěhovat do nějaké klidnější čtvrti. Na dnešek jsem vůbec nespál – někdo měl večírek. Skončilo to kolem čtvrté ráno.“

Tassy mu v první chvíli chtěla doporučit společnost, od které si ona sama pronajala část domku. Druhá je ještě prázdná. Poslední nájemníci se odstěhovali koncem dubna. Jenže poslední věc, kterou

potřebuje, je mít Bena vedle v domě a vydat mu napospas svůj soukromý život. Musí se před mm mít na pozoru.

„Bohužel, nevím,“ zalhala. „Zkuste Verry a partner ve městě. Slyšela jsem, že je to dobrá realitka.“

Přikývl, vrhl na ni poslední pohled a pomalu se vydal směrem k ubytovně.

Tassy se cítila hrozně. Ale bylo by nemožné být v bezpečí, kdyby bydlel hned vedle. Jela domů, odemkla si dveře svého domku a postavila vodu na čaj. Dlouhá, horká koupel, šálek čaje a něco v televizi. Možná pak bude schopná usnout a nebude se jí zdát o zelených očích...

DRUHÁ KAPITOLA

Následující den Tassy Bena sotva zahlédla. Celý den měl spoustu práce po boku šéfa dětské kliniky Andrewa Barretta a pozdní odpoledne trávil na pohotovosti a jednotce intenzivní péče.

Tassy však byla jako na trní – vyhlížela ho, snažila se zaslechnout jeho hlas, doufala, že se někde potkají. Nadávala si, ale nedokázala to potlačit. Jak může být tak hloupá!

Nebyla však sama. „Už jste viděla doktora Lazaara?“ ptal se dychtivě Sam u oběda.

„Ne, ještě ne,“ odpověděla mu. „Proč? Je ti huř?“

„To ne, jenom mě zajímalo, jakou má dneska kravatu.“

Tassy se pousmála. „Myslela jsem, že jeho kravaty nesnášíš.“

„Jasně – jsou hrozný. Za chvíli přijde třeba s pavouky.“

Tassy se otrásla. „Snad ne. Co tvoje koleno?“

„Je to lepší. Už nechci led. Má Carol čas?“

„Podívám se,“ slíbila mu. Nechtěla zneužívat Carolinu dobrou vůli, ale na druhou stranu si myslela, že oběma prospěje, když se spolu chvíli zabaví. Šla se podívat a našla holčičku, jak leží na posteli a v červených očích má slzy.

„Ale, broučku, co se stalo?“ zeptala se něžně a přisedla si ke Carol na postel. Vzala ji kolem ramen a pohladila po vlasech. „Je ti smutno?“

„Chci už jít domů, ale vypadá to, že strávím zbytek života v nemocnici. Proč zrovna já?“

Zabořila hlavu do polštáře a znovu se rozplakala. Tassy ji něžně hladila po rameni, dokud záchvat pláče nepřešel. Potom namočila kapesník do studené vody a otřela holčičce rozpálené tváře. „Tak, takhle je to lepší. Obědvala jsi?“

Carol zkusila zavrtět hlavou, ale zabránil jí v tom krunýř. „Nemám hlad.“

„Nedáš si ani něco lehkého – třeba toast a čaj? Zatím jsem taky nic neměla, tak pojď se mnou do kuchyňky a uděláme si oběd spolu,“ navrhla Tassy.

Nešťastné děvčátko opatrně slezlo z postele a vklouzlo do bačkor. Tassy ji podepřela a povzbudivě se na ni usmála. V kuchyňce se Carol posadila k malému stolku a Tassy začala dělat toasty.

Zrovna slévala čaj, když uslyšela Benův hlas. Trhla sebou, rychle postavila konvici, zavřela oči a počítala do deseti. Jsi pitomá, pitomá, pitomá, nadávala si v duchu. Kašle na tebe. Zapomeň na něj!

Postavila čaj před Carol a sedla si naproti ní. Snažila se věnovat pozornost tomu, že holčička jí a nevšímat si přibližujícího se hlasu. Nakonec Carol dojedla a odšourala se za Samem. Benův hlas se vzdálil. Tassy se společně s další sestrou pustila do kontroly léků, nakoukla k dětem do pokojů a nakonec se vydala za Samem a Carol.

„Králíci,“ přivítal ji Sam.

„Cože?“

„Na kravatě – má tam králíky. Jasně modrý králíky, spousty, jak sedí na strašně zeleném salátu.“

Nepřítomně se usmála. „To zní úžasně.“

„Je to úžasný.“ Sam se zašklebil. Carol se smála a Sam na ni vyplázl jazyk. Tassy je nechala o samotě.

Modří králíci? Ten chlap je blázen. Bylo půl šesté, když cestou domů viděla Bena a jeho králíky u východu na parkoviště. Kravatu už měl povolenou a vypadal unaveně.

„Měl jste blázinec?“ zeptala se s porozuměním.

„Tak normálně. Mohlo být hůř. Už jsme mysleli, že nám umře kluk, ale vydržel. Zatím.“

„Co se stalo?“

„Astma – obvyklá historka. Zapomněl si léky, šel ke kamarádovi, který má kočku a – bylo to. Kamarádova matka byla trochu pomalá. Ale teď je stabilizovaný.“

Mrknul na hodinky. „Asi byste nechtěla jít se mnou podívat se na nějaké byty, co? Mám pár tipů a nevím, kde to přesně je.“

„Tak zavolejte realitnímu agentovi a zeptejte se ho.“

„Znamená to ne?“

Tassy se poplašeně usmála. „Ano, znamená to ne. Je mi líto. Bene.“

Pokrčil rameny a oplatil jí její úsměv. „Fajn. Snad se potkáme zítra.“

Doma si Tassy dala rychlou sprchu a s šálkem čaje si sedla na zahradu. Bylo nádherně – teplo a slunečno, i když ne tak horko, jak

na začátku června obvykle bývá. Natáhla si nohy, zula boty a užívala si klidu.

Náhdera. Jak může někdo žít ve městě? Nediví se, že Ben nenávidí Londýn.

Zase on! Ani neví, jak ji tak najednou napadlo jeho jméno. Zakázala si na něj myslet a jen si užívala sluníčka. Nebude na něj myslet.

Nebude.

Vypadal unaveně, psychicky unaveně. Tak vypadá ten, kdo celý den bojoval se smrtí. Jsou takové dny. Pokud se stane, že umře pacient, každého to zdrtí. Tassy se to přihodilo jednou nebo dvakrát.

Ale on vypadal unaveně. Možná zase nespál. Nenáviděla se za to, že mu neřekla o volné polovině svého domku. Ale je to blízko, moc blízko.

A on na ni trochu moc tlačí.

A ona na něj zase myslí!

Zašla dovnitř.

Nechce nic měnit na svém způsobu života. A Ben si poradí i bez ní. Dala vařit těstoviny a nakrájela zeleninu na salát. Byla v nejlepším, když slyšela, jak vedle zastavilo auto a bouchly dveře. Nový nájemník? No dobře. Bude pěkné mít zase sousedy. Cítila se už trochu osamělá. Zaposlouchala se, ale slyšela jen dva nezřetelné mužské hlasy. No, snad je uvidí brzy.

Večeři snědla u televizních zpráv a vrátila se na zahradu užít si poslední sluneční paprsky. Auto už je pryč, zaregistrovala. Snad se jí tu líbilo a brzy se nastěhují – bude to pár nebo jenom jeden nájemník? Nebo snad rodina?

Zase tak na tom nezáleží. Snad nebudou hluční. Takové sousedy už měla a málem z toho zešílela. Ale ať je to jakkoliv, znamená to, že dům je pronajatý a tím končí její výčitky svědomí ohledně Bena...

Ben se opravdu cítil unavený. Byl zase vzhůru celou noc, bál se o dítě na jednotce intenzivní péče a přemýšlel, jestli udělali všechno potřebné. Ve skutečnosti by stejně nemohl spát, protože hluk nad ním byl nesnesitelný. Valil se ubytovnou zase až do čtyř ráno,

jenomže pak už Bena spánek definitivně opustil. Ležel a myslel na Tassy.

Takhle už to nejde dál. Musí si rychle něco najít a okamžitě se přestěhovat. Není si jistý, že tady vy drží ještě jednu noc.

No dobrá.

Rozhodl se vstát. Chvilí se rozhodoval, jakou si má vzít kravatu a pak si vybral jednu s roztomilými medvídky na modrém pozadí. Mezi všemi jeho kravatami byla tahle nejdecentnější, dneska se necítí na růžové slony. Cestou na snídani se stavil na jednotce intenzivní péče, aby zkontroloval astmatického pacienta. Ujistil se, že měl klidnou noc a je v pořádku. S trochou štěstí bude dnešní den stejně úspěšný jako včerejšek...

Nikdo na oddělení však ten den štěstí neměl: ani sestry, ani Ben a hlavně ne malý pacient. Tassy se dozvěděla, že dvě sestry onemocněly – jedna ráno, druhá musela odejít odpoledne. Musela požádat o posilu z jiných oddělení, cizí sestry seznámit s pacienty a jejich léčbou a spoustu věcí jim vysvětlit. Každopádně neměla chvilku oddech.

Ben vypadal unaveně. Stačil jí říct, že už si našel bydlení, a i když mu tam přivezou nábytek až v polovině příštího týdne, odstěhuje se z ubytovny hned.

„Je to hrůza,“ protáhl se v křesle, když si konečně na chvilku sedli. „Vůbec nerozumím, jak ti lidé mohou fungovat, když skoro nespí. Vypadá to, že se do postele vůbec nedostanou.“

„Možná spí, když jsi v práci,“ namítla Tassy.

Zašklebil se. „To by mě nepřekvapovalo. Hlavně, že už tam nemusím být. Teď mám volný víkend a pak už se tam nevrátím.“

Tassy se ho zrovna chtěla zeptat, kam se přestěhuje, když se ozval jeho pager. Zároveň volala sestra, že jedno z dětí, které je po operaci, zvrací.

Zbytek dne byl strašný.

Zvracejícímu dítěti bylo hůř, taky Samovi se zhoršila revmatická horečka a bez přestání plakal a nakonec Carol upadla a narazila si operovaná záda. Museli ji velmi opatrně dostat zpátky na postel. Naštěstí to nebylo tak zlé, ale Tassyin tým to plně zaměstnalo.

Nakonec ji Ben přivolal k novému dítěti, které právě přivezli z příjmu.

„Asi zánět pobřišnice nebo slepé střevo,“ řekl stručně. „Potřebuje udělat všechny testy, však víte.

Chudák dítě.“

Tassy se tázavě na dítě podívala a srdce se jí sevřelo lítostí. Byla to asi sedmiletá holčička, hubená a bledá, se ztrhaným obličejkem.

„Jak se jmenuje?“

„Tracy Goodenoughová. Její matka je na cestě sem, jenom ještě mluví s Rossem Hamiltonem, který dítě přijímal.“

Tassy se nad holčičkou naklonila. „Tracy? Slyšíš mě, srdíčko?“ Pohládila ji po tváři a letmo nadzvedla oční víčko. „Trochu tě píchneme do ruky, ale nebude to bolet, slibuju. Prostrčíme ti tam malou trubičku a potom už ti nebude špatně. Souhlasíš, miláčku? Hned to bude lepší. Vydržíš to kvůli nám?“

Tváříčka na vozíku se trochu svařila, ale potom kývla na souhlas. „Hodná holčička,“ pochválila ji Tassy vřele. „Tak, jenom lež a za chvíličku budeme hotoví. Potom ti hned bude líp.“

Spěchala, aby rychle všechno udělali, nejprve zavést nitrožilní kanylu a udělat krevní testy, potom zavést trubici do žaludku, aby mohli udělat výplach. Přitom si pořád všímala Bena, který na Tracy konejšivě mluvil. Celou tu proceduru vydržela holčička klidně a mlčky. Když bylo po všem, zavřela oči. Tassy tázavě zvedla zrak k Benovi.

„Bolesti má prý už skoro rok. Nechtěla si stěžovat.“

„Chronický zánět slepého střeva?“

„Vypadá to tak. Bolest přichází ve vlnách. No zavedeme nosogastrickou trubici, aby už jí nebylo špatně. Tracey, holčičko, můžeme tě posadit a dát ti něco spolknout?“

Něžně ji nadzdvihl, zatímco Tassy jí podepřela záda. Dala jí vypít sklenici vody, natřela trubičku znečitlivujícím gelem a potom ji opatrně vsunula holčičce do nosu. Tracy trochu plakala. Právě když skončili, vstoupil Ross Hamilton s rozrušenou mladou ženou, která v rukou úpěnlivě svírala medvídku.

„To je paní Goodenoughová,“ představil ji Ross. „Tak, Tracey, jak ti je?“

„Špatně,“ zafňukala.

„To je jasné, za chvíli ti bude líp.“

Prohmatal jí břicho i oblast žaludku a nařídil zatím začít s léčbou antibiotiky. „Přijdu se na ni podívat asi v pět. Mezitím by se jí mělo udělat trochu líp.“ Odešel a paní Goodenoughová nešťastně sledovala, jak Tracy odvázejí na pokoj.

„Vypadá špatně,“ poznamenala Tassy na adresu paní Goodenoughové v kanceláři, kde Ben zapisoval výsledky vyšetření a medikamentózní léčbu do karty.

„Je na tom špatně,“ odpověděl. „Má výčitky svědomí. Řekla Tracy, že jestli si nepřestane stěžovat na bolesti břicha, bude muset jít do nemocnice na operaci. Teď se samozřejmě obviňuje, že s ní měla jednat citlivěji. Ale vypadá to, že přišly za pět minut dvanáct.“

Oba se vrátili k Tracy do pokoje. Ben chvíli mluvil s její matkou, Tassy holčičce upravovala postel. V tom zaslechla, jak Tracy šeptá Benovi: „Máte na kravatě mého medvídky.“ Usmála se pro sebe. Další bod pro jeho kravaty.

Tassy se zdržela, protože ještě čekala, než se Tracy vrátí ze všech vyšetření. Domů odcházela unavená, ale spokojená, že se její stav mírně zlepšil. Před vedlejším vchodem viděla nějaké cizí auto, domovní dveře byly dokořán.

Když vystupovala z vozu, vyšel ven muž a zahalekal: „Tassy! Ty jsi dostala můj vzkaz? Myslel jsem, že nepřiješ.“

„Nepřijdu?“ opáčila nechápavě, překvapeně na něj zírala a snažila se zpomalit překotný tlukot srdce.

Smál se na ni od ucha k uchu. Musela se opřít o auto a snažila se nemyslet na to, jak úžasně Ben vypadá v obnošených džínách a tričku. Jeho tělo křičelo: chodím pravidelně do posilovny! Nebrala to na vědomí a ze všech sil se snažila pochopit, co tu ksakru Ben vlastně dělá.

„Jsi moje první návštěva,“ vykřikoval nadšeně. „Právě jsem se nastěhoval. Rozhodl jsem se, že v tom pekle nezůstanu už ani minutu. Vběhl jsem do obchodu s nábytkem, koupil si postel a hned si ji přivezl. Je to všechno, co tu mám, kromě kartáčku na zuby a konvice na čaj. Hrncečky zatím zůstaly na ubytovně.“ Podíval se na

její auto. „Možná by sis měla přeparkovat, stojíš mým sousedům na místě.“

Zabouchla dvířka, postoupila o krok k němu a napřímila se. „Ne, Bene, to je moje místo. Já jsem tvůj souseď.“

Pokusila se o něco, co považovala za úsměv. „Vítej v domě *Pod borovicemi*.“

Na jeho tváři se vystřídal několik protichůdných výrazů. Nejdřív vypadal ohromeně, potom potěšeně, nakonec se trochu rozzlobil. „Tys věděla, že je ten dům k pronajmutí?“ zeptal se přísně.

„Myslela jsem si, že už je znovu pronajatý,“ zalhala.

„Takhle sis to ale asi nepředstavovala – nebude ti to vadit?“ Přistoupil těsně k ní. „Tassy? Nebude to problém, že bydlím tak blízko?“

Vážně se mu podívala do očí. „Být spolu v práci a ještě po ní může být trochu nepříjemné.“

„Mám se přestěhovat?“

Pryč? Ne! chtěla vykřiknout. Je tak velký a vřelý a solidní, cítila by se s ním v bezpečí. Což ovšem není možné říct nahlas. Usmála se. „Neblázni. Nakonec to nebude takový problém. Oba máme spoustu práce a tady se ani nemusíme vidět.“ Už už se obracela ke svým dveřím, když její odvážnější druhé já vyhrklo: „Nedáš si čaj?“

Vmžiku stál u jejích dveří. Vypadal jako štěně, které čekalo na jediné slovo svého páníčka. Jeho nakažlivý úsměv a přímé kamarádství zadusily veškeré její protesty, než ji vůbec napadly. „Už jsem myslel, že mi to nikdy nenabídneš.“

Tassy ztratila sebekontrolu. Přesto ho zavedl: přes kuchyň do obývacího pokoje, ze kterého bylo francouzskými dveřmi vidět celé údolí.

„To je nádhera,“ vykřikl a potom stejně jak v její kanceláři obešel celý pokoj, zblízka zkoumal obrazy na stěnách, prstem přejel kameny, které odněkud kdysi přivezla jako památku, a nakonec prošel otevřenými dveřmi do zahrady. Zhluboka se nadechl. Vzduch byl čerstvý a voňavý. „Není divu, že si to tu tak chráníš,“ řekl tiše. Překvapeně se na něj podívala, zaplavena vlnou vděčnosti, že se mu tu líbí a že rozumí jejím citům.

Tím je ale mnohem nebezpečnější.

Vrátila se zpátky do kuchyně, postavila konvici na sporák a rychle umyla nádobí od snídaně, zatímco Ben dál pokračoval v taktním zkoumání jejího soukromí. Představila si, jak hladí jeho ruce, objímá jeho ramena, dotýká se jeho tváří – tak, jak to denně dělá malým pacientům, ale ještě nikdy nikomu dospělému.

Nebyla vedle něj v pohodě. Pozvala ho vlastně proti své vůli, dál si od něj držela odstup. Ben se však choval naprosto přirozeně.

Tassy udělala velkou konvici čaje, otevřela čokoládové sušenky a vzala všechno do obývacího. „Jedl jsi?“

Usmál se a odložil knihu, kterou právě listoval. „Dá se tomu tak říct. Zhltl jsem nějaké sendviče cestou do garáže. Chutnalo to jako kus hadru s trávou. A taky to tráva asi byla – nebo že by salát?“

Svým úsměvem ji nakazil.

„A nedáme si něco spolu?“ nabídla, i když netušila, co by uvařila. Ben jí však rozpaky ušetřil, když zakroutil hlavou.

„Ne, díky, sušenky budou stačit. Zítra jedu nakupovat, tak pozvu já tebe.“ Rozhlédl se kolem. „Realitní agent mi říkal, že majitelé původně přestavěli tvou část domu pro svou matku, ale ona vzápětí zemřela a oni se odstěhovali někam za prací. Jeto tak?“

Tassy přikývla. „Přestavěli to před pár lety. Udělali tady kuchyň a koupelnu. Je to tu sice malé, ale mně to stačí, nepotřebuju moc místností. Nemám moc věcí.“

„Kdy ses sem nastěhovala?“

„Už si ani nepamatuju,“ potřásla Tassy hlavou „Před dvěma lety? Asi devět měsíců předtím, než se domácí odstěhovali.“

Opatrně odložil šálek s čajem a pevně se jí zahleděl do očí.

„Jseš si jistá, že ti tu nebudu vadit?“

Vrátila mu jeho pohled. „To záleží na tobě. Kdybys tu pořádal nějaké divoké večírky...“

Pomaloučku se usmál. „Divoké večírky? Tassy, o těch nechci dlouho ani slyšet.“ Jeho úsměv pohasl. „Doufám, že tě nebudu nijak obtěžovat. Proto taky teď půjdu domů, aby sis mohla udělat večeři.“

Pomaloučku se v celé své výšce zvedl ze židle a zamířil ke dveřím. „Děkuju za čaj.“

„Není zač. Doufám, že se tu dobře zabydlíš. V noci je to tu trochu divoké – to víš, lišky, sýčci a tak. Ale neboj se, přes dveře se nedostanou.“

Kolem úst mu zaškubalo. „Budu si pamatovat, že jsi mě varovala.“ Na chvíli zaváhal. „A co se týče jídla, moje pozvání platí.“

„Opravdu?“

„Neznělo to snad tak?“ opáčil s úsměvem. „Jestliže ti to připadá moc vlezlé, můžeme jít na večeři někam ven. Jen tak, jako dík za to, že jsi mi pomohla se tu zabydlet.“

Tassy cítila slabost u srdce. „Já nevím...“

„Prosím. Sladké prosím s třešničkou na vrchu. Jenom se cítím zavázaný a moje ego se s tím ne může smířit.“ Benův úsměv je neodolatelný.

„No dobře... tedy, možná... někdy,“ odpověděla rozpačitě.

„To říká moje matka, když chce říct ne,“ jeho hlas zněl naléhavě. „Tak, znamená to možná ne nebo možná ano?“

Tassy se snažila vykroutit: „Je to jenom možná, Bene.“

„Definitivně možná?“

V srdeční krajině cítila brnění. „Definitivně možná,“ řekla úsečně a vzápětí zadoufala, že to znělo aspoň trochu jako ano.

„Výborně, to je pokrok,“ zajásal Ben. „Dostali jsme se od definitivního ne k definitivnímu možná. Zlepšuje se to!“

Tassy se rozesmála a stiskla mu paži. Vzápětí ji překvapilo, jak je jednoduché se ho dotknout. Stáhla se, ale tentokrát k ní vztáhl ruku Ben. „Máš na rtech čokoládu,“ zašeptal a svým dlouhým prstem se dotknul koutku jejích úst.

Rychle se otočil a otevřel dveře. Ještě se ohlédl a Tassy se podlomila kolena, že ji chce políbit. Pevně zavřela oči a zakroutila hlavou. Políbit? Proč by ji líbal? Nebo zval na večeři? Jsem blázen, když si představuju, že za tím něco je, musela se napomenout. Chová se tak zřejmě ke všem ženám.

Ale nezabývala se analýzou vlastních citů dlouho. Stejně je to všechno tak nepochopitelné...

TŘETÍ KAPITOLA

Ben byl jen krůček od toho Tassy políbit. Zamiloval se do ní, pocítil to, když se prstem dotkl jemného, teplého koutku jejích úst. Musel utéct, jeho tělo uvnitř křičelo a vzpínalo se, tak ji toužil políbit.

Noc byla, jak Tassy strašila, divoká. Nebyl zvyk na zvuky mrouskajících se lišek, při kterých tuhl krev v žilách. Připomínaly mu, že je sám, že nemá nikoho, s kým by sdílel svůj život, jeho radosti i strasti. Za dnešní noci, po polibku, který se nekonal, to bylo zvlášť deprimující.

Viděl ji při práci na oddělení, ale tam její úsměv i něžný dotyk nikdy nepatřily jemu. Pronásledovaly ho představy – širokouhlé a v barvách, divoké představy jejích dotyků. Každý den ji měl před očima, připomínala mu vlastní neschopnost a přiváděla ho k šílenství. A teď ji má shodou neuvěřitelných okolností přímo za zdí, jenomže ona nikdy nezmění své definitivní možná na ano.

Výborně. Nesmí tak podléhat svým hormonům. Měl už dávno poslechnout Joshe a nic si s ní nezačínat. I když ji pozval na večeři co nejopatrněji, stejně to přehnal. Asi se urazila.

Mohl ji zkusit políbit. Možná by se nebránila. Ale byl si jistý, že Tassy rozhodně nechce čistě fyzický vztah. Ani on ne. Už ne.

Ráno si dal horkou sprchu. Studené vody si užil na ubytovně dost, teď si už může dopřát teplou. Oblékl se a vybral si kravatu. Vytáhl ji s potměšilým úsměvem. Jasně, je na ní liška v kurníku. Uvázal si ji a seběhl dolů. Vzal si sendvič a sklenici mléka a vrhl rychlý pohled k Tassyinu oknu. Je už oblečená? Nebo si zrovna v koupelně vtírá tělové mléko do těch něžných, ženských křivek?

K čertu, ještě se ze mě stane básník, pomyslel si. Jeho pubertální myšlenky na ženu, která tu není pro něj, ho znechutily. Vztekla si prohrábl rukou vlasy a kravatu uvolnil tak prudce, že si utrhl knoflíček u košile. Stejně ta zatracená kuřata uklovají lišku k smrti a jeho s ní.

Kuřata byla velká, tlustá a seděla na bidýlku – až na to jedno, které bylo nejtlustší, žluté a třásl se na podlaze kurníku, protože ho liška očichávala, Tassy na ten kravatový výjev zůstala němě zírat, ale

Sam usoudil, že liška je moc vtipná. Úsměv, který se mu objevil na tváři, byl po dlouhé době první. Tracy Goodenoughové se kravata taky líbila a zeptala se Tassy, co si o ní myslí.

„Velmi působivé,“ odpověděla potutelně. Ben jí oplatil úsměvem.

„To tě tak inspirovaly naše lišky?“ zeptala se potichu.

Ben se usmál. „Hrozná věc. Víím, o čem mluvíš, protože byly hrozně hlučné.“

„To proto, že budou mít mladé. Vždycky strašně vyvádějí.“

„Ženské při tom vždycky křičí,“ opáčil Ben.

Tassy se na něj zamračila. „To nevím. Nejsem odborník na sexuální chování.“

Nechala ho stát, našťvaná, že může žertovat takovým způsobem. Myslí jen na sex! Nakonec se z jejich sousedství opravdu může stát noční můr. Ještě, aby s ním šla na večeři. Proč proboha neřekla rovnou ne?

Vrhla se do práce. Carol byla smutná, protože korzet, který jí museli po pádu z postele upravit, nebyl tak pohodlný jako předtím a Sam otravoval, že chce vstát. K tomu všemu přicházeli noví pacienti – někteří jen na kontrolu, jiní zůstávali a byl potřeba je umístit na pokoje a postarat se o ně. Také přivezli dítě s horečkou, se zduřenými uzlinami a vysušenými rty. Někdo napsal do karty, že se zřejmě jedná o Kawasakiho horečku a Tassy převzala malou holčičku do péče.

„Musíme srazit horečku,“ řekla Tassy vyděšeným rodičům. „Svlékněte ji, prosím, dáme jí zábal. Zavolám doktora, aby se na ni podíval.“

Zavolala Bena, který okamžitě přišel, povzbudivě se usmál na rodiče, přečetl si záznam, vyšetřil dítě a předepsal léky.

„Myslela jsem si, že děti nesmějí brát aspirin,“ bránila se matka.

„Jenom v jistých případech. Jak dlouho je na tom takhle?“

„Asi týden nebo déle,“ odpověděla žena. „Volala jsem třikrát obvodnímu dětskému lékaři a naposled už odmítl přijít. Zvlášť, když jsem mu řekla, že má horečku Yamaha. Byla jsem si tím jistá.“

„Kawasakiho horečku,“ opravil ji Ben. „Jsou to sice motorky, ale jiná značka.“

Žena mávla rukou. „To je jedno, ale je to ono, že?“

Ben vzal malou pacientku za bezvládnou ručku a prohlédl si její šupinatou pokožku. „Vypadá to tak. Budeme ji léčit, jako by ji měla, protože nemoc by mohla ohrozit vyvíjející se srdce.“ Sedl si na pelest postele. „Jak vypadala, když ji naposledy viděl obvodní doktor? Měla už tyto příznaky?“ zeptal se.

„Určitě, vypadala stejně.“

„Ne tak špatně, samozřejmě,“ doplnil její manžel. „Zhoršilo se to od poslední návštěvy. Nakonec ženu napadlo vzít ji do nemocnice. Nelíbila se jí její pokožka.“

Ben přikývl. „A řekli jste to tomu doktorovi?“

„Ale ano, jenomže to vypadalo, že mu to nic neříká,“ odpověděla žena znechuceně.

Tassy nechtěla věřit, že by neznalost obvodního lékaře rozhodla o tom, že se nepřijde na dítě podívat. Holčičce bylo teprve dva a půl roku. Opatrně ji svlékla a zabalila do vlažného mokrého prostěradla. Za chvíli jí změřila teplotu. Až po hodině a půl neustále opakované procedury byla trochu nižší. Dala ji do náruče matce a slíbila, že se brzy přijde podívat.

Bena našla v kanceláři, jak právě zavěsil sluchátko po rozhovoru s obvodním lékařem. „Ignorantský blbec,“ vykřikl. „Je to idiot! Nechce se mi věřit, že má diplom.“

„Možná to rodiče nedokázali do telefonu přesně popsat,“ namítla Tassy. „Doufejme, že vás nebude žalovat.“

Ben se na ni překvapeně podíval. „Za co? Že jsem mu řekl pravdu? Já jsem jim rozuměl hned.“

„Ale mluvil jste s nimi přímo.“

„Jenže kdyby mě volali poté, co jsem ji třikrát viděl, že to není lepší, odmítl bych je? Kde je profesionalita?“

Zatvářil se znechuceně.

„Ten chlap je nebezpečný.“

Zvedl se a vydal se zpátky za dítětem a jeho rodiči, protože je chtěl povzbudit, že teplota konečně klesá. Stav malé holčičky už by se neměl zhoršit naopak, teď by se měla začít rychle zotavovat.

Tassy se mohla vrátit ke všem těm činnostem, které bylo ještě potřeba udělat. Připadala si jak žonglér, který má ve vzduchu příliš mnoho míčků. Nakonec však přece jen mohla všechny povinnosti

předat Anně Longové, rusovlasé sestře, která měla dnes noční, a vydat se domů.

Benovo auto před domem nestálo. Tassy o tom moc nepřemýšlela, hned za dveřmi shodila boty, v koupelně si svlékla uniformu a dala si studenou sprchu. V šortkách a tričku, v ruce sklenici studen limonády, si na chvíli sedla na zahradu. Natáhla s do lehátka vedle záhonu růží, nasála jejich vůni a připadala si jako v sedmém nebi. Nádhera. Milovala to. Oči se jí pomalu zavíraly, začala pravidelně oddechovat a nakonec usnula.

Ben odložil pizzu stranou, ostatní potraviny vyndal do lednice a na police v kuchyni. Když byl hotový, vydal se k Tassyiným dveřím. Byl si jistý, že ho odmítne, ale je tak nádherný večer, že je škoda ho nevyužít. Nechce se mu sedět na zahradě samotné mu. Vůbec dělá spoustu věcí nerad sám, ale co mu v poslední době zbývá! Snad to nebude trvat do konce jeho života.

S touto myšlenkou znovu zaklepal, ale zase mu nikdo neodpověděl. Už se smířoval s myšlenkou, že sní večeři sám, když ho napadlo, že může být Tassy na zahradě. Obešel dům a viděl ji, jak spí na lehátku. Potichu, aby ji nevzbudil, se k ní po špičkách přiblížil a těsně u ní se zastavil.

Má ty nejdelší nohy na světě, její pevná řadra se pod tričkem rytmicky zdvíhají, řasy, dlouhé a husté jako kartáčky, klidně leží na zářivé pokožce jejích tváří. Vlasy má rozházené kolem hlavy, vypadají tak hebece, že Ben pocítil prudkou touhu zabořit do nich prsty. Vypadá křehce a něžné. Zatoužil po tom všem, co nemůže mít.

Stál nad ní a nechal se unášet svými fantaziemi. Nakonec se trochu zastyděl, proto se odplížil a znovu přicházel, tentokrát hlučně. Tassy si v lehátku překotně sedla, když ho uviděla. Zastyděla se, že usnula.

„Ach – ahoj,“ překvapeně odpověděla na Benův pozdrav a vyskočila na nohy. Sebrala skleničku, která jí vypadla z ruky. „Já, já, jenom jsem čichala k růžím.“

Ben se nepřestával usmívat. Tassy byla ve svých rozpacích okouzlující. „To jsem viděl.“ Začervenala se. „Lehla jsem si a poslouchala všechny ty krásné zvuky.“

„Jaké zvuky?“ usmál se Ben. „Zase lišky?“ Konečně se usmála. „Tak ti šly na nervy?“

„Na nervy? Ne. Vyděsily mě. Strašně. Jedla jsi? Koupil jsem pizzu a pro jednoho je moc velká. Nedáš mi košem, že ne?“

„Já... ach... já...“

„Dáme si ji na zahradě.“ Tassy se chystala protestovat, ale Ben její námitky utnul v zárodku. „Moc mi tím pomůžeš,“ zalhal. Samozřejmě by snědl celou pizzu sám bez problémů. Tassy pořád váhala. „Je to fakt dobrá pizza.“

Premluvil ji. Mávla rukou, pokrčila rameny a podívala se mu přímo do očí. „Dáš mi deset minut? Vezmu si něco na sebe.“

Ne, chtělo se mu zvolat, líbí se mi šortky! „Vypadáš nádherně, fakt. Já si na sebe vezmu něco podobného.“

V jejích očích to poplašeně zablikalo. „Fajn,“ řekla obezřetně, ale stejně zašla do domu a zavřela za sebou dveře.

Ben se vydal připravit pizzu a salát a převléknout se do kratšů. Raději si vzal dlouhé tričko, aby zakrylo případné reakce jeho těla. Seběhl dolů právě ve chvíli, kdy Tassy klepala na dveře.

Učesala se, napudrovala si tvář a rty přetáhl světle růžovou rtěnkou. Nádherně voněla.

Ben si v tu chvíli blahopřál, že si vzal to dlouhé triko.

Ben vypadá skvěle. Je mužný, a přitom tak něžný, pomyslela si v tu chvíli Tassy. Panebože, to byla chyba, přijmout pozvání!

Neochotně si sedla na trávě, kolena křečovitě u sebe a čekala, až Ben přinese jídlo. Pizzu nakrájel na velké kusy, salát byl nádherně barevný, ale jako nejlákavější chod se jeví právě Ben! Sedl si k ní, podal jí talíř a nabídl pizzu. Svým kolenem náhodně zavadil o její nohu a Tassy se zatvářila jako viktoriánská panna. Nakonec však přece jenom musela kvůli pohodlí trochu povolit sevření kolen, natáhli si nohy, ale dávala si velký pozor, aby to bylo z Benova dosahu. Přestože jeho nohy byly na dotek stejně pevné, nepoddajné a teplé jako na pohled.

Tak dost, jak můžu takhle uvažovat? To už je opravdu hloupost.

Jedli v kamarádském tichu, zrak obrácený do údolí, které se rozprostíralo před nimi. Nakonec od ní vzal Ben prázdný talíř, nalil

kávu z termosky a znovu se natáhl vedle ní do trávy. Zavřel oči, takže Tassy mohla podle libosti studovat jeho profil. Je silný. To je to slovo. Nos má rovný, ne moc velký, čelo přísné a rozhodné s kolmou vráskou, rty plné a oči...

Oči otevřené. Dívá se na ni.

Polila ji červeň a zazmatkovala. „Dívám se, jestli spíte.“

„Protože teď to bylo bezpečné se dívat?“

„Dívat se na co?“ opáčila s hranou nevědomostí.

Ben se zamračil, otočil se na bok a podíval se rovnou na Tassy.

„Tassy, uklidni se. Nechystám se tě kousnout.“

Uklidnit se? Zbláznil se ten člověk? Jeho ruka spočinula na jejím koleni a Tassy naskočila husí kůže.

„Tassy, no tak, lehni si. Něco mi řekni. Povídej mi o sobě.“

Zasmála se smutně, s náznakem hořkosti. „Není co vyprávět. Nic, co bys chtěl slyšet.“

„Zkus to.“

Vyskočila, oprášila si trávu z kolenou, čímž se zbavila jeho ruky. „Nechci, Bene. Děkuju za večeri, byla výborná. Myslím, že půjdu brzy spát, jestli ti to nevadí.“

K jejímu velkému překvapení ji nechal jít. Že by se jí to opravdu jen zdálo? Chová se přece tak nevinně...

Jako liška v kurníku na jeho kravatě, řekla si v duchu. Jakkoli vypadá mile a přátelsky a otevřeně, je to přece muž – svobodný, zdravý a žádostivý. Což já, připomněla si Tassy, rozhodně nejsem. Díkybohu, že mám o víkendu co na práci.

„Tak co naše pacientka s Yamahou,“ smál se na ni už z dálky Ben.

Oplatila mu úsměv a moc se snažila, aby na něj nezářela. Pár dní ho neviděla, musel být pryč. Vlastně ho postrádala. Silou vůle vrátila své myšlenky k Lucy Bakerové. „Je jí líp, mnohem líp. Její maminka tu byla celý víkend, dávala jí zábaly, aspirin, napít, kontrolovala teplotu. Ta je normální už od sobotního rána.“

„A ty?“

Zarazila se. „Dobrý. Užil sis víkend?“

„Ano, byl jsem u rodičů a užil jsem si hlavně domácí stravy. Jak jde plení?“

„Neměla jsem vůbec čas. Chci to dodělat, zítra mám volno. Půjdeš se podívat na Lucy? Myslím, že by mohla jít domů.“

„Provedu,“ vypálil, srazil paty a zasalutoval. Potutelně na ni mrknul a Tassy cítila, že jí tlak zřejmě ne klesne, dokud bude Ben na oddělení. Přesto sebrali veškerou sílu, aby se soustředila na kontrolu léků.

Kromě toho, že jí Benova přítomnost zvedala tlak, proběhl den na oddělení klidně. Tracy Goodenoughová se dobře zotavovala z operace slepé ho střeva, Lucy Bakerová šla domů, Sam byl veselý a Carol se usmívala, protože se dozvěděla, že už by taky mohla jít brzy domů.

Tassy dorazila domů s úsměvem na rtech, dali prádlo do pračky, natáhla si šortky a vydala se plít záhon růží. Vyrušil ji Ben, který se přiloukal na zahradu s vysokou orosenou sklenicí. Tassy se narovnala, dala si ruce v bok a prohnula se v kříži.

„Tady máš,“ nabídl jí Ben sklenici.

Zamrkala na ni. „Co to je?“

„Domácí limonáda.“

Zvedla obočí. „A kdo ji dělal?“

Ben vypadal překvapeně, ale potom se usmál „Moje matka. Dala mi ji s sebou.“

Tassy ochutnala. Byla báječná. Ne moc sladká, osvěžující, krásně studená – výborná. Vyprázdnila sklenici do dna. „Mňam – díky.“

„Hm. Dobrá, že jo? Proto jezdím domů. Co děláš?“

„Pleju. Udělám to i na tvou straně.“

Otočil se a kývl. „Bylo by to potřeba. Nedalo by se zařídit, aby se to nemuselo dělat pořád dokola?“ Zakuckala se smíchy. „To asi ne. Pleju tyhle záhony růží pořád. Aspoň mě ten plevel neohrožuje.“

„Pozor, aby sis něco neudělala o ty růže.“

Tassy mu vrátila prázdnou sklenici. „Tak, teď musím pokračovat, chci to stihnout do tmy. Zítra má pršet.“

Ben chvíli mlčel a potom řekl: „Nechceš rukavice?“

„Ne, díky. Jsi hodný, ale moc to s nimi nejde.“ Trochu se usmál.
„Jestli chceš, můžu ti pomoci. Je to menší nuda, když budeš mít společnost.“

Chtěla protestovat, ale nakonec se mlčky vrátila k růžím. Ben se za chvíli vrátil převlečený do šortek a trička.

„Řekni mi, co mám dělat.“

Usmála se.

„Bud' opatrný. Vytrhávej jen plevel.“

Zašklebil se na ni a klekl si.

„Jsi si jistý, že zahradničení je to, co jsi chtěl dneska večer dělat?“

Hodil na ni kus trávy, a když vyskočila, začal utíkat kolem záhonu. Tassy se rozběhla za ním, snažila se ho chytit, ale Ben byl rychlejší. Nakonec rezignovala a vrátila se k plení.

„Baba,“ blížil se k ní zezadu.

No dobrá. Než se jí stačil dotknout, znovu rychle vyskočila, oběhla záhon a zasmála se na něj. Ben vystartoval, odrazil se a skočil. Dopadl přímo doprostřed záhonu. Bylo to naprosto spontánní a neočekávané.

„Růže ti nic neudělají, pokud dáš pozor,“ řekla Tassy mentorsky.

Ben se odkutálel ze záhonu, opatrně se postavil a bolestí stáhl obličej. „To není k smíchu.“

A nebylo. Tričko měl na zádech roztrhané a prosakovala jím krev. Tassy si představila, jak má v zádech zabodané trny. „Bude lepší, když se ti na to podívám,“ řekla soucitně. „Raději půjdeme dovnitř. K tobě nebo ke mně?“

„K tobě, prosím, nemám doma žádnou dezinfekci ani náplast,“ přiznal Ben.

„Nejsi náhodou doktor?“ opáčila. „Tak pojď.“

Zavedla ho dovnitř.

„Mám pár trnů v zádech.“

„Chudáčku. Vytáhneme je, ale možná bude lepší, když si lehneš na zem.“

Vytáhla čistý obvaz a pomohla mu sundat tričko. Zarazil se s rukou na zipu šortek.

„No tak, sundej si je.“

Trochu se začervenal, ale rozepnul si zip a kratásky si svlékl.

Tassy se rozesmála. Smála se, až plakala.

„Co je tady sakra k smíchu?“

Smála se a smála a nedokázala od něj odtrhnout oči. „Tvoje spodky,“ kuckala se a zírala na malá létající prasátka s křídýlky. „Ty máš teda opravdu podivný vkus.“ A znovu se rozesmála.

Ben se podíval dolů a zakryl si spodky tričkem. „Už mě netrap,“ zaškemral a lehl si na zem, hlavu si položil na ruce.

Tassy se okamžitě přestala smát a opatrně se dotkla jeho zad. „Jsi opravdu zraněný“

„Vyprávěj mi o tom,“ zasykl bolestí.

Začala nahoře, na vypracovaných ramenou a postupovala po křivce jeho zad až k lemu jeho boxerek. Vytáhla spoustu trnů, některé pinzetou, některé nehty.

„Hotovo?“

„Na zádech hotovo.“

Stiskl rty a stáhl si trenky. „Takhle si připadám strašně zranitelný,“ zašeptal.

Usmála se a snažila se soustředit na trny. Bylo to těžké, s tím mužským tělem před sebou. Vzala pinzetu.

„Uklidni se, jsem zdravotní sestra, jestli nevíš.“

„Vím. Jenom, jestli to víš ty.“

„Něco dělám špatně?“

Vrhl na ni ublížený pohled zpoza ramene. Tassy sebrala veškerou profesionalitu a rychle odstranila několik trnů.

„Myslím, že je to všechno. Zůstaň tady, přinesu nějakou desinfekci.“

„Cože? Nechceš mě snad polít lihem nebo něčím podobným?“

„Nezkoušej mě,“ pohrozila mu, jako by byl jeden z malých pacientů. „A nebude to bolet.“

Natřela mu celá záda desinfekčním krémem, jemně mu masírovala poraněná místa, opatrně jela dolů po páteři. V jednu chvíli sykl a Tassy přestala.

„Bolelo to?“ zeptala se překvapeně.

Pokusil se o úsměv a zakroutil hlavou. „Ani ne.“

„Aha.“ Polil ji stud. Třeba si myslí, že jí to dělá dobře. „Asi jsem přece jenom měla použít líh,“ pokusila se o žert.

„Možná.“ Natáhl si boxerky a oblékl se. Tassy se snažila nedívat se na něj. „Dám si na to něco míň pálivého. Dík.“ Bez dalšího slova vyběhl francouzskými dveřmi, přeskočil plůtek a zmizel ve své kuchyni.

Tassy ještě dlouho zírala na jeho dveře, na prstech zbytky antiseptického krému. Co se to vlastně stalo? Ještě cítí jeho pulsující svaly pod jemnou pokožkou. Představila si tíhu jeho pevného těla na svém. Zavřela oči. „Ksaku, Bene Lazaare. Jsem šťastná, tak jak jsem.“

Zašla dovnitř, zavřela za sebou dveře. Umyla si ruce a snažila se nemyslet na jeho tělo, které ještě před chvílí leželo na jejím koberci jako dárek z nebes...

Následujících pár dní bylo těžkých. Tassy se Benovi vyhýbala, ale nebylo možné se mu vyhnout úplně. Pracovali společně a Ben ji navíc vyhledával, pronásledoval ji svým sympatickým úsměvem, občas mrkl na její nohy.

Byl úžasný a Tassy cítila, jak se do něj pomalu zamilovává.

Když spolu pracovali na pohotovosti a Ben měl plné ruce práce, že se nemohl zabývat Tassy, obdivovala jeho profesionální zručnost a byla s ním ráda. Nikdy nebyl mrzutý, neztratil soustředěnost a vždy pečlivě zvažoval další fáze léčby. Jenomže tak to nebylo vždycky.

Ve čtvrtek, dva týdny po Benově nástupu přijali do nemocnice Heidi Crossleyovou, osmiletou dívenku, se zvracením, vyrážkou, vysokou teplotou a klesajícím tlakem. Na příjmu se na ni jen mrkli a bez dalších otázek ji poslali na dětské oddělení, protože její stav byl vážný. Ben ji vyšetřil, přečetl si pár poznámek z příjmu a vyptal se rodičů, co se stalo.

„Začala zvracet v úterý v noci,“ řekla její matka. „Kolem půlnoci nebo tak nějak. Hned ráno jsem volala obvodnímu doktorovi, protože vypadala opravdu špatně.“

„Co říkal, když ji viděl?“ zeptal se Ben, zatímco měřil holčičce puls.

„No, nic. On ji totiž neviděl. Řekl, že to může být od nějakého štípnutí a že bude za chvíli v pořádku, že má být jenom v klidu.“

Ben povzbudivě kývl, ale Tassy si všimla jeho pevně sevřených rtů. Panebože, další obvodák, který to od něj schytá. „A potom?“ zeptal se.

„Bylo jí hůř a hůř. Vyskočila jí tahle vyrážka na celém těle, pořád zvracela a dostala průjem. Trvala jsem na tom, aby přišel. Řekl, že má úžeh – prý je spálená, není to vyrážka. Jenomže ji také bolely svaly, tak uznal, že by to mohl být nějaký virus, snad zarděnky. Dal jí něco, aby přestala zvracet, jenomže to vůbec nepomohlo. Dneska ráno jí bylo hůř.“

„To mě nepřekvapuje,“ procedil Ben skrz zuby. Měřil dítěti teplotu a studoval záznamy. „Dobrá, musíme do ní dostat nějaké tekutiny, protože je hrozně dehydrovaná. Také ji připojíme na monitor, sestro Franklinová, prosím. Také jí vezmeme krev. Už měla menstruaci?“

Paní Crossleyová vypadala šokované. „Proboha ne, je jí teprve osm. Proč?“

Ben potřásl hlavou. „Protože takovéhle symptomy jsem viděl jediné u dívek s toxickým šokem vyvolaným tampóny. Pokud ještě nemenstruuje, je možné, že dostala infekci jiným způsobem. Nezranila se? Žádná kousnutí, popáleniny, něco, z čeho by mohla dostat infekci?“

Zatímco rodiče usilovně přemýšleli, Ben s Tassy holčičku svlékli a hledali nějaké zranění. Prohlíželi jí zrovna nohy, když si Heidin tatínek vzpomněl: „Před pár dny přišla ze zahrady a kulhala. Měla třísku. To místo bylo zarudlé a horké.“

„Tady to je,“ řekl tiše Ben. „Vsadím se, že tohle je to místo infekce. Tak, teď hlavně potřebujeme zavést kapačku, potom musíme rozříznout a vyčistit ránu, asi bude potřeba transfuze krve a udělat zkoušky, jestli to není stafylokok. Okamžitě nasadíme antibiotika. Jaký má tlak?“

„Nízký. Sedmdesát na čtyřicet.“

Ben se zhluboka nadýchl. „Tak nejdřív dehydratace a taky kyslík. Musím vás požádat, abyste tu počkali, my ji vezmeme do ordinace. Potom tu s ní můžete zůstat.“

Tassy už holčičku odvážela. Ben ji dohonil a pomohl jí s vozíkem, aby mohla přidržovat kyslík.

„Má nějakou šanci?“ zeptala se Tassy potichu.

Setkali se očima a Tassy z nich předem vyčetla, odpověď. „Žena se stejnými symptomy mi jednou umřela. Klesal jí tlak, až byl konec.“

„Ach, bože,“ vzdychla a zavolala ještě Annu Longovou, aby jim pomohla. Vzali pacientce krev a zavedli infuzi. „Tak, to bychom měli,“ řekl Ben a okamžitě nechal poslat krev do laboratoře. Teď věnoval svou pozornost chodidlu. Prohlédl si absces, a aniž by čekal na výsledky z laboratoře, začal ho čistit.

„Tlak?“

Tassy, která stále koutkem oka sledovala monitor, potřásla hlavou: „Stále klesá.“

„Dáme infuzi – třicet mililitrů plazmy na kilo váhy. Kolik váží?“

„Zeptám se matky.“ Tassy našla rodiče v pokoji, kde je zanechali. „Paní Crossleyová víte, kolik Heidi váží? Potřebujeme to vědět, abychom jí mohl dát léky.“

„Ach, asi třicet kilo, nebo víc?“

„Děkuju.“ Povzbudivě se usmála. „Děláme všechno, co je v našich silách. Poslali jsme krev do laboratoře a nasadili antibiotika. Za chvíli ji můžete vidět.“

„Myslel jsem si to,“ odpověděl Ben, když mu řekla, co zjistila. „Potřebuje devět set mililitrů plazmy co nejrychleji a potom už můžeme jen čekat.“

„A když se nechytne?“

„Dáme jí víc plasmu, čtyřku hydrokortizon a budeme doufat.“ Prohrábl si rukou vlasy a naklonil se nad dítě. „Tak pojd', holčičko, pomoz nám. Musí se to zlepšit.“

Plazma pomalu odkapávala a Heidi se začala do těla vracet barva. Ben znovu pročetl poznámky a najednou zaklel. Tassy stála hned za ním. „Je to ten samý obvodák, ten samý idiot, který málem zabil Lucy Bakerovou. Sakra, Tassy, s tím musíme něco udělat.“

Kývla. „To je pomalu rekord v počtu pacientů, kteří skončí v tak krátké době v nemocnici. Začne se s tím něco dít, až se stane něco strašného.“

„Někdo mu umře?“

„Přesně.“

Mrknul na Heidi. „Tahle to snad nebude. Jaký má tlak teď?“

Oba se otočili k monitoru. „Není to lepší.“

„To je špatné. Máme ji převézt na jednotku intenzivní péče?“

Tassy vyčkávala, protože pochopila, že je to řečnická otázka, na kterou si Ben odpoví sám.

„Ano, myslím, že ano. Není stabilizovaná, má moc nízký tlak na to, aby zůstala na oddělení. Nemáme tady tolik sester, abychom na ni mohli pořád dohlížet.“

Šel to zařídit, ale vzápětí byl zpátky.

„Není místo.“

„Zavolám hlavní sestru a požádám o posílení služeb, abychom se jí mohli věnovat. Zvládneme to, pokud budeme muset, Bene.“

„Ne, jestli se její stav ještě zhorší,“ namítl tvrdě Ben s očima na monitoru. „Dáme jí hydrokortizon. A zavolejte Andrewa Barretta.“

Tassy přikývla. Vrhla rychlý pohled na dítě a bylo jí jasné, že budou potřebovat veškerou pomoc. Andrew přiběhl během pěti minut, zkontroloval a schválil léčebný postup a šel si promluvit s rodiči. Pak se vrátil a nechal holčičku přece jenom odvézt na jednotku intenzivní péče.

Na oddělení se už nikdy nevrátila. Za více než hodinu, během níž se Tassy modlila, ať se stane zázrak, a rodiče malé pacientky málem zešíleli strachy, Ben s Andrewem přišli zpět. Nemuseli nic říkat a Tassy věděla, že musí pro rodiče okamžitě obstarat nemocničního terapeuta.

„Zemřela,“ hlesl Ben po jejich odchodu. „Snažili jsme se, ale už se nám ji nepodařilo oživit.“ Tassy se musela odvrátit, protože měla v očích slzy „Sakra,“ zašeptala.

„Chci hlavu toho obvodáka, Tassy. Zabiju ho. Oběsím ho, natáhnu a rozčtvrtím.“

„To jí zpátky život nevrátí.“

„Ne, ale může to zastavit další vraždy dětí, které by umřely zbytečně. Doufám, že toho dosáhnu.“

Popadl desky s kartou Heidi Crossleyové a utekl z místnosti.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Ben nemohl přestat myslet na Heidi. Přes den mezi pacienty to bylo trochu lepší, ale po návratu domů to na něj dolehlo plnou silou. Aby se rozptýlil, vytáhl krabice a začal je vybalovat. V některých měl nádobí, hrnce, obrázky a další věci z předchozího bytu, s těmi byl brzy hotový.

Bylo mezi nimi však i pár takových, které měl dlouho uložené a už si ani nepamatoval, co v nich přesně je – jenom věděl, že tam jsou vzpomínky. Nebyl si jistý, jestli je má vytahovat. Ale po chvíli váhání si přece jen nalil sklenku whisky, sedl si na zem a přitáhl si první z nich. Se zatajeným dechem rozřízl lepenku a otevřel víko.

Carla. Vytáhl podepsanou fotografii ve stříbrném rámečku, která ležela hned navrchu, a chvíli na ni zíral. Dala mu ji, když se poprvé viděli. Kamarád, který se s ní znal, ho tenkrát vzal do zákulisí divadla.

„Benovi s láskou, Carla Fanzini,“ stálo tam rozmáchlým, dramatickým rukopisem. „S láskou.“

Ukázalo se to jako prázdný slib. Znovu se zadíval na obrázek, studoval ostrou linii jejího profilu, krásný rovný nos, jemnou pleť, hebké, plné rty – a oči, krásné, dramaticky hluboké oči.

Odložil fotografii a vzal do ruky jinou, na níž plula v ladném skoku vzduchem. Neuvěřitelné, co dokáže lidské tělo. Postupně bral do ruky další věci – ozdoby, programy, všechny ty věcičky připomínající Carlu. Potřebuje je ještě? Proč vlastně?

Měl tam také videokazetu z Labutího jezer v Covent Garden, kterou dal bezmyšlenkovitě do videa. Díval se, popíjel skotskou a taky se trochu litoval. Za chvíli však přestal sledovat jen svou bývalou milenkou v hlavní roli a začal si užívat představení, které bylo nádherné. Obdivoval i ostatní tanečnice, které měly tak ladná, ohebná těla.

Možná měla Carla pravdu – možná musíme využít dar, který jsme dostali do vínku. On to tak dělá a ona nechtěla nic jiného. Nezajímaly ji děti, nikdy by s ní nežil normálním rodinným životem. Ne jako jeho rodiče, nebo jeho mladší sestra s manželem a malým miminkem. S Carlou by ni kdy nezažil velký sobotní nákup s dítětem ve vozíku a psem v autě.

Ozvalo se klepání na dveře. Otevřel a tam stála Tassy. Rukama si objímala ramena a z očí jí číšel smutek a beznaděj.

„Máš práci?“

Ohlédl se přes rameno na ten nepořádek a ušklíbl se. „Ani ne, hrabu se ve své minulosti. Pojd' dál.“

Ustoupil a Tassy vešla do místnosti. „Díváš se na televizi?“

„To je video.“

„Nevěděla jsem, že máš rád balet.“

Ušklíbl se: „Nijak zvlášť.“

Na tváři se jí objevil překvapený výraz. „A proč se na to díváš?“

„Kvůli někomu, koho jsem znal,“ přiznal neochotně. Rychle video vypnul. „Je to tak lepší?“

Tassy si opatrně sedla mezi fotografie a programy. „Kvůli někomu, koho jsi znal?“ opakovala potichu.

Pomalů kývl. Najednou měl chuť jí to vyprávět. „Jmenuje se Carla Fanzini...“

„Já vím, poznala jsem ji. Moje maminka byla její velká obdivovatelka.“ Podívala se mu do očí. „A ty... Byla...?“

„Čtyři roky jsme spolu žili. Rozešli jsme se asi před rokem. Ona, ach jo... Měla jiné ambice, chtěla v životě dokázat jiné věci.“

„Třeba?“

Jeho úsměv byl trpký. „Myslím, že se to vůbec netýkalo mě.“

Tassy vzala ze země fotografii a zadívala se na ni se zvláštním výrazem. „Je krásná.“

Ben si připomněl ostré linie Carliny tváře, její vyzáblé, svalnaté tělo i kruhy pod očima, když neměla make-up. „Asi jo, pokud na tebe působí tenhle druh krásy.“

„Ale Bene, nech toho.“

Potřásl hlavou. „Miloval jsem ji, Tassy. Teď je mi jí líto. Je osamělá, vyčerpaná, stejně jako jsem s ní byl já. Její vzhled s tím nemá nic společného.“

„Kecáš.“

„Opravdu.“ Odložil fotku a vzal její ruce do svých. Nevěděl proč, ale zdálo se mu důležité, aby mu uvěřila. „Její tělo je jen stroj, uzpůsobený její práci. Bez něj by nebyla nic. Balet je středem jejího života. Až s ním skončí, nebude mít nic.“

„Moje matka vždycky chtěla, abych byla baletka,“ řekla Tassy po dlouhé pauze. „Začala jsem cvičit a cvičila a cvičila a cvičila. Skončila jsem s tím, když jsem najednou hodně vyrostla a máma mi řekla, že mám nohy jako vyskákaná koza.“

Ben se zakuckal smíchy a Tassy konečně mohla vyprostit své ruce z jeho dlaní. „Pak do mě hučela, že jsem moc hubená a nebudu mít sílu, tak jsem jedla a jedla, až jsem hrozně ztloustla. To byl úplný konec.“

„Co na to tvoje matka?“

Tassy se zamračila a mávla rukou. „Řekla, že to byla jenom legrace. Má zvláštní smysl pro humor.“

Ben cítil, že se dotkl citlivého tématu a vzal ji kolem ramen a něžně ji k sobě přitiskl. „Určitě si dělala legraci, Tassy. Jsi krásná. Máš nádherné tělo.“

Přitiskla se k němu. „Ale Bene,“ vydechla. „Já nejlíp vím, jak vypadám. Je mi sedmadvacet, nepotřebuju povzbuzovat ego nějakou lží. Já vím, že jsem zdravá, silná, všechno funguje tak, jak má, ale nádherná nejsem.“

„V tom se asi neshodneme,“ zašeptal a pohladil ji po tváři. Ještě nikdo se na ni tak nedíval. V jeho náručí jí bylo krásně. Ben ji objal pevněji a tiše chvějícím se hlasem zašeptal; „Jsi opravdová žena. Milovat se s tebou by určitě nebylo jako milovat se s šicím strojem.“

Tassy prudce otevřela oči a zrudla. „Co to říkáš? Je nádherná, tak ženská, tak křehká. Myslím, že...“ Zmateně skončila uprostřed věty.

Ben se smutně usmál. „Ne. Je to fantastická tanečnice, ale jako milenka...“ Zmlkl. Na Carle nebylo nic něžného, nic ženského, nic jemného. Byla vypracovaná, aby mohla dobře dělat svou práci. S jejím mozkem to bylo to samé. Příliš často byla moc unavená na to, aby mezi nimi něco bylo. „Milování pro ni bylo jen jiným druhem cvičení. Byla baletkou, nejdřív ze všeho a navždycky. A to zničilo náš vztah.“

Odtáhla se od jeho ruky, kterou jí hladil krk. „Jsi z toho pořád smutný?“

Chvilí přemýšlel a nakonec pomalu zakroutil hlavou. „Ne, už ne. Život jde dál. Otevřel jsem ty krabice jenom proto, abych se podíval,

co v nich vlastně je. Opravdu. Prohlédnu je a strčím zase do komory.“

Vzal ji za ruku. V očích měl zvláštní lesk a bez přemýšlení jí palcem přešel přes rty. „Jsi v pořádku? Nepotřebuješ něco?“

Povzdychla si. „Nemůžu spát. Šla jsem si lehnout a zase vstala a šla jsem na zahradu. Když jsem viděla, že svítíš, řekla jsem si – no, nevím, co jsem si řekla. Jenom nechci být sama.“

„Heidi?“

Přikývla, skousla si spodní ret, aby se nerozplakala a schoulila se do sebe. Znovu ji vzal do náruče a držel ji, dokud se nevyplakala. Tassy se má, pomyslel si. Já jsem moc našťvaný na to, abych brečel, příliš znechucený zmařeným životem dítěte. Nechal ji plakat, hladil ji a šeptal jí něžná slůvka, zabořil nos do jejích vlasů a užíval si jejich vůni.

Jeho ústa si pomalu našla její. Ponořil se do těch jemných, sladkých zákoutí a zapomněl na Heidi i Carlu a na všechny ty důvody, proč by to neměli dělat. Ztratil sám sebe v magii jejich prvního polibku.

Byl to vlastně nevinný polibek. Hladil ji a také Tassy mu bloudila rukou po zádech. Políbil ji tak pevně, jako by jí chtěl svým polibkem zamknout lišta, a Tassy se nebránila. Mírně se prohnula, zaklonila hlavu a ovinula své paže kolem jeho krku. Byla to nádhera, říkala si, když o tom později přemýšlela.

„Tassy, museli jsme se zbláznit,“ zašeptal Ben tak tiše, že si nebyla jistá, jestli se jí to jenom nezdálo. Jak ho mohla také slyšet, když jí v uších divoce pulzovala krev. To chvění v jejím těle už snad konečně skončí, nebo se bude chvět navždycky.

Nakonec ji Ben pohladil po tváři, něžně ji políbil a zašeptal jí do vlasů: „Miláčku.“ Znělo to ta smutně!

Překvapeně se na něj podívala a v jeho očích zahlédla horečku a vášně a smutek. Odvrátil se od ní a opřel se čelem o francouzské dveře.

„Nepůjdeme na procházku?“ zeptal se chraplavým, zastřeným hlasem.

Tassy se jako ve snu zvedla z podlahy a vyšla do noci za ním. Obešli zahradu a vydali se do polí. Na obloze jasně svítil měsíc a všechno bylo tak romantické! Tedy bylo by, kdyby Tassy neměla svázaný jazyk a Ben jí nepřipadal tak vzdálený.

„Podal jsem stížnost na lékařskou komoru. Jenomže tam o tomhle doktorovi nikdy nikdo neslyšel,“ prolomil Ben náhle ticho.

„Co to znamená?“

„Vypadá to, že je to podvodník. Předstírá, že má diplom, ale nemá nic. Vykonává praxi a zabíjí přitom děti.“

Tassy cítila, jak se jí v návalu hněvu hrne krev do tváří.

„Kolik jich takhle ohrozil?“ zeptala se šokované

„Právě. To zatím nikdo neví.“

„Musí to mít nějak zajištěné, aby se na něj nepřišlo.“

„Právě proto ho přece musíme odstranit!“ vykřikl Ben.

Tassy tiše souhlasila. Někdo se vyžívá ve strachu rodičů a neustále opakuje stejné chyby ve stanovení diagnózy. Z Benova tónu vycítila, že se o nápravu postará.

Kráčeli podél říčky, když v tom je dohonil pes. Byl špinavý, ale dobře živený a extrémně šťastný. Začal na ně skákat, ale když Ben zavelel „Sedni“, okamžitě poslechl.

Tassy na psa překvapeně zírala. Bylo nemožné určit jeho barvu, ale byl to zřejmě retrívr. „Vypadá dobře živený – má obojek?“ zeptala se Bena, který odvážně ponořil ruku do špinavé srsti.

„Hm, Ben,“ odpověděl nakonec. „Dobrá, jmenuje se jako já. Asi jsem se umazal – strašně smrdí.“

Tassy se smála. „Je těžké se od něj neumazat. Nemá tam adresu?“

„Bridge Cottage – to musí být někde u hlavní třídy.“

„Už vím, stará paní Gatesová. Má dva psy – vždycky strašně štěkají, když jdu kolem, ale jsou hodní. Můžeme jí ho vzít zpátky.“

Ben mrknul na psa, omotal si kolem ruky kapesník a chytil ho za obojek. „A teď, Bene, poslouchej. Půjdeš vedle mě jako hodný pes. Rozumíš? Bene, co to děláš?“

Pes si sedl na zadní a podal mu tlapu.

Tassy zamrkala.

„Panebože! Ten je ale vychovaný.“

„Musí mít výcvik. Poznal jsem to hned, jak jsem mu řekl, sedni.“

„Možná jenom prošvihl lekci o tom, jak se dostat domů čistý,“ opáčila Tassy a Ben se zakuckal smíchy.

Pokračovali podél říčky a už z dálky zaslechli volání; „Bene, Bene, ty potvoro, vrať se!“

Pes zvedl uši. Ben ho však nepustil a dovedl ho společně s Tassy až k brance malého domku. Ve dveřích stála hubená stará žena, která zahlédla v měsíčním světle jejich stíny.

„Kdo je tam?“ zavolala nervózně.

Tassy ji znala od vidění. „Paní Gatesová? Jsem Tassy Franklinová. Máme vašeho Bena. Je jenom trochu špinavý.“

„Ach díkybohu! Jinak je v pořádku?“

„Ano, můžeme dál?“

„Otevřete si branku sami? Poslední dny mě zlobí nohy.“

„Jasně.“ Ben pustil psa teprve za vrátky.

Pes radostně skočil na svoji paničku, olízal jí ruce a začal čichat v záhonech. „Bože, strašně smrdí,“ řekla paní Gatesová. „Strašně se omlouvám za ty potíže. Bene, ty jsi hrozný!“ Pes však nevypadal, že by ho to nějak mrzelo.

„Potřebuje vykoupat,“ podotkl Ben, který dosud stál za Tassy. „Nemůžeme vám s tím nějak pomoci?“

„Byli byste tak hodní? Sama to asi nezvládnu.“

„Nám to nevadí,“ řekl rychle Ben. Tassy si představila, kolik na sobě bude mít po takové koupeli vody a jak bude vypadat její bílé tričko. Ale paní Gatesová se svou artritidou to samozřejmě sama nezvládne.

Stará dáma je zavedla do bílé koupelničky a Tassy vzápětí napadlo, jak to bude dlouho trvat, než to tu dají po psí koupeli zase do pořádku. Oba Benové však vypadali naprosto bezstarostně. Jeden pustil vodu, zatímco druhý šťastně očichával vanu. Bylo vidět, že je na koupel zvyklý. Druhý pes jménem Bill starostlivě přihlížel mezi dveřmi.

„Postavím vodu na čaj – myslím, že si dáte,“ volala paní Gatesová z kuchyně.

„No, je trochu pozdě, nebude vám to vadit?“ odpověděla Tassy. Určitě už musí být po půlnoci řekla si.

Paní Gatesová se zasmála.

„Ale drahoušku, stejně nespím. Mám bolesti. Doufám ale, že už to nebude dlouho trvat. Za pár týdnů jdu na operaci.“

„S oběma koleny?“ překvapeně se zeptala Tassy.

„Ano, doktoři říkají, že to tak bude jednodušší. Obě je mám špatná, a kdyby mi operovali jen jedno, to druhé by mě zlobilo dál. Asi mají pravdu.“

Podívala se na Billa, který teď ležel v kuchyni u topení, a potřásla hlavou. „O ně se opravdu bojím. Budu je muset dát do útulku a nevím, jestli si je budu moct vzít zpátky.“

Tassy zahlédla v jejích očích smutek, ale dřív, než stačila odpovědět, ozval se z koupelny nějaký hluk. Šla se raději podívat, co se tam děje.

Bylo už po koupeli a Ben-doktor měl úplně mokrou košili.

„Vytáhneš ho z vany?“ zeptala se Tassy.

„Mohl bych, ale nechci,“ zamračil se. „Bene ke mně!“ zavelel.

Bez dalších řečí pes vyskočil z vany a oklepal se. Paní Gatesová nahlédla do koupelny. „Je zvyklý.“ Podala Tassy starý ručník a ta ho dala Benovi.

„Lehne si, když mu řeknete. Bene, lehni!“ nařídila paní Gatesová přísně.

Ben si lehl a trpělivě počkal, až mu druhý Ben vytře srst.

„Bene, ne! Běž ven,“ vyhnala paní Gatesová psa dřív, než se stačil znovu oklepat.

„Zničí všechny zdi,“ povzdechla si s úsměvem a šla slít čaj pro Tassy a Bena, kteří zatím uklízeli koupelnu.

„Musí je dát do útulku, protože jde za pár týdnů na operaci,“ vysvětlovala Tassy potichu Benovi.

„Je z toho strašně smutná.“

„To si umím představit. Nemá nikoho, komu by je svěřila?“

„Asi ne. Hlavně se o ně pak nebude moct pár měsíců starat.“

„Hm.“ Ben usilovně přemýšlel. „Mojí matce nedávno umřel pes. Otec sice říká, že dalšího už nechťejí, ale já vím, že ano. A tohle je lepší, než štěně – oba ti psi jsou dobře vychovaní. Myslím, že by to šlo!“

Tassy mlčela a pečlivě vytírala vanu. „Opravdu by to šlo?“ zeptala se po chvíli.

„Jasně. Bydlí na druhé straně Norwiche, až tam zase pojedu, vezmu psy s sebou.“

Vypadalo to úplně ideálně. Zatím to však paní Gatesové neřekli, dokud se Ben s rodiči přesně nedomluví. Po cestě domů o tom však znovu mluvili. Ben Tassy vyprávěl o svém dětství v Norfolku, který miloval, a o tom, jak nesnášel Londýn s jeho hlukem a špínou, když tam musel studovat.

„Není to jenom těmi auty, ale je tam moc lidí, všichni někam spěchají, chtějí být všude první. Hrůza.“

Ted' je konečně zpátky na venkově a je šťastný, poznala Tassy. Vypadá nadšený z toho, že vykoupal, psa, i když je celý mokrý a smrdí. Ale to Tassy ani trochu nevadí. Je nádherná být s ním, procházet se ruku v ruce ve stříbrném měsíčním světle...

Poprvé v životě je jí v mužské společnosti příjemně a volně, necítí žádné napětí ani nervozitu. Muži s ní nikdy nejednali takhle.

Hlavně Derek ne.

„Co se děje?“

„Co?“ Do skutečnosti ji vrátil teprve Benův hlas. „Škubla jsi rukou, jako bys přemýšlela o něčem nepříjemném.“

Ano! Otočila se na něj s úsměvem. „Promiň. Máš pravdu, byla jsem tisíc kilometrů daleko.“

Objal její dlaň svými prsty ještě pevněji. „Neomlouvej se. Měl jsem pravdu?“

„Vzpomněla jsem si na svého bývalého manžela,“ usmála se sama pro sebe.

„Asi to nebylo nic moc,“ řekl Ben něžně. „Zapomeň na to, jsme živí a zdraví.“ Na rozdíl od Heidi, dodal sám pro sebe, ale vzápětí na to zapomněl, stržen romantikou té chvíle pod zářícím měsícem.

Tassy ho pohltila tak jako žádná před ní. Zamiloval se a toužil s ní zůstat napořád. Ale Tassy nechtěla s nikým být. Líbí se jí její dosavadní život a chce si ho ponechat...

„Jsou zvědaví.“

Tassy vzhlédla a zjistila, že má přímo proti sobě králíčka Bugse, jak nonšalantně žvýká karotku. Další kravata! Usmála se.

„Kdo je zvědavý na co?“

„Mí rodiče. Jsou zvědaví na tebe.“ Odlepil se od dveří a vkročil do její kanceláře. „Jo a taky si vezmou psy – ne napořád, jenom, než se paní Gatesová uzdraví. Ale myslím, že bude stačit měsíc a budou si přát, aby je už nechtěla zpátky.“ Pohladil jí prstem víčko. „Moc jsi nespala, co?“

„Asi po tom čaji u paní Gatesové. Už jsi jí to řekl?“

„Zatím jsem mluvil jenom s nimi.“

„Volali ti z lékařské komory kvůli tvému kamarádovi obvodákovi. Považují to za znepokojující informaci. Prověřují jeho diplom.“

„A už něco mají?“ zeptal se Ben. „Budou s tím něco dělat? Bohužel, Heidi to k životu nevrátí, ani nikoho jiného. Ale můžou ho zastavit. Musejí to udělat! Ještě něco?“

Podala mu štos zdravotních záznamů. „Tyhle jsme přijali v noci, ale potřebují další vyšetření. S jedním budou trochu problémy – je hluchý.“

Ben protočil oči. „Skvěle.“

„Mám ti pomoci? Mám kurz znakové řeči. Někdy se to hodí.“

„To budu moc rád. Má tady rodiče?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Tassy. „Ale moc je tu nechce. Je mu dvanáct a nechce, aby ho maminka držela za ruku.“

Ben se rozesmál. „A co mu je?“

„Gastroenteritida. Není mu moc dobře. Zvracel a má průjem. Myslím, že něco snědl, ale dokud nepůjde jeho matka domů, nic z něj nedostaneme.“

„Dobrá. Jdeme se na něj podívat. Kdo je jeho obvodní lékař?“

„Náš přítel to naštěstí není.“

„Díkybohu za ty malé radosti. Jdeme.“

Andrew Harvey zrovna zase zvracel, když Tassy s Benem vešli do pokoje. Tassy se ho opatrně zeptala, co jedl, a jeho vyděšený pohled byl podezřelý. Obrátila se na jeho matku: „Nechtěla byste si dát něco k jídlu nebo k pití? Sestra vás zavede do kantýny. Pár minut tu budeme mít něco na práci, stejně byste nám nepomohla.“

„No, když myslíte. Co mu je?“

Tassy přehlédla její otázku a žena se nakonec přece jen usmála.

„No dobrá, potřebuju si trochu natáhnout nohy. Připadá mi, že tu jsem už celé hodiny.“

Odešla a Tassy se obrátila k chlapci. „Tak, co jsi snědl?“

Kluk zarytě mlčel.

„Chci to vědět. Jestli jsi byl někde v bufetu, mohou se nakazit i jiní lidé.“

Andrew zakroutil hlavou. „Nebyli jsme v bufetu, ale u kamaráda. Jedli jsme kuře,“ ukazoval neochotně. Tassy to tlumočila Benovi.

„A pekli jste si ho?“ vyptávala se dál.

Kluk smutně svěsil hlavu.

„Nebo jenom ohřáli?“

Přikývl.

„A tvému kamarádovi je taky špatně?“

„To nevím.“

„Můžu mu zavolat a zeptat se ho?“ naléhala Tassy.

„Ne, už ho nechci vidět,“ odpověděl Andrew zarputile. „Prý má na mě špatný vliv.“

V tom vešla sestra Anna. „Máme dalšího – Nicky Coulter.“

„Kolik mu je?“

„Stejně a bydlí ve stejné ulici. Možná se znají.“

Tassy se otočila zpátky k Andrewovi. „Je to Nicky?“ signalizovala otázkou.

V jeho očích zablikala panika. To stačilo. Zkusí promluvit i s tím druhým a možná taky Andrewova matka o tom něco ví.

Sklonila se k němu a udělala mu výtěr, aby zjistila, jestli nemá salmonelózu. A teď ten druhý. Když byli hotoví s Andrewem i Nickem a dali oba chlapce do stejného pokoje, přiběhla Andrewova matka.

„To ne, nechci, aby byli spolu, má na něj špatný vliv!“ volala už z dálky. Vrhla se k Tassy. „Nebudu tady sedět ve stejné místnosti jako ona!“

„Paní Harveyová, to není můj problém,“ odpověděla Tassy příkře. „Váš syn vás potřebuje, my potřebujeme mít kluky pod kontrolou společně a navíc jsme si mysleli, že bude dobře, když budou kamarádi spolu.“

„Dobře?“ procedila žena skrz zuby. „To nemyslíte vážně!“ Paní Harveyová se podívala na svého syna, pak na druhého chlapce na vedlejší posteli. Seděla vedle něj jeho matka a držela ho za ruku. Vypadala unaveně. Slova paní Harveyové ji ranila. „Ona pracuje v nočním klubu,“ zašeptala paní Harveyová Tassy a táhla ji na chodbu. „Všichni to vědí.“

„Dělá to, co umí, nějak se přece živit musí,“ odpověděla Tassy. „Ne každá má milujícího manžela, paní Harveyová. Jsem si jistá, že to není tak černobílé a že ta žena miluje svého syna. To máte společné.“

Paní Harveyová se ušklíbla. Ona přece nemá s matkou Nickyho Coultera nic společného. Tassy však neměla čas to řešit. Přítomnost hostesky z nočního klubu bude muset ta dáma nějak strpět. Nickyho matka ji vyhledala jen o chvíli později. Byla vystrašená. „Bude v pořádku, vidíte,“ zeptala se s úzkostí v očích. „Neumím si představit, že by se mu něco stalo, nechtěla bych žít. Je všechno, co mám. Sociálka mě nutila, abych uvedla jméno otce, a když jsem to neudělala, nijak mi nepomohli. Asi vám řekla, co dělám?“

„Paní Coulterová, mně do toho nic není.“

„Slečno. Nejsem vdaná a nikdy jsem nebyla. Ale nejsem prostitutka. Mluvím s hosty, tancuju s nimi, nic víc. Některé kolegyně to dělají, ale já ne. Možná nejsem dokonalá matka a nehlídám Nicka pořádně, ale není to proto, že bych nechtěla.“

„Zkoušela jste si najít zaměstnání ve dne, když je Nicky ve škole?“ zeptala se Tassy zúčastněně.

Slečna Coulterová se usmála. „Samozřejmě, ale je to marné. Nemám žádné vzdělání. Přišla jsem do jiného stavu už na škole. Bylo mi patnáct, když se Nicky narodil. Nikdy jsem nebyla šťastná. Pro Nickyho dělám všechno, věřte mi. Kvůli němu pracuju v tom strašném klubu.“

„Kdo se o něj stará, když jste v práci?“ Tassy se vyptávala opatrně a ani si nebyla jistá, jestli chce slyšet odpověď.

„Sousedka. Necháváme otevřené dveře, takže slyší, co se u nás děje. Bydlíme až nahoře, kam už nikdo nechodí, je to bezpečné.“ Na okamžik stiskla rty. „Je to hodný chlapec, sestřičko, musíte mi věřit.“

Je mu teprve deset, ale myje nádobí a uklízí, nikdy mi nepřidělová starosti. Ach Bože, umřu, jestli mu nebude líp...”

Tassy ji pohladila po rameni a nechala ji vyplakat. Rozuměla jí, chlapi se někdy chovají jako hajzlové – zvlášť, když jim jsou jejich děti lhostejné.

Připomněla si Bena, jeho tvář, když jí vyprávěl o Carle. Musela přiznat, že ne všichni muži jsou tak špatní a ne všechny ženy jsou oběti.

Opravdu ho tak zranila?

Zapomněla na paní Coulterovou a pocítila prudkou touhu Bena obejmout. Jenže on ji nepotřebuje. Možná najde útěchu v objetí někoho lepšího, s lepší kvalifikací pro manželství.

Nabídla Nickyho matce židli a papírový kapesník a než se vrátila k další práci a ostatním pacientům, uvařila jí čaj.

Na to, samozřejmě, kvalifikaci má...

PÁTÁ KAPITOLA

Oba víkendové dny se tentokrát povedly teplé a slunečné, typické pro polovinu června. Nebylo úplně horko, protože váł svěží větřík. Tassy se rozhodla doplnít růžový záhon. Nejlepší bude se do toho pustit hned, aby mohla zbytek víkendu odpočívat.!

Hned po ránu si oblékla tričko a starou sukni a vyšla na zahradu. Práce jí šla rychle od ruky, záhon u své části domu měla za chvíli. Když už byla v tom, pustila se i do Benova záhonu. Měla pořád ještě výčitky svědomí za jeho pád do růží plných trnů. Nebyla to sice její chyba, ale přesto se za to cítila trochu provinile. Klečela v záhonu a přemýšlela o tom právě, když se Ben objevil mezi dveřmi.

Bylo už skoro poledne a Tassy byla špinavá a zpocená a měla strašnou žízeň. Vzhledla k němu z konce záhonu a viděla, že drží v rukou dvě vysoké, štíhlé sklenice té úžasné maminkiny limonády.

„Záchrana,“ usmála se. Vyskočila, oprášila si kolena a stáhla rukavice. Limonáda v orosené sklenici byla báječně studená a Tassy ji vypila na jeden doušek. Kdyby tam Ben nestál, sundala by si tričko, přehodila si ho jen tak přes záda a zůstala jen v podprsence. Takhle by to byla provokace a ona ho přece provokovat nechce.

I když, proč vlastně ne?

Zaplašila tu myšlenku, dopila poslední kapky limonády a pyšně předvedla Benovi, co všechno od rána udělala.

„Byla to moje blbost, že jsem minule spadl do záhonu,“ řekl, jako by jí četl myšlenky. „Ty za to přece nemůžeš.“

„Až na to, že jsem tě honila.“

Dvojnásobně se usmál. „Kdybych měl špetku rozumu, zůstal bych stát a nechal bych se chytit.“

Tassy jen zalapala po dechu a ani se radši neptala, jak to myslel. Chvilí bylo ticho. Pak jí Ben vzal sklenici z ruky a odložil ji. Přistoupil k Tassy a pevně ji objal.

„Chci tě políbit, Tassy,“ zašeptal a dřív, než mohla zaprotestovat, sklonil se k jejímu rtům. S Tassy se zatočil svět a v tu ránu zapomněla i to, jak se jmenuje. Poddala se tlaku jeho velkého, pevného těla. Ben ji zdvihl ze země jako pírko a nesl ji do stínu borovic, které rostly ve vzdálenějším cípu zahrady. Byl to kouzelný kout s měkkou lesní trávou, kam nebylo odnikud vidět.

„Bene,“ snažila se protestovat, ale umlčel ji polibkem. Cítila, jak ji pokládá na hebkou a chladnou trávu do stínu vysokých stromů.

Znovu ji něžně políbil a rukou zabloudil pod tričko. Něžně jí hladil nadra. Cítila na sobě tíhu jeho těla, jeho dotyky ji rozpalovaly tak, že ztrácela rozum.

Nechtěla opětovat jeho polibky, toužila mu vysvětlit, že nehledá takovou zábavu, že není taková, ale jemné dotyky jeho jazyka ničily její protesty dřív, než je stačila vyslovit, něžné dotyky jeho prstů jí braly dech a teplá tíha mužských svalů, která na ní ležela, povznášela její tělo do výšin, v jakých nikdy nebyla.

A tak neprotestovala, neřekla nic z toho, co říct chtěla, jenom zabořila prsty do jeho jemných vlasů a líbala ho tak, jako by na tom závisel její život. Stáhl jí tričko. Zvrátila hlavu a pevně zavřela oči, když cítila, že jí rozepíná podprsenku. Její bradavky se pod něžnými dotyky jeho jazyka vztyčily. Nebránila se ani, když jí vsunul koleno mezi nohy, jemně je rozevřel a vyhrnul sukni. Přesto mu potřebovala něco říct.

„Bene,“ zašeptala do jeho rtů.

„Tassy, chci tě,“ zasténal jí do ucha.

„Já tebe taky,“ slyšela se ke svému velkému překvapení. Víc už neřekla nic.

Trochu se nadzdvihl, aby si mohl rozepnout zip a stáhnout kalhoty, zároveň si přetáhl tričko přes hlavu a znovu ji objal. Také její oblečení a prádlo se už dávno válelo v trávě.

Tassy divoce bilo srdce, cítila jeho ruce na svém nahém těle. Jeho dotyky byly tak jemné, něžné a pomalé, až ji to dovádělo k šílenství. Může myslet všechna ta slůvka, která jí šeptá do ucha, doopravdy?

Vstoupil do ní pomalu a jemně. Přesto jí náhlá ostrá bolest prudce otevřela oči. Setkala se s Benovým překvapeným pohledem. „Tassy?“ zašeptal šokovaně.

„Bene, udělej mi to,“ zaprosila v extázi. „Na nic se neptej, teď ne, a jen se se mnou miluj.“

Váhal, snad věky, hleděl jí přímo do očí, ale nakonec ji znovu políbil, slíbal jí slzy bolesti. A ta po chvíli odezněla, aby ji nahradil nádherný, dosud nepoznaný pocit slasti. Ukryla hořící tvář na jeho rameni a poddala se jeho pohybům.

Ben tomu pořád nemohl uvěřit. Panna. Panebože, pomyslel si. Panna a dá ten dar zrovna mně! Dojalo ho to až k pláči.

Sklonil se k ní a jemně jí přejel po tváři svými rty. „Jak ti je?“ zeptal se, ale jeho hlas jí zazněl vzdáleně [jako z jiné galaxie. Podíval se jí do očí a našel v nich slzy.

„Je mi dobře,“ zašeptala.

„Nebolelo tě to moc?“

Zavrtěla hlavou, oči stále pevně zavřené. „Vlastně ani ne. Bolelo to jenom chvíličku. Představovala jsem si to horší.“

„Mělas mi to říct.“

„Proč? Nechtěl bys mě, kdybys to věděl.“

Usmál se. „Ale chtěl, Tassy. Ale nemuselo se to stát tady, takhle.“

Tassy zdvihla oči ke korunám borovic. „Proč? Je tu nádherně.“

„Ty jsi byla nádherná,“ odpověděl a znovu cítil, že se mu do očí hrnou slzy. „Ty jsi nádherná.“ Políbil ji. Když odtáhl hlavu, aby se na ni podíval, zahlédl slzu, která jí pomalu stékala po tváři.

„To nemůžeš myslet vážně, vid' že ne,“ zašeptala se třesoucím se hlasem.

Zakroutil hlavou. „Samozřejmě, že to myslím vážně. Sakra, Tassy, jak ti to mám dokázat?“

„Pořád se bojím, že na mě něco hraješ,“ usmála se. „Ale možná ne. Jenom neříkej hlouposti.“

„Nikdy. Proč si myslíš, že to jsou hlouposti? Zatím nikdo na světě mi nedal nic tak nádherného jako ty.“

„To nebylo nic nádherného,“ řekla se zastřenýma očima.

Srdce se mu stáhlo nad jejími slovy, ale ještě víc nad tónem jejího hlasu.

„Dalas to mně,“ zaprotestoval chvějícím a hlasem

„Protožes to chtěl.“

Chtěl něco namítnout, ale nedostávalo se slov. Tak jenom palcem setřel její slzy, políbil ji ni špičku nosu a jednoduše řekl: „Miluju tě, Tassy.“

„Ne. Ne, nemiluješ. Neříkej hlouposti...“ vykřikla prudce.

„Neříkám hlouposti. Miluju tě.“

„Vůbec mě neznáš,“ namítla.

„Ale znám. A vím, žeš mi dala něco, co nikomu jinému přede mnou.“

Tassy se trpce zasmála a její slova se mu zařízli do mozku jako nůž: „Jenom proto, že to můj manžel nechtěl.“

Ben se překulil na záda, aniž ji pustil. Prsty, ještě se chvějícími po milování, ji pohladil po tváři „Vyprávěj mi o tom,“ poprosil tiše.

Ležela na něm bez pohnutí a dlouho mlčela. Už si myslel, že mu nic neřekne, ale nakonec začala potichu vyprávět. Ben musel dát ucho těsně k jejím chvějícím se rtům, aby ji vůbec slyšel. „Derek byl učitel. Znali jsme se teprve krátce, když dělal přijímací pohovor na střední škole, kam chtěl jít pracovat. Z ničeho nic mi vyznal lásku, řekl, že mě miluje od prvního okamžiku, kdy mě spatřil, a teď má možnost získat dobré zaměstnání, kterým by mohl zabezpečit naši budoucnost. Do té doby jsme o společné budoucnosti nikdy nemluvili, ale on strašně naléhal a já nakonec souhlasila. Byl o dost starší, tehdy mu bylo čtyřiatřicet a mně jedenadvacet. Byla jsem strašně naivní, nalítla jsem.“

Ben cítil, jak mu do krku stoupá rozhořčení. „Nechceš snad říct... Nezískal by to místo, kdyby nebyl ženatý? Proto ti to nabídl?“

Její smutný úsměv mu odpověděl líp, než by to dokázala slovy.

„Ani jsme neměli líbánky – nebyl čas. Museli jsme se přestěhovat, já jsem dodělávala školu. Začal pracovat a nervoval se tím, moc mu na tom místě záleželo. Večer byl unavený...“

„Přirozeně,“ procedil Ben skrz zuby.

„Jednou nebo dvakrát se pokusil se mnou milovat, ale... No, nešlo to. Řekl, že je příliš unavený a nervózní.“

„A ty?“

„Věřila jsem mu to. Byla jsem blázen. Až jednou jsem za ním šla přes den do školy a našla jsem ho, jak se miluje se svou sekretářkou na psacím stole, bylo zřejmé, že není ani unavený, ani nervózní.“

Odvrátila hlavu a pošimrala ho svými vlasy na rameni.

„Tak jste se rozvedli...“

„Ano. Řekl u soudu, že jsem frigidní a nechci s ním nic mít. A mně řekl, že se nechtěl se mnou milovat, protože jsem ho prý nevzrušovala. Asi měl pravdu.“

„Tassy, jsi ta nejkrásnější žena na světě. Máš nádherné nohy.“

Jel rukama od kotníků až nahoru. Mírně roztáhl její stehna a zabořil mezi ně hlavu.

„Bene,“ zašeptala Tassy napůl prosebně a napůl odmítavě.

Ben však slyšel jenom její prosbu a znovu se s ní miloval – dlouho a pomalu. Tentokrát už nechal slzy volně kanout po tvářích.

Tassy ležela ve vaně a zírala do stropu. Snažila se nemyslet na to, že si Ben nedával pozor. Co když bude těhotná? Zahнала pomyšlení na takovou komplikaci. Nemá čas se zabývat takovými nesmysly.

Jenomže na druhou stranu, když se Ben unaveně svalil vedle ní do trávy a v hlavě mu znovu začalo vířit to, co mu Tassy předtím vyprávěla, v ní zůstalo kolem šedesáti miliónů čilých možností otěhotnět. Ozvala se v ní prazákladní touha po dítěti, nad kterou se jí chtělo plakat. Zahнала to však a připustila si do vany ještě teplou vodu.

Stejně se už nedá nic dělat. Zatímco tu přemýšlela, měla jedna malá spermie spoustu času na ta aby doplávala tam, kam má.

Panebože, znají se teprve dva týdny. Musela zbláznit. Co o něm vlastně ví kromě toho, že mu vadí, když děti trpí? Před chvílí slyšela odjíždět jeho auto a teď zaslechla, jak se vrací.

„Tassy?“

„Jsem v koupelně,“ zavolala.

Slyšela ho šramotit v kuchyni a potom se ozvalo zaklepání na dveře.

„Můžu dál?“ zeptal se.

Tassy ocenila, že Ben zachovává respekt k jejímu soukromí. Zároveň se trochu zalekla, že ho po tom zážitku znovu uvidí. Jak s ním má mluvit? Nemá žádnou zkušenost, jak a o čem se spolu baví lidé půl hodiny po milování. Nikdy o tom ani nepřemýšlela. Uvědomila si znovu, co se vlastně stalo a náhle si připadala velmi dospělá.

„Jasně, pojď dál,“ hlesla třesoucím se hlasem. Dveře se otevřely a dovnitř vplul tác a za ním Ben jenom v ručníku. „Podrž to,“ podal jí tác. Sun dal si ručník a vlezl k ní do vany. Tassy trochu vykřikla, protože voda stoupla až k okraji.

„To je tvoje noha, co mám tady?“ zeptala se nedůvěřivě.

Zasmál se a polechtal ji. Odpověděla mu malým cáknutím.

„Dej mi tác, trochu moc se jím zakrýváš a já se na tebe chci dívat,“ přikázal jí Ben s úsměvem.

„To určitě,“ oplatila mu. „Co děláš v mojí vaně?“

„Donesl jsem ti oběd,“ vysvětlil Ben. Vypadal jednoduše šťastně.

„Obvykle se nekoupu s číšníky, kteří mi přinesou oběd,“ odpověděla Tassy s hranou přísností a Ben ji znovu polechtal nohou.

„Dej si,“ pobídl ji. Přinesl spoustu zeleniny, několik druhů zálivek, plátky chleba a opečené toasty. Tassy si vzala kousek karotky, namočila ho do nejbližší omáčky a strčila do pusy. Po těle se jí rozlilo blaho. Bylo to studené a občerstvující a strašně dobré. Za chvíli se cítila mnohem volněji. Pomohlo jí hlavně to, že Ben se po celou dobu nevšímal ničeho jiného než jídla.

Je to samozřejmě jenom trik, odhalila ho o chvíli později, když zachytila jeho upřený láskyplný pohled. Trochu se začervenala a sklopila oči. Ben se naklonil a přejel jí prstem po tváři.

„Tassy, jsi nádherná,“ zašeptal a tón jeho hlasu i žár v očích jí nedaly jinou možnost, než mu uvěřit.

Vzal jí tác z ruky a položil ho na podlahu. Vzal mýdlo a houbu a začal Tassy něžně umývat. Bylo to tak krásné a intimní, až Tassy zadoufala, že ho napadlo koupit taky kondomy, když už byl venku. Chci se s ním milovat znovu a znovu, uvědomila si. Ben ji opláchl a podal jí mýdlo. V očích měl prosbu, jestli mu oplatí stejnou pozorností.

Líbilo se jí dotýkat se jeho těla všude, kde jen to jde. Má v tomhle směru jen velmi malé zkušenosti, vlastně žádné, ale vypadá to, že Benovi to ani trochu nevadí. Ve skutečnosti je vlastně asi rád, uvědomila si Tassy s úsměvem. Každý muž chce být první.

Voda už byla úplně studená, takže Ben vylezl z vany první a pomohl i Tassy. Zabalil ji do osušku a vzal ji do náruče. Nesl ji přímo do její ložnice.

„Ne, už nemůžeme tak riskovat. Měli bychom si dávat pozor,“ protestovala. Ben se jen usmál a odněkud vykouzlil papírový sáček se spoustou malých krabiček.

„Ale můžeme. Byl jsem nakupovat,“ usmál se.

Milovali se v Tassyině ložnici celou noc až do rána, kdy se přesunuli do Benovy nové postele. Byla větší než ta její. Pokračovali tam v tom, čeho si u Tassy ještě nenabažili.

Pak zvonil telefon a Ben ho šel dolů zvednout. Tassy se překulila na záda a blaženě se protahovala. Bylo jí nádherně. Ben se vzápětí vrátil nahoru se spokojeným úsměvem.

„Dobré zprávy,“ volal už z dálky. „Realitní agent už mluvil s majiteli domu a ti přijali mou nabídku.“

Tassy se prudce posadila na posteli a odhrnula si pramen vlasů z očí.

„Cože? Jaký agent? Jací majitelé?“

„Majitelé tohoto domu. Požádal jsem agenta, aby se jich zeptal, jestli ho nechtějí prodat a on řekl, že to zkusí. Copak jsem ti to neříkal? Asi jsem zapomněl. No a teď agent zjistil, že majitelé se už nechtějí vrátit sem do města a že z mé nabídky mají dokonce radost.“

„Ty kupuješ tenhle dům?“ zírала na něj Tassy překvapeně.

„Jo.“

„Obě poloviny?“

„Jasně.“

„Aha.“ Skousla si ret. „To znamená, že ty budeš můj domácí?“

„No – technicky. Ještě jsem tak daleko nepřemýšlel.“

Tassy se najednou cítila podvedená. Sice vždycky věděla, že nemá smlouvu natrvalo a že se bude muset jednou odstěhovat, ale nemyslela si, že to přijde tak brzy a už vůbec, že to bude kvůli Benovi.

Ben ji vzal něžně za ruku. „Tassy, je v tom nějaký problém?“

Vytrhla se mu. Jeho dotyk ji zneklidňoval a rozjitřoval a ona si chtěla zachovat chladnou hlavu. „Nevím. Možná. Jedna věc je být sousedi a druhá, když budeš můj domácí. Třeba to nebude fungovat.“

Vzal znovu její ruku do své. „Myslím, že po včerejší noci se všechno změnilo.“

Podívala se mu do očí, ale pak uhnula pohledem. Byla podrážděná.

„Proč by mělo?“

„Proč?“ zeptal se s nevěřicným úsměvem. „Tassy, jsme milenci. Právě jsme spolu strávili noc. Připadá mi, že nejlepší, co teď můžeme

udělat, je odemknout spojovací dveře mezi oběma polovinami domu a žít spolu. Nebo se nastěhuj ke mně a tvoji část můžeme někomu pronajmout.“

„Mám se k tobě nastěhovat?“ zeptala se Tassy s nevěřícím úžasem.

„Ano.“

„Po dvou týdnech?“ Zachvátila ji panika. „Bene, to je moc brzy. Nevím, proč jsem tě včera nezastavila, ale asi jsem to měla udělat...“

„Neříkej, že toho lituješ,“ zaprosil. Vzhledla a na očích mu viděla, že ho její slova ranila.

„Nelituju toho,“ řekla potichu. „Ale nechci se do ničeho vrhat tak brzy.“

„Tak zůstaň u sebe a otevřeme ty dveře, až na budeš připravená.“

„A když nebudu?“ zeptala se. „Když na to nebudu připravená nikdy?“

„Neříkej si to dopředu,“ zamračil se.

Znovu odťáhla ruku, vstala z postele a začala sbírat po pokoji své věci. Rychle se oblékala, aby před ním nebyla tak nahá.

„Budu o tom přemýšlet,“ řekla mu, popadla boty a vyběhla ze dveří.

„Tassy? Co to ksakru děláš?“ volal za ní Ben.

Zastavila se na schodech, cítila se provinile. Ale potřebuje být sama! „Jdu zpátky domů, Bene. Potřebuju přemýšlet. Pak si o tom promluvíme,“ zavolala nahoru.

Cítila na sobě jeho raněný pohled, když sestupovala po schodech. Vyběhla ze dveří, obešla dům a před svými dveřmi zjistila, že si u Bena zapoměla klíče. Neměla sílu se pro ně vrátit, znovu se mu postavit tváří v tvář, po takovém ponížení. Chce koupit dům a nic mi o tom neřekne! Chce mě donutit, abych se k němu nastěhovala. Tak brzy! To všechno jí táhlo hlavou, když si z posledních sil sedla na schody před svými dveřmi. Položila si hlavu do dlaní a zoufale, hlasitě se rozplakala.

Nevěděla, jak dlouho tam sedí, když vedle ní dosedl Ben. Ovanula ji jeho mužská vůně, kterou cítila celou noc tak blízko.

„Tassy?“ zeptal se ochraptěle, ale něžně a objal ji kolem ramen. „Ty můj malý hlupáčku,“ zašeptal a držel ji a hladil po zádech tak dlouho, dokud úplně nepřestala plakat a v jeho náručí se neuklidnila.

Tassy už sice neplakala, ale cítila se ještě hloupěji než předtím. Zvedl ji na nohy, políbil na opuchlou tvář a do ruky jí vtiskl její klíče.

„Běž si lehnout. Musíš být strašně unavená.“

„Hm,“ zamumlala a uvědomila si, že je opravdu unavená k smrti. V noci nezamhouřili oči ani na okamžik.

„Potom se uvidíme?“ zeptal se potichu.

„Nevím, možná,“ pokrčila rameny.

„Další definitivní možná, které se nemůže změnit v ano?“ zavlnila se mu ústa v úsměvu.

Oplatila mu jeho úsměv. „Je to jenom možná, Bene, nic víc. Já nevím. Co ti mám říct. Uvidíme, co bude. Teď jdu spát.“

„Aspoň přemýšlej o tom, co jsem ti navrhnul,“ řekl Ben potichu, když Tassy zavírala dveře. Ta však už nemyslela na nic a padla do postele. Na polštáři pořád ještě cítila jeho kolínskou.

Přemýšlet o něm? Stejně nebude dělat nic jiného, i kdyby stokrát nechtěla.

ŠESTÁ KAPITOLA

V pondělí Tassy vstala už v půl páté ráno, vyspalá, ale sklíčená. Dala si sprchu a udělala si čaj, francouzskými dveřmi prošla na zahradu, kde se předevcírem tak dramaticky změnil její život. Bylo chladné, ale slunečné ráno.

Před dvěma dny byla nevinná, měla jistý byt a klid v duši.

Ted' nejsem klidná a nevinná už rozhodně taky nikdy nebudu, pomyslela si. Co se týká vlastního bytu, nejsem si jistá, asi mě čekají změny, přemítala. Snad se majitelé domu vrátí a prodlouží mi smlouvu. Druhá možnost byla ten dům od nich koupit dřív než Ben, ale to je bohužel nereálné. Škoda, nakonec by to byl nádherný rodinný dům, kdyby se oba byty zase spojily.

Proto se ani nezlobím na Bena za to, že ho chce koupit, přesvědčovala se v duchu, ale rozčílilo mě, že mi o tom nic neřekl. Mohl to udělat, zvláště když se věci vyvinuly tak, jak se vyvinuly...

Při vzpomínce na sobotní noc jí zahořely tváře. Je pravda, že moc času konverzací nestrávili. Jejich vztah vzal během deseti minut opravdu dramatický obrat od nevinně kamarádkského „Ahoj, tady máš limonádu“ k mileneckému „Miluju tě nejvíc na světě“. Nezbylo už příliš času na to, aby řekl:

„A mimochodem jsem se rozhodl zkusit koupit tenhle dům.“

Zamračila se a schovala si hořící tvář do dlaní. Jak se do mě mohl zamilovat tak rychle? Tvrdí přece, že miloval Carlu – jak tedy teď může milovat mě, tak snadno a tak brzy?

Možná se zamilovává na setkání nebo jednoduše dostane do postele každou jenom tím, že ví, co jí má říct? O svých vlastních citech nepochybuji, protože jakmile jsem si jednou uvědomila, že ho miluji, budu si tím jistá už navždycky, přesvědčovala sama sebe. Jeho to brzy přejde, začne ho nudit. „Můžu si sednout k tobě?“

Vyskočila a hleděla tváří v tvář Benovi, který stál v kuchyňských dveřích se šálkem v ruce.

„Jistě,“ odsekla. „Stejně to tu za chvíli bude celé tvoje.“

„Ještě není.“ Sedl si vedle ní na schody. „Jak je?“

„Líp. Spala jsem jako zabitá,“ přiznala už smířlivějším tónem.

„Potřebovalas to.“ Pohládl ji po tváři. „Stýskalo se mi po tobě.“

Vrhla na něj ironický pohled, ale jeho oči byly jasné a klidné. Nervózně utrhla stéblo trávy a žmoulala ho v prstech. On mi taky chyběl, ale postavil mě před hotovou věc a to pořád ještě nemůže překousnout.

„Tassy, našťval jsem tě něčím?“ zeptal se klidně. „Kromě toho, že chceš koupit dům, ve kterém bydlím, aniž bys mi to řekl?“ odsekla.

„Ale Tassy, takhle to není,“ zavrtěl smutně hlavou. „Ne, a jak to tedy je? Vymyslel si to snad realitní agent sám?“ naléhala ironicky.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl úsečně. „Mluvil jsem s ním v sobotu ráno. Byl to jen takový nápad. Byl jsem podepsat nájemní smlouvu a tohle mě přitom napadlo. Tak jsem se o tom jenom zmínil. Nebylo to žádné tajemství – jenom jsem se zeptal, jestli dům nebude náhodou na prodej. Když jsem přišel domů, zapomněl jsem na to. Měl jsem jiné věci na práci, pamatuješ?“ připomněl jí.

„Tak promiň,“ omluvila se Tassy. „Jenom pořád nevím, jestli ti můžu věřit.“

„Ani já nemám žádnou jistotu,“ usmál se smutně. „Co když ses jenom rozhodla skoncovat se svým panenstvím a já byl zrovna po ruce...“

„Bene! To není pravda,“ vykřikla Tassy.

„Tak proč ses najednou rozhodla změnit své názory a proč zrovna se mnou?“ naléhal.

Pokrčila rameny. „K ničemu jsem se nerozhodla. Prostě se to stalo.“

„A teď toho lituješ,“ zaútočil.

„Ne!“ zašeptala.

„Ne?“

„Ne,“ opakovala už klidněji. „Ne, Bene, nelituju. Bylo to nádherné.“

„Proč za tím slyším ale?“ zeptal se.

Tassy pomalu utrhla další stéblo trávy a potom se mu zadívala přímo do očí. „Jenom si myslím, že jsme brzy zašli moc daleko. Asi na to nejsem připravená.“

„Taky jsem si to tak rychle neplánoval. Není to můj styl, věř mi. Kromě tebe a Carly jsem spal už jenom s jednou dívkou, a to je dávno, byl jsem ještě student.“ Zíral na své třesoucí se prsty.

„Vždycky když se zamiluju, chci, aby to bylo navždycky, ale proč si vybírám ženy, které to nikdy neberou vážné?“

Tak tedy moje teorie, že to Ben hraje na každou, padá, pomyslela si. Tedy pokud nelže a Tassy věřila, že ne. „A teď je to navždycky?“ zeptala se potichu.

„Samozřejmě. Jenomže zatím jsem se vždycky mýlil. Ale pořád věřím tomu, že jednou požádám ženu o ruku a ona řekne ano.“

Tassy cítila z jeho slov hořkost a nevěděla, co na to říct. Ben vstal. „Bude líp, když půjdu. Musím ještě projít před vizitou nějaké papíry.“

Dřív, než mohla Tassy něco říct, zmizel v domě. Zůstala stát na zahradě v šoku, měla nutkání hystericky se rozesmát. Prý požádá o ruku! Ano, teď už si umí představit, že spolu žijí v jednom domě, kde se batolí spousta dětí se zelenýma očima, a Ben stojí za ní s rukama na jejím vystouplém břiše...

Instinktivně si sáhla na podbříšek. Mohli s tím začít už tenhle víkend? Je už malé zelenoočko na cestě?

Sevřel ji strach. Byla to krásná představa, nádherně romantická a strašně nepraktická, ale byla by to chyba. Vzal by si mě ne z lásky, ale z povinnosti, přesvědčovala se. Jestliže jsem těhotná, utajím to před ním, jak nejdéle to bude možné. Jinak nezjistím, co Ben doopravdy cítí. Dám mu čas, aby se začal se mnou nudit, stejně to nebude trvat dlouho. Jak jsem mu mohla uvěřit? Jenom proto, že měl tak smutný hlas, byla bych bývala ochotná vzít ho zpátky do své postele. Začne se nudit, ani nebude vědět jak. To všechno jí táhlo hlavou po jeho odchodu.

Jsem opravdu tak cynická? musela se zeptat sama sebe.

Nebo tak zatraceně romantická, že se bojím ukázat své pravé city?

Nebo obojí?

„Bene, slyším, že někde pláče dítě.“

Ben se usmál. „Tassy, je tu plné oddělení nemocných, nešťastných dětí. Některá z nich brečí, co je na tom divného?“

Tassy zavrtěla hlavou.

„Ale tohle není z oddělení. Je to odněkud zvenku. Už to slyším celou věčnost a zní to čím dál zoufaleji. Teď už to slábne.“

To konečně upoutalo Benovu pozornost. „Jak dlouho to slyšíš?“

„Tak hodinu?“

„Hodinu? A je to pořád to samé dítě, jsi si jistá?“

Vrhla na něj pohoršený pohled a Ben zvedl ruce. „Promiň. Vím, že je to tvoje zaměstnání. Tak potom musíme zjistit, co se děje.“

Vypadalo to, že zvuk přichází zvenku. Vyšli na chodbu a zaposlouchali se. „Je to jako z parkoviště,“ zdálo se Tassy.

„Kdo by v tomhle vedru nechal dítě v autě? Strašně to pálí,“ nezdálo se to Benovi.

Tassy nečekala a vyběhla požárním východem na parkoviště. Dítě objevila rychle v jednom ze zaparkovaných aut. Bylo jen pár měsíců staré, nabalené a připoutané v autosedačce. Pražilo do něj slunce. Tassy položila ruku na střechu auta a okamžitý ucukla. Děťátko bylo celé rudé.

„Bene, udělej něco, musíme ho dostat ven,“ křikla plná obav.

Zkusil otevřít dveře a potom jí přikázal: „Utíkej a nech připravit vlažnou lázeň, musíme ho zchladit. Já rozbiju okno a vezmu ho na oddělení. Taky najdi ostrahu a řekni jim to. Díkybohu, že sis toho všimla.“

Utíkala, cestou zavolala ostrahu a v tu samou chvíli slyšela ránu. Vzápětí se objevil Ben s dítětem v náručí. Bože, snad není moc pozdě, pomyslela si Tassy.

Spěchal rovnou k ní. „Volalas je?“

„Ano. O dítěti nevěděli, protože hlídač parkoviště je trochu laxní.“

„K čertu s ním.“

Anna už mezitím připravila v ordinaci lázeň, proto dítě rychle svlékli, byl to chlapeček, a ponořili do vlažné vody.

„Je dehydrovaný. Kolik má teplotu, Tassy?“

Mrkla na teploměr: „Něco přes čtyřicet.“

„Ubožáčku,“ Ben konejšivě mluvil na chlapečka, kterého držel ve svých velkých rukou, zatímco Tassy dítě polévala vodou. „Anno, můžeš přinést ventilátor?“

„Jistě.“ Anna odběhla a vzápětí se vrátila s elektrickým ventilátorem.

Ben se na ni usmál. „Díky. Ted' do něj potřebujeme dostat nějaké tekutiny. Nechce se mi dávat mu infuzi bez souhlasu rodičů, ale na druhou stranu si nejsem jistý, jestli takoví rodiče rozhodují o dítěti dobře. Přísahám, že za tohle budou pykat,“ rozčiloval se.

„Nevíš, co se vlastně stalo, Bene. Možná šli navštívit někoho hodně nemocného, možná umírajícího a nemůžou ho opustit. Musíš znát celý příběh, abys mohl soudit.“

Ben se na ni nesouhlasně podíval; „Ne, Tassy. Ten chlapec tam málem umřel. O deset minut později bychom mu už nepomohli. Nemusím vědět už nic jiného, abych ty lidi mohl odsoudit. Změř mu znovu teplotu.“

Trochu klesla.

„Co myslíš, bude pít sám?“ Ben poplácal dítě po zádičkách. „V bezvědomí není, tak to zkusíme.“

Tassy přinesla chladnou sterilní vodu v sáčku. Přelila ji do lahve a nabídla dítěti. Účinek byl zázračný. Chlapec začal okamžitě sám pít a vypadal okamžik od okamžiku lépe.

„Ne tolik naráz,“ varoval Ben. „Aby nezvracel. Dejte mu další až zase za pár minut.“

Po více než hodině, kdy dítě stále omývali, pouštěli na něj studený vzduch a dávali mu napít, klesla teplota na osmatřicet stupňů a Ben rozhodl, že je čas skončit s procedurami.

„Zabalte ho, připojte ho na monitor a nechte u něj větrák. Sledujte ho, aby zase příliš neprochladl, i když už není tak malý, aby měl problémy s termoregulací.“

„Anna si ho vezme na starost. Doufám, že se tu brzy objeví jeho rodiče.“ Tassy vzala chlapečka z Benovy náruče a položila ho na velkou bavlněnou osušku. V tu chvíli zaklepala na dveře ordinace sestra z jiného oddělení.

„To dítě z parkoviště je chlapec, čtyřměsíční, oblečený do žlutobílých dupaček?“

„Ano – proč? Zajímá se snad o něj konečně někdo?“ zkrivil Ben ústa.

„Máme na příjmu jeho matku. Šla vrátit nějaké berle, nechala dítě v autě jen na okamžik, ale cestou omdlela a uhodila se do hlavy. Ted'

se probrala a strašně se bojí o chlapečka. Začali ho hledat, ostraha si naštěstí dala dvě a dvě dohromady a poslali mě sem. Jak je na tom?“

„Řekněte jí, že už mu je dobře,“ odpověděl Ben. Otočil se s úsměvem k Tassy. „Vydržím, když řekneš, já jsem ti to říkala.“

Vrátila mu úsměv.

„Vypadá to na šťastný konec.“

„Jenom díky tobě. Výborně, Tassy,“ pochválil ji.

Jeho tiché uznání pro ni znamenalo víc, než jakékoliv jiné ocenění. „Každý by udělal to samé. Byla náhoda, že jsem ho objevila zrovna já...“ začervenala se.

„Ale bylas to ty a udělala jsi to dobře. Můžeš na sebe být pyšná. Já na tebe pyšný jsem,“ usmíval se na ni.

Odešel a nechal ji stát celou rozpačitou a šťastnou, s trochu nepřítomným úsměvem, který ji celou prozářil.

„A teď k té večeři, na kterou jsem tě pozval.“

Tassy k Benovi vzhledla. Snad jednou ovládne i divokou akrobacii svého srdce.

„Jaké večeři?“

„Jedno z tvých definitivních možná se týkalo také večeře,“ usmál se Ben.

„Aha – tahle,“ oplatila mu úsměv. „A co je teď s ní?“

Obešel její psací stůl, takže měl přímo před sebou její dlouhé nohy. „Co dneska večer?“

„Dneska večer?“ protáhla se a smetala si ze sukně neviditelná smítka. „Dneska mám – něco jiného.“

„Co?“ zeptal se rychle.

„Co je ti do toho?“ opáčila.

Zamračil se. „Tak ano nebo ne?“

Vzhledla k němu, ale rychle zase sklopila zrak, protože jeho zelené oči ji propalovaly, až se jí z toho dělalo slabo. „Bene, všechno je tak rychlé,“ zaprotestovala potichu.

„Jenom jídlo, věř mi,“ řekl a přitáhl si ji k sobě blíž.

„Povídali, že mu hráli,“ opáčila. „Vím, co chceš. Jenom to jedno.“

„Nepamatuju si, že bys o víkendu takhle odolávala,“ připomněl jí s mnohoznačným úsměvem. „Ale tentokrát myslím opravdu jenom na jídla. Všechno ostatní je na tobě. Budeme hrát podle tvých pravidel.“

Skepticky si ho prohlédla. „Slibuješ?“

„Samozřejmě. Jedna dobře mířená rána mi to připomene, když se zapomenou,“ usmál se.

„Jenom jídlo?“

„Jenom jídlo.“

„Čína?“

Trochu se ušklíbl. „Jestli chceš. Chtěl jsem tě vzít do italské restaurace, ale udělám, co si přeješ.“

„A žádné osahávání?“

Benův úsměv pohasl. „Tassy, slíbil jsem ti, že udělám všechno, co chceš.“

Odvrátila se a připomněla si, jak milá jí je Benova společnost.

„Fajn,“ svolila nakonec. „Čína, žádné velké jídlo.“

„Jak rozkazuješ. Objednám stůl na osmou.“

„Doktor Lazaar řekl, že půjdu brzy domů – možná už za pár týdnů.“

Tassy se na Sama usmála. „Já vím, to je dobrá zpráva. Už je ti líp, ne?“

Přikývl.

„Mnohem. Už nemám křeče a ani mě to tak nebolí. To je bezva. Vidělas dneska jeho kravatu?“

Byla to další kravata s obrázkem, asi patnáctá, kterou na něm viděla. Usmála se na Sama. „Ano, viděla.“

„Musím poprosit maminku, aby mu nějakou koupila jako poděkování až půjdu domů. Bude rád.“

Tassy se usmála. „Určitě bude,“ souhlasila se Samem. Naposledy ho zkontrolovala a šla se podívat, jak se daří hluchoněmému Andrewovi Harveyovi a jeho kamarádovi Nickymu Coulterovi. Zjistila, že dobře, i když jíst ještě nechtěli.

Matky vypadaly, že se smířily s přítomností té druhé, i když spolu stále nemluvily. Tassy si všimla, že kluci spolu taky

nekomunikují, když je jedna z nich v pokoji, ale když odejdou obě, živě se spolu baví a smějí se. Paní Harveyová se však na Nicka stále dívala opovržlivě. Přitom všechno, co ten chlapec potřeboval, byl kamarád. Stejně jako Andrew. Tassy to viděla jasně, i když nebyla matka.

Tedy zatím. Stále doufala, že jejich trestuhodná bezstarostnost nebude mít žádné následky. Sklonila se nad Paulem Reedem, tím chlapečkem z parkoviště. Měl stabilizovanou teplotu třicet sedm stupňů, oblečený už byl do normálních dupaček. Zítra může jít domů. Naposledy se na miminko podívala, předala službu noční sestře a vydala se domů připravit se na rande.

Panebože, pomyslela si, rande. Neměla schůzku už několik let a vlastně ještě nikdy s nikým takovým jako Ben! Bylo to zvláštní po tom, co spolu prožili přes víkend, ale právě dnešní schůzku považovala za důležitý předěl jejich vztahu. Když v půl osmé zaklepal Ben na dveře, byla úplně vynervovaná.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla, nařídila si uklidnit se a teprve pak otevřela.

Vypadal úžasně, měl na sobě tmavý oblek a bílou košili a k jejímu velkému překvapení decentní kravatu s drobným vzorkem.

„Cože?“ ukázala na ni. „Žádní králíci?“

Usmál se. „Ještě jsi neviděla boxerky.“

„Ne a ani neuvidím, jasné?“ připomněla mu.

„Vypadáš nádherně, Tassy,“ otevřel doširoka oči. „Ty šaty ti fakt sluší.“

Cítila, jak se červená. Začala hledat kabelku, aby získala čas vzpamatovat se. Moc to nepomohlo, protože když zvedla oči, viděla, že Ben na ni po řád zírá. Prohlížel si ji s něhou v očích a jeho úsměv byl neskutečně milý. „Můžeme jít?“ přece jen se nakonec vzpamatoval. Tassy moc ne. Byla jen tak tak schopná dojít k autu. Naštěstí pro oba se Bel musel cestou do restaurace soustředit víc na jízdu než na ni.

Jídlo bylo báječné. Ben se nechoval jako blázen a neobjednal všechno, co bylo na jídelním lístku, jako Derek, když ji sladkými řečmi lákal do manželství. Dali si láhev vína, ale protože Ben řídil, vypil jen malou skleničku.

„Chceš mě opít?“ zeptala se se smíchem, když jí doléval.
Usmál se.

„Dal bych si rád s tebou, kdybych mohl.“

Zakroutila hlavou. „Už nemůžu, strašně jsem se přejedla.“

Ben si naopak nandal další porci smažené rýže a masa.

„Vypadáš v té kravatě nějak vážně,“ poznamenala.

„Je to moje nejdecentnější. Beru si ji jenom na svatby a pohřby.“

„A proč nosíš ty bláznivé?“ zeptala se ho. Už dlouho ji to zajímalo.

„Matka mi jednu koupila, když jsem měl poprvé stáž na pediatrii. Myslela to jako legraci, ale já jsem si všiml, že to má na děti dobrý vliv. Jsou hned přátelštější.“

„A tak sis začal ty hrůzy kupovat sám...“

Ben se hlasitě zasmál. „Já vím, že je to strašné, ale děti to berou. Proto je sbírám. Když vidím nějakou v obchodě, hned si ji koupím. Přátelé mi je dávají k narozeninám a k Vánocům. Stalo se z toho moje poznávací znamení.“

„Sam se na to těší každý den,“ souhlasila Tassy.

„Je to fajn kluk. Jsem šťastný, že je mu líp a že nemá žádné komplikace.“

„Miminko je také stabilizované.“

„Vím, prohlížel jsem ho, než jsem šel domů. Akorát jsem tě propásl, byla jsi tam prý chvíli přede mnou. Je to nádherné dítě.“

„A jeho matka je v tom nevinně.“

Zatvářil se zkroušeně. „Ano, omlouvám se, měla jsi pravdu, ale lidé jsou tak nezodpovědní. Nemám s rodiči vždycky jen dobré zkušenosti.“

Tassy na to neměla co říct. Já přece z tohoto úhlu soudím Bena. Co když se v něm mýlím? Na druhou stranu se známe teprve dva týdny, nemohli jsme se tak poznat, nemůžu si být jistá, jestli mu můžu věřit.

Pokusila se o úsměv. „Začínám si vedle tebe připadat jako cynik.“

„Třeba jsi.“

Přestřelil. Tassy se sklonila nad talíř a dlouho po něm beze slova honila poslední zrnko rýže.

„Dáš si kávu?“ zeptal se po chvíli Ben opatrně.

Zakroutila hlavou. „Ne, díky. Ráda bych už šla. Byl to dlouhý den.“

Požádal o účet, dovezl ji domů a doprovodil ke dveřím.

„Asi mě nepozveš dál na kafe?“ zeptal se a Tassy odmítavě zakroutila hlavou. „Nepozvu. Nezlob se, Bene.“

Chápavě se na ni usmál. „To je dobrý. Slíbil jsem, že budeme hrát podle tebe.“ Vzal ji něžně, ale pevně za ramena a políbil ji přímo na ústa.

Dřív, než se s ním mohla Tassy rozloučit, pustil ji a zmizel ve tmě. Zaklapnutí zámku jí připomněli jak prázdný a osamělý život bez něj má...

SEDMÁ KAPITOLA

Celý týden byl divný. Ještě v úterý bylo všechno v pořádku, ale už ve středu se zjistilo, že ten obvodní pediatr, který mohl za smrt malé Heidi, neměl nikdy diplom.

„Jeho otec byl doktor, ale jeho vyhodili ze školy dřív, než stačil dostudovat,“ vyprávěl Ben Tassy. „I když se nedostal až ke státnicím, měl pocit, že už toho ví dost, aby si mohl otevřít praxi.“

„A co diplom, nějaká doporučení? To nikoho nezajímalo?“

„Vymyslel si je, většinu si jich vyrobil sám. Zrovna hledali doktora, tak ho vzali po několika rychlých telefonátech. Vůbec netušili, že pro doporučení telefonují jemu samotnému. Pod změněnými jmény si sám dal ty nejlepší reference. Teď už ho zavřeli, policajti mi říkali, že zpívá jako kanárek, všechno prý přiznal. Budou potřebovat taky naše svědectví.“

„To je samozřejmé. Jak dlouho to dělal?“

„Dva měsíce.“

„A nikomu z jeho kolegů to nebylo podezřelé?“ zamračila se Tassy. „Copak všichni zaspali?“

„Bylo jim to jedno,“ zakroutil Ben hlavou. „Můj otec je obvodní pediatr, vím, jak to chodí. Není čas pozorovat kolegy. Je těžké stihnout vlastní práci.“

„Moc by mě to zajímalo,“ povzdychla si Tassy. Pracovní doba jí sice pomalu končila, ale byl tu seznam dětí, které mají jít zítra na nějaké vyšetření a jiný seznam těch, které půjdou domů, a... „Ale promiň, musím jít. Snad se ještě uvidíme.“

Vydala se na druhý konec oddělení. Otevřeli dveře do jednoho pokoje a ocitla se přímo uprostřed polštářové bitvy. Dva malé pacienty nakažené salmonelou musela zahnat do postele. „Tak jak vám je?“ zeptala se celkem zbytečně.

„Líp,“ odpověděl Nicky a Andrew přikývl. Po matkách nebylo ani vidu, ani slechu, proto si Tassy sedla na Nickyho postel a zajímala se, co se tehdy vlastně stalo.

„Máma přinesla z klubu mleté kuřecí v omáčce, ale zapomněla ho dát do ledničky. Když přišel o den později Andrew, ohřáli jsme si to a snědli. Moc jsme toho ale neměli, už to nebylo moc dobré.“

„A tvoje maminka věděla, kde jsi?“ zeptala se znakovou řečí Tassy Andrewa.

Andrew zakroutil hlavou a zdvihl dva prsty.

„A jak tedy věděla, že jste oba nemocní?“

Oba kluci se zamračili. „Tak jste to asi řekli, ne?“

Andrew začal běhat kolem a mávat rukama. Nicky horečnatě mlel páte přes deváté: „Maminka měla problémy z toho, že přinesla to jídlo a ztratili práci a museli jsme se přestěhovat...“

„Hej, přestaňte,“ okřikla je oba Tassy. „Jídlo asi bylo v pořádku, když ho maminka přinesla. Ale muselo v kuchyni zůstat aspoň čtyřicet hodin. Bylo tam teplo?“

„Jo, dost. Pražilo tam sluníčko,“ odpověděl po pravdě Nicky.

„S potravinami je někdy problém. Kuřecí maso nebo vejce často obsahují bakterie salmonely. Musíme je pořádně uvařit a jíst co nejčerstvější. Myslím, že by vaše maminky měly vědět, že spolu chcete kamarádit.“

„Moje maminka to ví,“ řekl Nicky. „Ale Andrewova by začala vyvádět jako fúrie.“

„Kdo by vyváděl jako fúrie,“ vynořila se za Tassy paní Harveyová ode dveří.

Andrew ji viděl první, proto ležel v posteli a ani nedutal. Nicky zrudnul a uhnul pohledem.

„Chtějí vám něco říct,“ otočila se k ní Tassy. „Poslechněte si to a nerozčilujte se, prosím.“

Odešla a nechala je, aby si to vyříkali. Měla radost, že chlapci přiznali barvu – vždyť byl nejvyšší čas. Koneckonců spolu jenom kamarádí, nekradou auta ani nevykrádají obchody, jsou to jen dva osamělí kluci, kteří oba potřebují kamaráda.

Nedostala se k nim hned, ale když přišla později, našla obě maminky v srdečném rozhovoru. Překvapilo ji to. Podívala se na Andrewa a zvedla obočí. Mrknul na ni a Tassy mu to oplatila. Vydechla si. Netušila jak se to stalo, ale vypadalo to, že se obě rodiny spřátelily.

O chvíli později přišel Ben oba chlapce prohlédnout. Nicky by už mohl jít domů, ale Andrewa si chtěl nechat ještě jeden den pod dohledem.

„A nemohl bych tu zůstat s ním,“ zaprosil Nicky. „Je mi ještě špatně, když jím.“

Ben se na něj zkoumavě podíval. Nicky už přece nemá žádné zjevné příznaky nemoci. K Tassyinu velkému překvapení však nakonec přikývl. „Dobrá, ještě vypadáš trochu bledý. Půjdete domů společně zítra ráno, jestli vám bude líp.“

Nicky vyskočil s rozzářeným obličejem, ale hned si uvědomil, že má být nemocný a zpátky do polštářů dopadl se zkroušeným výrazem. Ben, který těžko skrýval úsměv, pokývl maminkám a obrátil se k Tassy.

„Máte minutku, sestro?“ zeptal se.

To určitě nebude nic pracovního, pomyslela si, Tassy, ale kývla a vyšla za ním ven. Vlastně je v jeho společnosti ráda.

„Nic mu není,“ prohodil Ben cestou.

„Ne, nic moc. Ale chce být s Andrewem.“ Vrhla na něj rychlý pohled. „Cos mi chtěl říct? Dneska mám trochu napilno.“

„Mám návrh. Dneska po práci беру psy na procházku. Nechceš jít s námi?“

„Psy?“

„Billa a Bena.“

„A kdo ty vlastně jsi? Nějaký chovatel?“ zasmála se Tassy.

„Jasně. Myslím, že to je ale spíš paní Gatesová. Ale teď s těmi psy nikam nemůže. Proto jsem se té chtěl zeptat, jestli bys s námi nešla na procházku.“

„Jasně, půjdu ráda. V kolik?“

„Kolem půl sedmé? Už nebude tak horko. Můžeme si udělat piknik.“

„Piknik?“

„Jo – sendviče, ovoce, nic složitějšího. Tak, co ty na to?“

„Podél řeky bude bahno.“

„Myslel jsem, že můžeme někam popojet autem, najít nějaké pěkné místo a tam se projít.“

„To vypadá už skoro jako výlet. Nemám s sebou přibalit vaříč a spacáky?“

V Benových očích to zajiskřilo. „To by bylo něco – strávit noc pod hvězdami se ženou svých snů po boku...“

„Zdát se ti o tom může. Bene. Fajn, půjdu s tebou na procházku – ale jenom na procházku.“

„A piknik?“

„Kousek šunky a jablko.“

„Ujednáno.“ Zasmál se a nechal ji s horou papírů, kterou bylo potřeba vyřídít.

Z práce ji vyrušila až paní Harveyová.

„Sestřičko...“ zůstala nesměle stát na prahu.

Tassy zvedla hlavu od papírů a usmála se. „Pojďte dál, paní Harveyová. Co potřebujete?“

Andrewova maminka si sedla na kraj židle a nervózně si propletla prsty. „Chci vám poděkovat, že jste chlapce přiměla, aby řekl, jak to bylo. Zkoušela jsem to s Andrewem po dobrém i po zlém a nic jsem se nedozvěděla. Teď už samozřejmě vím proč. Vídal se s Nickym každý den, ale mně lhal, protože věděl, že bych se zlobila. Muselo mu to dělat velké problémy, protože jinak je velmi pravdomluvný.“ Na chvíli se odmlčela. „Teď jsem si chvíli povídala s Lyn, Nickyho matkou, a byla jsem překvapená, jak je milá. Věděla jste, že Nickyho otec je oba bil? To musí být příšerné žít s takovým chlapem.“ Potrásla hlavou. „Ještě že mám Nigela, moc hezky se o nás stará. Nesnesla bych pracovat na takovém místě jako Lyn. Tvrdí, že všichni chlapi to zkoušejí. No nic, jenom jsem vám chtěla poděkovat.“

„Jsem si jistá tím, že kamarádství vašich kluků je vlastně nevinné, paní Harveyová.“ Tassy cítila, že musí říct ještě něco. „Víte, nic mi do toho není, ale byla jsem si od začátku jistá, že Nicky je hodný kluk a neměl by na Andrewa špatný vliv.“

Paní Harveyová se trochu začervenala, protože «i samozřejmě vzpomněla, jak se k té druhé rodině chovala, a začala překotně slibovat, že se Nicky může stýkat s Andrewem kdykoliv bude chtít. „Radši bych je měla pod dozorem, než aby chodili ke Coulterům, ale nevidím důvod, proč by nemohli trávit čas společně. Aspoň se Andrew nebude cítit osamělý a nebude celé dny trávit u televize, jako spousta kluků v jeho věku. No, musím zpátky.“

Tassy se za ní dlouho dívala a kroutila hlavou. Další šťastný konec? Jak to tak vypadá, je strašně jednoduché zařídit život ostatním lidem. Jenom kdyby věděla, co se svým vlastním.

Mrkla na kalendář a stiskla rty. Měla by dostat menstruaci už o víkendu. Nemí možné, abych byla těhotná, přesvědčovala sama sebe. Nadávala si, že nešla druhý den k doktorovi, aby jí dal pilulku. Měla tehdy bláznivou myšlenku, že pokud to má být, nemůže tomu bránit, a teď už je pozdě. Musí počkat ještě pár dní a bude mít jasno.

Ale jestli okamžitě nedodělá to papírování, bude dřív nezaměstnaná.

„Jedeš na týden?“

Zabouchla dvířka svého auta a vydala se k Benovu vozu. Skepticky pozorovala, jak zrovna na zadní sedadlo dává chladicí tašku.

„Šunka a jablko?“

„Samozřejmě. Ale teplé to být nemusí, ne?“ odpověděl s úsměvem. Mrknul na hodinky. „Jedem. Máš tři minuty na převléknutí. Potom na tebe zazvoním.“

„Provedu!“ vykřikla a zmizela ve dveřích. Pospíchala. Nejen proto, aby Benovi vyhověla, ale hlavně proto, že už po namáhavém a hektickém dni chtěla být co nejrychleji v přírodě.

Svlékla si uniformu, natáhla džíny, tričko, přes ramena přehodila svetr, kdyby se ochladilo. Zrovna si obouvala tenisky, když Ben zvonil.

„Pojď dál,“ zavolala a Ben vpadl dovnitř.

„Jsi skvělá, ale už pojď.“

Zavázala si boty až v autě. Cestou vyzvedli psy.

„Opravdu vás to neobtěžuje?“ starala se paní Gatesová. „Ben se trochu toulá – Bill, ten mi nikdy neutekl, ale Ben... Myslím, že někteří psi jsou od přírody trochu tuláci.“

„Dáme na něj pozor, nebojte se. Vidíte, kluci?“ zasmál se Ben. Jeho tón paní Gatesovou uklidnil.

„Našel jsem na mapě pěkné místo. Je to kousek, ale prý je tam nádherně. Je to tady – můžeš mě vést?“

Podal jí mapu, ukázal jí prstem, kam jedou I opřel se do sedadla. „Tak co, jaký jsi měla den? Co kluci?“

Tassy se usmála.

„Paní Harveyové je teď líto, jak se chovala a chce vzít Nickyho pod svá křídla. Jsem ráda kvůli klukům, ale asi je to opravdu trochu fúrie.“

„Možná jednou, až budeme mít vlastní děti, to pochopíme,“ řekl Ben. Tassy si byla jistá, že tím „my“ nemůže myslet to, že je budou mít spolu, ale přesto ji jeho slova vrhla zpátky do snů o domě a dětech...

„Sakra, měli jsme zabočit vlevo,“ vzpomatovala se trochu pozdě.

Ben zpomalil, otočil vůz a pak se na ni usmál. „Soustřeď se na cestu, kotě.“

„Neříkej mi kotě. Nikdy jsem tu nebyla, neznám cestu.“

„O důvod víc, proč by ses měla soustředit. A taky – mohla bys tomu psovi říct, ať mi nelíže krk?“

Tassy se ohlédla a spatřila Bena, koho jiného, jak leží s čumákem na opěradle řidiče a dlouhým růžovým jazykem Bena olizuje.

„Hej, ty čokle. To je strašný. Nech ho,“ zavelela.

Pes se zatvářil, sroloval jazyk a lehl si na zadní sedadlo. Tassy se usmála a otočila se zpět. „Pozná dobrého člověka...“

Ben se zakuckal smíchy. „Doufám, že nám neuteče, abychom se nevrátili domů bez něj. Nechtěl bych paní Gatesové vracet jen Billa.“

„Asi ho budeme muset mít pořád na vodítku,“ navrhla Tassy.

Ben se zamračil. „Můžem to zkusit, ale potáhni nás celou cestu.“

„Je to ale lepší, než ho pak celou noc hledat.“ Když zastavili, oba psi vyskočili z auta a čumáky u země začali čichat všude kolem. Bill trochu pomaleji, rezignovaně následoval Bena.

„A co piknik?“ připomněla Tassy.

„Můžeme se pro něj potom vrátit, jestli nejsi moc hladová.“

Tassy zavrtěla hlavou. Celý den bylo moc horko na to, aby měla hlad. „To bude fajn,“ souhlasili a nespouštěla pohled z psů. „Doufám, že když uvidíme nějaké nebezpečí, budeme je moct chytit.“

„Doufejme.“ Ben pískl, zavolal na psy jmény a byl překvapen, že oba okamžitě přiběhli.

„Dobrý grif,“ pochválila ho Tassy. „Je to neuvěřitelné.“

„Poznejí autoritu,“ vysvětlil Ben s úsměvem. „Bezva, kluci. Jdeme.“

Procházka byla nádherná. Psi očichávali každý kámen. Ben podal Tassy ruku, aby jí pomohl a už jí nepustil. Pod koruny stromů proto došli ruku v ruce. Kráčeli pomalu bok po boku stejně jako každý jiný pár, který k sobě patří. Po chvíli Ben pustil Tassyinu ruku a vzal ji kolem ramen. Přitiskl ji k sobě, takže intenzivně vnímala jeho pevné tělo.

Vrátily se jí vzpomínky na víkend. Vzpomínky, které se od té doby snažila vymazat z paměti. Šlo to mizerně. Chtěla se mu schoulit v náručí, ale věděla, že je to bláznovství. Museli by spolu strávit mnohem víc času, aby se poznali a teprve pak by to mohla udělat. Jeho dotyk jí však připomínal, že milování s ním by si nejraději zopakovala hned a ne jednou.

Asi po hodině takového mučení se vrátili k autu a Ben vytáhl chladicí tašku. Rozložili si piknik pod stromem.

„Šunka a jablko?“ znovu se zeptala Tassy.

„Tady je šunka a tady jablka.“

„A meloun a sendviče – s uzeným lososem?“

„Měl jsem málo času,“ zasmál se Ben.

„A víno – ty mě chceš zase opít!“

„To není víno, ale grapefruitový džus.“

„A krémový koláč!“ vykřikla Tassy zděšeně. „Bene, já nemůžu jíst sladké, byla bych strašně tlustá.“

„Povídali, že mu hráli. Jsi nádherná. Nakonec je tu spousta ovoce. Tady máš talíř.“

Nandala si na něj pár kousků, a zatímco uždibovala, dívala se, jak Ben jí. Jeho chuť byla úžasná, ale jeho velké tělo to vyžadovalo. Připomněla si pocit, jak svým kolenem rozevřel její nohy a jak ji všechny ty svaly zatlačily do země. Zapomněla jíst.

„Chutná ti to?“

„Mám větší hlad, než jsem si myslela,“ zalhala Tassy. Bude muset proto sníst další porci, kterou jí nandal na talíř.

Ben se natáhl, aby jí talíř podal a přitom se zahleděl za její rameno.

„Je tu nádherně. A je krásný večer.“ Podíval se Tassy do očí s neskrývanou něhou. „Takhle jsem si neužíval celou věčnost,“ řekl tiše.

„Užívat si? Vždyť jenom venčíme psy,“ opáčila Tassy s úsměvem.

„To právě myslím. Venčení psů zní moc jedno duše, ale když psy nemáš, je to přece jenom zážitek. A taky je důležité, když je někdo věncí s tebou. Je těžké kráčet ruku v ruce sám se sebou.“

Tassy sklopila oči k talíři a dělala, že studuje kousky jídla. „Nemaluj si něco, co není, Bene,“ zašeptala.

„Ale je.“

„Ne.“

„Ano.“ Vzal ji za ruku. „Je to tak, Tassy. Je to tak.“

Stáhla ruku a vstala. „Měli bychom jít, je pozdě Bille, Bene, k noze.“

Psi u ní byli v mžiku, očichali zbytky jídla a klidně nastoupili do auta. Na cestě zpátky Tassy a Ben moc nemluvili. Tassy věděla, že teď už spolu nemohou strávit celý večer, ale je to Benova chybit. Moc na ni tlačí a ona se pak musí bránit.

Společně vrátili psy paní Gatesové. Ben si ještě domlouval, jak je v sobotu vyzvedne a odveze k rodičům. Paní Gatesová totiž v neděli ráno nastupuje do nemocnice a v pondělí už jde na operaci. Tassy slíbila, že jí bude zalévat zahradu a dá pozor na dům.

Když se vrátili domů, Ben doprovodil Tassy k jejím dveřím.

„Můžu na chvíli?“

„Jenom když slíbíš, že se mě nebudeš dotýkat.“

Smutně se na ni podíval.

„Tassy, nechci ti ubližovat.“

Zamračila se. Je víc způsobů, jak ublížit.

„Pojď si na chvíli sednout na zahradu. Dáme si víno,“ navrhl. „A nechci tě opít!“

Připadalo mu, že Tassy váhá celé věky. Nakonec přece jenom souhlasila. „Ale jenom na chvíli a jenom skleničku.“

Ben se usmál a přejel jí prstem po tváři. „Tak na zahradě!“ Otočil se na podpatku a zmizel za svými dveřmi.

Tassy si sedla v obýváku na pohovku a položila si hlavu do dlaní. Co si o tom má myslet? Trávit s ním čas je přece bláznovství!

Jenomže ho nepoznáš, když s ním nebudeš, oponovalo jí její druhé já. Neposlouchala ho. Nechtěla poslouchat takové řeči. Pomalu šla nahoru, učesala se a stríkla si na krk parfém. „Blázne,“ nadávala si za to, že si obtáhla rty rtěnkou. Potom seběhla za Benem na zahradu.

Voní nádherně, pomyslel si. Umřel bych, kdybych ji směl obejmout a držet v náručí. A umřu, když to nebudu smět udělat. A to teda nebudu. Tassy si dává moc velký pozor.

A opravdu: držela před sebou sklenici jako štít a přes její okraj Bena pozorovala, jestli ji nechce opít a dělat s ní nějaké nepravosti.

Ta myšlenka ho samozřejmě napadla. Připadalo mu to už tak dávno, co ji objímal. Jestli si Tassy myslí, že ta krátká noc stačila k tomu, aby uspokojila jeho touhu po ní, byla by asi trochu překvapená. Stejně jako kdyby věděla, že Ben opravdu obvykle neskončí se ženou v posteli tak brzy.

Na ni čekal celý svůj život, proto jí nemůže dát šanci, aby si myslela, že to pro něj byla záležitost na jednu noc. Bože, já ji miluju, pomyslel si. Každý pohyb, každý pohled, každý dotyk je mučivý. Už si umí představit, proč se muži dávají do cizinecké legie, když je jejich vysněná žena nechce. Představa Tassy v náručí někoho jiného ho dovádí k šílenství.

Ted' si však nemá na co stěžovat. Leží si tu na zahradním lehátku, které koupil předchozí den, Tassy sedí hned vedle a popíjejí víno. Je chladno, zapadající slunce zbarvilo nebe purpurem a zlatěm, kolem je ticho. Co víc si může přát?

Tassy na lehátku vedle sebe, spojené rty, objeti – od minuty může začít snít. V džínách mu začínalo být těsno, měl by myslet na něco jiného nebo bude ostuda. Přál si mít víc sebekontroly a nechovat se jako zpanikařený puberťák pokaždé, když ji vidí.

„V tom lese bylo krásně, vid'?“ řekl, aby prolomil ticho.

„Nádherně. Moc se mi tam líbilo, díky.“

Sakra, proč to zní tak formálně. Otočil se na bok, aby ji líp viděl. „To je idyla. Západ slunce, větřík, dobré víno, společnost krásné ženy...“

„Bene,“ přerušila ho Tassy varovně.

Zvedl ruce nad hlavu a rozesmál se. „Promiň. Já vím – můžu jenom koukat.“

„Jenomže jenom nekoukáš.“

„Zas mě týráš, mladá dámo?“

„Nebud' směšný,“ ohradila se. „Bene, slíbil jsi...“

„Já vím. Promiň.“ Otočil se na záda a zíral na oblohu plnou hvězd. Právě vycházely, nesměle se rozsvěcely na tmavě modrém sametu noci. Úpěnlivě si přál, aby její chování bylo hrané.

„Všechno, co bychom ještě potřebovali k dokreslení scény, jsou dětské plenky na šňůře a psi u nohou,“ řekl pomalu a v tu ránu mu bylo jasné, že to je ta nejhorší věc, jakou mohl říct.

„Jak domácké,“ odpověděla Tassy kousavě. „Růže u dveří, čtyři děti, dva černí labradoři...“

„Radši zlatí retrívři, prosím.“

„Ty víš, co myslím. Je to idealistický nesmysl, Bene. Nikdo takhle doopravdy nežije.“

„Ale mí rodiče ano. A sestra taky. Doopravdy. To je přece nádherné.“

„Je to jenom sen, Bene,“ odpověděla Tassy a Benovi se zdálo, že slyší v jejím hlase zoufalství. „Jenom sen.“

„Může to být skutečnost, Tassy,“ řekl něžně. „Může to být naše skutečnost. Nemohla bys mě milovat a snít společně se mnou?“

Vpili se do sebe očima a dlouho seděli bez pohnutí. Potom Tassy odložila sklenici a zvedla se. Benovi bylo jasné, že mu zase uteče. Pokusil se vyskočit z lehátka, ale zakopl a upadl. Než se zvedl, byla Tassy dávno pryč.

To je pech.

Slyšel klapnout zámek jejích francouzských dveří. Zamyšleně zvedl sklenku, kterou odložila. Jeho se rozbila, když spadl z lehátka. Vydal se dovnitř, ale zastavila ho nesnesitelná bolest. Zjistil, že mu na koleni krvácí otevřená rána. Možná bude potřeba pár stehů. Opatrně si stáhl džíny. Rána byla větší, než se původně zdálo. Musí

požádat Tassy, aby ho odvezla do nemocnice. Jako první pomoc si na koleno nalil trochu whisky.

„Au – sakra,“ zasykl. Rána byla hluboká a rozšklebená. Náplast mu moc nepomůže, chce to pár stehů.

Vykulhal z domu a zaklepal Tassy na dveře. „Tassy, mám problém,“ zavolal.

Okamžitě otevřela, vrhla překvapený pohled na jeho boxerky a tričko a vypadala, že dveře zase zabouchne.

Rychle mezi dveře strčil nohu – tu zraněnou, uviděl sice všechny svaté, ale podařilo se mu otevřít dveře ramenem a vejít.

„Nepřišel jsem ohrožovat tvou ctnost,“ vyštěkl už opravdu naštvaně. „Rozbil jsem si koleno, asi ho potřebuju zašít.“

Mrkla na jeho nohu a omluvně se usmála. „Promiň, jak se ti to stalo?“

„Spadl jsem na skleničku,“ zamumlal. Jak dlouho ho ještě bude trápit těmi stupidními otázkami?

Podepřela ho. „To bude dobrý,“ řekla napůl povzbudivě a napůl omluvně, jako by za jeho nehodu mohla.

Ben si bolesti skousl spodní ret a pokusil se o úsměv. „Prosím tě, vezmeš mě na pohotovost, aby mi to sešili?“

„Ne.“

„Cože?“ zaúpěl.

„Vezmu tě k nám na oddělení a sešiju ti to sama. Bude to rychlejší a klidnější. Ale abychom zabránili pomluvám, měl by sis vzít něco přes ty trenýrky.“

Podíval se dolů na myšáka Mickyho a Minnic a odpověděl: „Za chvíli budu zpátky.“

Za hodinu byli zase doma. Ben měl ošetřené koleno, Tassy mu pomohla do domu, podložila mu nohu polštářem a uvařila čaj. „Měl bys jít do postele,“ přikázala mu nekompromisně.

„Jenom když mi pomůžeš nahoru,“ usmál se. Věděl, jak může Tassy takový návrh brát, ale nemohl si pomoci a musel to říct.

Beze slova mu podala šálek čaje, sedla si proti němu a zadívala se na jeho zraněnou nohu. „Myslím, že by sis po celém dni už mohl dát pokoj.“

„Nemohl. Budu to zkoušet znovu a znovu. Zvlášť, když se mi dostane čaje a sympatií.“

Zamračila se. „Čaj ano, sympatie trochu, ale jen na chvíli, protože to byla tvoje chyba.“

„Chtěl jsem tě jen políbit na dobrou noc,“ opáčil.

„Pozvals mě na sklenku vína. V dohodě nebylo nic o polibku na dobrou noc.“

„Bylo to malým písmem pod čarou. Asi sis toho nevšimla.“

Tassy zvedla obočí.

„Ty s tím opravdu nepřestaneš?“

Zadíval se jí přímo do očí.

„Opravdu bys to chtěla?“

Uhnula očima a po dlouhé pauze vydechla: „Nevím...“

„Tassy, ty víš, že to myslím vážně. Miluju tě.“

Vstala a Ben si pomyslel, že to zase přehnal. Tassy k němu však přistoupila blíž a podívala se mu do očí. „Myslím, že ti budu věřit,“ řekla, sklonila se nad ním a políbila ho na dobrou noc. Byl to dlouhý, něžný, nádherný polibek a Ben zůstal dlouho sedět bez pohnutí. Dostal víc, než doufal.

OSMA KAPITOLA

Tassy utíkala domů s myšlenkou, že musí být blázen, když se k Benovi takhle chová. Byl to sice jen polibek na dobrou noc, taková pusa, ale Ben vypadal tak opravdově, když řekl, že ji miluje.

Nazítrí Ben kulhal po oddělení s potměšilým úsměvem. Jeho smysl pro humor tato situace úplně uspokojovala. Překvapil Tassy v ordinaci, kde zrovna pomáhala malému pacientovi se svlékáním „Měla byste minutu, sestro?“ zeptal se.

„Jistě. Zítra odpoledne.“

„Byl bych rád, kdyby to mohlo být tak během pěti minut. Počkám ve vaší kanceláři.“

Předala dítě Anně a následovala ho. „Doufám, že je to opravdu důležité,“ řekla výhružným tónem.

Zasmál se. „Co děláš v sobotu večer?“

„V sobotu... To jsi mě odvedl od pacienta jen proto, aby ses mě zeptal, co dělám v sobotu večer?“ Skoro křičela.

„Bude ples – Letní ples na radnici, který organizuje Liga přátel nemocnice. Musím objednat lístky...“

„A?“

„A tak chci vědět, jestli budu mít to potěšení jít s tebou.“

Otevřela ústa, aby mu vynadala, ale když viděla, jak vážně se na ni dívá, stiskla rty.

„Prosím,“ dodal.

„Ještě jsem nikdy nebyla na plese,“ odpověděla po dlouhé chvíli tiše.

„Tak teď máš příležitost. Bude se ti to líbit.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“

„Protože tam budeš se mnou,“ zasmál se.

Jeho oči se však pořád dívaly vážně, protože mu na její odpovědi opravdu záleželo. Tassy přemýšlela, jak by to bylo krásné jít s ním na ples – tančit v jeho náručí. Bylo by to poprvé, co by s někým tančila.

„Můžu si to rozmyslet?“ zeptala se.

Benův úsměv pohasl. „Jasně ano by bylo lepší než další neurčité možná.“

Nabrala zhluboka dech a znovu se mu podívala do očí.

„Děkuju za pozvání. Bude to hezké.“

„Znamená to ano?“ zeptal se v šoku.

Usmála se. „Znamená to ano. Bene,“ ujistila ho a pak se zase zamyslela. „Bude to nóbl?“

„Bude to strašně nóbl,“ ujistil ji Ben.

Nadšením mu stiskla paži. „Tak to musím jít nakupovat! Nemám plesové šaty. Poprosím Annu, aby šla se mnou místo oběda.“ Potom se zarazila. „Co noha?“

„Nic moc. Nemůžu ji ohnout, aby mi nepopraskaly stehy. Musím tě varovat – v sobotu asi budu ještě kulhat.“

Tassy se zasmála. „To je taky jediné, na co spoléhám. Musím běžet. Odpočívej a šetři si nohu.“

„Ano, maminko!“

„Maminko,“ mumlala si, když se vracela zpátky ke své práci a na tech jí zůstal malý úsměv.

„Vypadáš šťastně,“ zastavil ji o chvíli později Josh.

„Já?“ zasmála se. „Půjdu na ples.“

Něco se mu mihlo v očích – překvapení? Závist? „S Benem?“

Přikývla.

„Ano, v sobotu. Půjdete s Melissou taky?“

„Doufám. Nevím, jestli se na to bude cítit, má jen pět týdnů po tom zákroku. Uvidíme. Ale teď je jí prý nejlíp za poslední léta a taky tak vypadá. Měla děti moc rychle za sebou a bylo toho na ni moc. Jenomže její problémy nám nedávaly moc na výběr - museli jsme je mít buď rychle, nebo bychom jc neměli vůbec, vždyť víš.“

„Jsem přesvědčená, že jste udělali dobře.“

Jeho úsměv byl napůl úšklebek. „Možná až budou starší, budu s tebou souhlasit, ale teď, když jsou dva a půl a rok a kousek, je to strašné.“

„Neuměl by sis už představit, že by to bylo jinak. Přece toho nelituješ.“

Josh zakroutil hlavou.

„Samozřejmě, že toho nelituju. Benedikt i Katie jsou skvělí. Jsem rád, že je máme, zvlášť teď, když Melisse odstranili dělohu. Měla strašné problémy při každé menstruaci, nebyla jiná možnost než operace. Teď už je to všechno pryč a děti jsou skvělé.“ Usmál se.

„Promiň, že tě tu otravuju svými problémy, ale je to těžké, když se něco takhle sype.“ Tassy se pokusila o úsměv, ale v očích se jí neobjevil. Josh by nebyl Josh, kdyby to nepoznal.

„Tassy, promiň, řekl jsem to úplně bezmyšlenkovitě. Nemyslel jsem to nijak osobně.“

Tassy se usmála.

„To je v pořádku. Nejsem na tom tak zle. A jsem ráda, že jsi šťastný – opravdu.“

Josh na ni chvíli zíral a potom se zeptal: „Ten doktor, Ben Lazaar, neobtěžuje tě? Neuhání tě?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, opravdu. Teda trochu, ale není to nic, co bych nezvládla.“

„Nemám mu něco říct?“

Tassy se usmála. „Joshi, co to má znamenat? Jsi snad můj otec?“

Josh se začervenál a znovu se omlouval. „Myslel jsem jenom, že kdyby tě obtěžoval, no, mohl bych mu něco říct. Když nechceš, je to v pořádku.“

„Je to dobrý. Je na mě milý. Může mi jenom prospět, když budu čas od času s ním.“

„A když nebudeš moct?“

Tassy se zarazila.

„Je to moje věc, Joshi,“ zašeptala. Otočila se a přejela si rukama uniformu. „Musím něco dělat. Chceš, abych tě doprovázela po oddělení?“

„Jestli můžeš. Kdo je první?“

Tassy vzala karty pacientů, narovнала se a vydala se s Joshem po pokojích.

„To je moc vulgární!“

„Myslím, že bys v nich vypadala dobře, ale když myslíš, a co tyhle?“ Anna podala Tassy další šaty, tentokrát z jahodově růžového hedvábí se širokou sukní. Tassy jen zvedla obočí. „To asi ne.“

„Nelíbí se ti?“

„Anno, chci něco jednoduchého, klasického, úzkého. Rozhodně nic se širokou sukní.“

„No dobrá.“

Anna vyšla z kabinky a za chvíli se vrátila s další várkou.

„Co tyhle?“

„Jsou růžové.“

„Růžové ne?“ zeptala se Anna a Tassy zakroutila hlavou. „No dobrá, růžové ne. A co tyhle?“

„V žluté vypadám jako mrtvola.“

Anna naklonila hlavu na stranu a zadívala se na Tassy. „Je to Letní ples, nemůžeš tam jít v černé.“

„A co něco bílého nebo krémového? Jen ne růžovou nebo žlutou!“

„Růžové,“ vyřadila Anna dvoje šaty. „A žluté,“ dala pryč další. Za chvíli byla zase zpátky. „Zkus tyhle, ale je to moje definitivně poslední nabídka. Na mně by vypadaly příšerně, ale s tvou figurou... Zkus je.“

Tassy po nich sáhla. Šaty byly z krémového hedvábí, jednoduché s velkým výstřihem na zádech. Na jedné straně měly rozparek až ke koleni.

Tassy se ani nepodívala na cenovku. „Nebudu si pod ně moct vzít podprsenku.“

„Tak si ji nevezmeš.“

„Anno!“ okřikla ji Tassy pohoršené. „Musím si vzít podprsenku.“

„Proč?“

„Protože... prostě musím. To přece nejde...“

„Bud' zticha a oblékni si je. Uvidíš.“

Anna za sebou zatáhla závěs kabinky, Tassy si neochotně sundala podprsenku a přetáhla si šaty přes hlavu. Zatáhla zip a podívala se do zrcadla.

„Panebože.“

„Co?“ Anna rozhrnula závěs. Zůstala stát s otevřenou pusou. „Tassy, to je ono. Jestli si je nevezmeš, jsi úplně hloupá.“

Tassy se nejistě usmála, okouzlená svým odrazem v zrcadle. „Říkáš to jen proto, že už tě nebaví se mnou nakupovat.“

„Hloupost. Jestli sama nevidíš, jak ti to sluší, tak ničemu nerozumíš.“

Tassy ji neposlouchala a potřásla hlavou. Otočila se a podívala se na sebe zezadu. „Vzadu jsou moc nahé,“ namítla.

„Jsou to plesové šaty, ne zimní kabát. Koneckonců můžeš si na to vzít nějaké bolerko, jestli máš pocit, že jsou nahé. Podívej, tady takové je.“

Tassy si ho oblékla a znovu se na sebe podívala. Anna má pravdu. Vypadá to nádherné. Zaplatila kreditní kartou, aniž se zeptala na cenu. Jenom doufala, že až na to dojde, bude mít odvalu si je na sebe obléknout.

Pospíchaly s Annou zpátky do nemocnice, Tassy nechala papírovou tašku ve své skříňce a rychle si oblékla uniformu. Po zbytek dne už neměla ani příležitost si na ty šaty vzpomenout.

Z příjmu přivezli desetiletou holčičku s několikanásobnými zlomeninami nohou a Tassy měla plné ruce práce nejen s ní, ale i s jejími rodiči. Její otec byl v šoku, protože on jí to udělal: couval s autem a srazil svou dceru z kola.

Všichni tři plakali. Matka se zmítala mezi tím, jestli se má zlobit na manžela nebo litovat dceru, otec nevěděl, jestli si má nadávat nebo si stěžovat na okolnosti a holčička plakala, protože ji bolely nohy a byla v šoku.

Tassy poprosila Annu, aby rodiče odvedla, zatímco Ben prohlížel malou pacientku a připravoval ji na všechna další vyšetření.

Bude ji muset prohlédnout ortoped a asi si pár týdnů pobude na oddělení. Otevřené zlomeniny krvácely a Tassy na rány přikládala gázu. Ben zatím zkoumal, jestli nemá holčička ještě nějaká jiná zranění.

Zpoza dveří k nim doléhalo kvílení rodičů a Ben vrhl na Tassy vše říkající pohled.

Kývla, vyšla ven a odvedla oba rodiče do své kanceláře.

„Podívejte, chápu, že jste v šoku a nešťastní z toho, co se stalo,“ začala, ale matka ji okamžitě přerušila.

„V šoku a nešťastní? Mohl ji zabít. Stokrát jsem mu říkala, že jezdí jako blázen, ale on ne, prý nemůže jezdit pomaleji, protože vždycky strašně spěchá. Vždycky musí ještě vyřídit nějaký telefon, uzavřít obchod, jet na neočekávanou schůzku...“

„Ty máš co říkat. Kdo utratí všechno, co já vydělám? Nové auto, nové závěsy, nové šaty, dovolená, hračky pro děti...“

„Můžete oba chvíli mlčet?“ vpadla jim do hádky ostře Tassy. „Vaše dcera leží vedle s vážnými zraněními a vy se tady hádáte o zbytečnostech.“

„Chci se rozvést!“ zaječela žena, jako by ji neslyšela.

„Fajn,“ opáčila Tassy. „Ale mohli byste s právníkem počkat, až dokončíme vyšetření vaší dcery? Opravdu si myslím, že byste si měli oba sednout a popřemýšlet, co je teď potřeba udělat.“

Otočila se na Annu, která za ní stála s otevřenými ústy. „Už vyplnili papíry? Potřebujeme je, než jí vezmeme na sál. Už je připravená dvojka.“

„Moc jsme nepokročili,“ pokrčila rameny Anna. „Bylo trochu těžké udržet jejich pozornost.“

Tassy se obrátila zpátky k rodičům. „Potřebujeme co nejvíc informací, prosím. Ty z příjmu jsou trochu zmatené – možná byste si to měli se sestrou znovu projít. Zůstaňte tady, je tu všechno, co potřebujete. Nechám vám přinést čaj.“

Požádala o to jednu sestru a vrátila se k Benovi. „Tassy, do toho,“ zamumlal a mrknul na ni.

„Šťastná rodina,“ odpověděla potichu, aby ji děvčátko neslyšelo. Potom pohládila pacientku po hlavě a promluvila přímo na ni. „Sophie? Už to nebude dlouho trvat, miláčku. Dostaneš sádra.“

„Mám rozbité kolo,“ zašeptala holčička. „Máma mě zabije. Bylo úplně nové.“

Tassy jí povzbudivě stiskla ruku.

„Myslím, že se teď maminka mnohem víc bojí o tebe než o tvé kolo.“

Ben skepticky zvedl obočí, ale Tassy si ho nevšimla. Soustředila se hlavně na to, aby udržela Sophii v klidu. Vyměnila jí zakrvácenou gázu a zkontrolovala monitor.

Krevní tlak v normálu, možná trochu nižší, teplota normální, dýchání trochu zrychlené, ale v pořádku. Všechno, co potřebuje, je dovézt na operační sál, ošetřit rány a nohy zafixovat do sádry. Ortopedický tým už čeká připravený, zákrok nebude složitý.

Ben to Sophii i jejím rodičům, kteří teď vedle sebe tiše seděli na chodbě, všechno vysvětlil. O chvíli později už vezli Sophii na sál.

Než Tassy skončila služba, operace ještě nebyla hotová. Nazítří se však se Sophii setkala. Ležela na pokoji se Samem, který byl šťastný, že má konečně společnost. Čas od času slezl z postele, a když zrovna nebyli nablízku její rodiče, sedl si k Sophii a povídal si s ní. Sophiini rodiče se teď mírnili, vzali si Tassyina slova k srdci a své rozepře si zřejmě vyřizovali jinde.

Tassy byla celý pátek i v sobotu ráno v jednom kole. Skončila až kolem poledne.

Na oddělení se vystřídala řada krátkodobých pacientů, byli tu i ti dlouhodobí jako Sam a Sophie a všichni potřebovali zabavit, zkontrolovat a ošetřit.

Sobotní rána byla veselá, protože nebyla škola a nemocniční rádio pro obveselení ostatních pacientů zpovídalo právě děti. Tassy většinou sloužila ráda, ale tentokrát chtěla mít ještě čas na nákupy, potřebovala punčochy a nějaké drobnosti.

Když přijela, Ben ležel pod autem. „Ahoj, jenom potřebuju odvézt psy k rodičům a asi se mi uvolnil výfuk,“ vykoukl a usmál se na Tassy. Mrkl na hodinky. „Jsou skoro čtyři. Domluvili jsme se, že půjdeme v půl osmé – nechceš si teď něco sníst? Třeba toasty a čaj?“

Tassy mu oplatila úsměv. „A uděláš je? Potřebuju se osprchovat a umýt si hlavu a udělat ještě spoustu věcí, aby ses za mě nestyděl.“

„To nehrozí. Koupila sis šaty?“

„Hm.“

„Ajaké?“

Nejistě se usmála. „Pěkné. Aspoň myslím. Nevím. Brzy je uvidíš.“

Zamumlal něco takového jako „Už se nemůžu dočkat“ a zasunul se zpátky pod auto. „Zavolej na mě, až vylezeš z vany. Udělám čaj,“ zavolal ještě zpod vozu.

Tassy se vykoukala, natáhla si na sebe tričko a šortky a vlasy zabalila do ručníku. Ben právě dělal čaj.

Vypila ho rychle a s toastem v ruce se vrátila domů, aby dokončila přípravy. Trvalo to celou věčnost, protože si dlouho sušila vlasy a pečlivě si dělala make-up, aby si nerozmazala oči. Konečně byl čas obléknout si nové šaty.

Byly tak úzké, že si pod ně nevzala prádlo, jenom punčochy, které byly z nejjemnějšího hedvábí. Uhladila si šaty a zůstala nervózně stát.

„Proboha, ten kabátek,“ vzpomněla si právě, když uslyšela zvonek u domovních dveří. Vklouzla do střevíčků a rychle seběhla dolů. Za dveřmi stál Ben v tmavém obleku.

„No páni,“ zůstal stát s otevřenou pusou a dobrých deset vteřin na ni zíral beze slova.

„Nejsou moc průhledné?“ zeptala se nakonec, nervózní z jeho zkoumavého pohledu.

„Prů –“ sjel ji pohledem od hlavy až k patě. „Samozřejmě, že nejsou průhledné. Jsou nádherné. Báječné. Úžasné. Vypadáš...“

„Bene, jestli řekneš ještě jedno takové slovo, zůstanu doma. Jsou to jen šaty, ne andělské roucho. Můžeme jít?“

Vypadal trochu vyvedený z míry, ale potom se pomalu usmál a přikývl. „Jasně. Kočár čeká.“

Sakra. Nechci mu lichotit, ale on taky vypadá skvěle v tmavém večerním obleku s bílou košilí, pomyslela si. Nejraději by s ním zůstala doma. „Spravil jsi ten výfuk?“ zeptala se prakticky, aby zahнала vzrušení, které cítila. Její úsilí však bylo marné!

Usmál se, spokojený sám se sebou. „Jo! Snad to pár dní vydrží.“

Oběhl auto, přidržel jí dveře a pomohl jí nastoupit. Když se naklonil, aby jí zapnul bezpečnostní pás, ucítila jeho citrónovou kolínskou. Panebože, opravdu je to jen týden? Ta vzpomínka ji zabolela u srdce. Ben otočil hlavu a lehce ji políbil na tvář.

„V pořádku?“ zachraptěl.

„Ano,“ odpověděla a musela zavřít oči, protože jeho hlas ji přiváděl do mdlob. Jak s ním budu moct tančit, když jenom z pomyšlení, že stojí v jeho objetí, se jí podlamují nohy?

Když přijeli k radnici, byla tam už spousta lidí. Ben ji vzal za ruku a lehce si ji k sobě přitáhl. Mohl by ji v davu přece ztratit. Anebo to byla mužská převaha, jak dát najevo, že je to jeho žena. Ať to bylo jakkoliv, Tassy se tak blízko něj cítila šťastné a proto se neptala na jeho pohnutky.

Vešli do sálu a Tassy byla ráda, že poslechla Annu a koupila si ty šaty. Měli stůl společně s Joshem a Melissou Lancasterovými,

Andreweni a Jennifer Barrettovými a Joem a Theou Armitageovými, párem gynekologů, které Tassy znala jen zběžně.

Všechny ženy vypadaly krásně. Melissa měla šaty s odhalenými rameny. Josh vypadal, že se mu pohled do jejího výstřihu moc líbí, ale to mu nebránilo v tom, aby hlasitě nechválil Tassy.

Cítila se nesvá, trochu se červenala a už už otvírala ústa, aby ho zarazila, ale Andrew ji napomenul: „Tassy, už je čas, aby ses konečně naučila přijmout kompliment, zvlášť když vypadáš tak nádherně.“ Tassy se proto obrátila zpátky na Joshe a stydlivě mu poděkovala.

„Říkal jsem ti, že vypadáš dobře,“ zadíval se jí Ben do očí, když si sedla.

„S ničím nepočítej,“ odsekla mu žertem. „A už vůbec ne s tím, že tvůj zájem o mé oblečení oslabí mou ostražitost.“

Zakuckal se smíchy. V tom za nimi začala hrát hudba, konferenciér všem děkoval za to, že přišli, vyzval je, aby si koupili lístky do tomboly a představil orchestr.

Ben se obrátil k Tassy: „Čekám od čtvrtka, takže to už nevydržím ani minutu – pojďme tančit.“

Odvedl ji na parket. Zrovna hráli nějaký rychlý kousek, což nebylo pro Benovo koleno nejlepší, takže se rozhodli počkat na něco pomalejšího.

Za chvíli už tančili v pomalém rytmu a Tassy si přála zůstat v Benově náručí navždy. Položila mu tvář na rameno, Ben si ji přitáhl blíž, takže jejich těla vypadala jako jedno a její fantazie se rozběhla na plné obrátky.

Tassy si vzpomněla na jeho dotyky, na to, jak přivíral při milování oči, znovu cítila jeho hebkou pokožku napjatou přes pevné svaly. Připomněla si jemné chloupky, které mu pokrývají celé tělo a kterými ji lechtal, když ji objímal.

Začervenala se. Ben ji k sobě přivinul ještě blíž, jako by si i on na jejich milování vzpomněl.

„Máme před sebou dlouhou noc,“ zašeptal jí do vlasů a Tassy se z tónu jeho hlasu rozechvěla.

Tančili až do přestávky a teprve potom se vrátili k ostatním. V sále už bylo horko a Tassy si svlékla bolerko. Benovy oči okouzleně klouzaly po jejích nahých ramenou a pak se zabodly do jejích s jasným vzkazem. Uhnula očima, ale najednou na nahé pokožce zad ucítila jemný dotyk jeho prstů. Prohnula se a Ben se usmál.

„Jako kočka,“ zašeptal.

Výstražně se na něj podívala – nebo spíš se o to pokusila. Moc jí to nešlo. Ben se chápavě usmál a stáhl ruku zpět na opěradlo její židle.

Z druhé strany stolu pozoroval jejich hru Josh. Náhle vstal a podal Tassy ruku. „Musíme s Melissou brzy jít, protože je unavená, ale než odejdeme, musím si s tebou zatančit.“

Nechala se doprovodit na parket, následovaná Benovým podmrčeným a Melissiným shovívavým pohledem. Jistě, Melissa ví, že ji Josh miluje a obdivuje, pomyslela si Tassy. Bůh ví, že jim jejich vzácný a něžný vztah přeje. Snad vědí, jak jsou šťastní, že našli jeden druhého.

Josh ji vzal do náruče a přitiskl ji k sobě, i když ne tak těsně jako Ben. To je legrační, připomněla si Tassy, Josh je úžasný a všechny sestry i maminky malých pacientů se do něj zamilovávají na setkání a teď ji takhle drží a s ní to vůbec nic nedělá. Jsou kolegové, nic víc.

Zatímco s Benem...

„Je ti fajn?“

Vzhlédla a usmála se.

„Je mi dobře, Joshi.“

„No dobře, jenom jsem se potřeboval ujistit. Kdybys potřebovala odvézt domů nebo něco jiného...“

Tassy se na něj zpytavě podívala. „Proč bych měla chtít jet domů? Joshi, podívej, já nevím, co se vlastně mezi námi s Benem stalo, ale jsem si jistá, že mi nechce ublížit. Možná si daleko víc ubližuju sama, protože jsem se zamilovala do nějakého snu.“

„Cože?“

Josh se k ní naklonil blíž, protože hudba zrovna hrála dost hlasitě, ale Tassy zavrtěla hlavou.

„Je mi fajn, neboj se.“

Skladba pomalu končila a Josh Tassy doprovodil zpátky ke stolu.

„Vrátíme se hned,“ řekl Melisse a kývl na Bena. Ten zdvihl obočí, ale neochotně se zvedl a následoval Joshe k baru.

„Myslím, že si Josh hraje na starostlivého strýčka,“ naštvála se Tassy. Všichni tančili, takže seděla s Melissou u stolu sama. Ta se na Tassy chápavě usmála.

„Promiň, ale má o tebe strach. Asi ho chce jen varovat, že ti nesmí zlomit srdce.“

Tassy se zamračila. „Toho se právě bojím. Chudák Ben.“

„Myslím, že chudák Ben s ním bude jenom souhlasit. Vypadá sympaticky.“

Brzy poté, co se muži vrátili, se Josh a Melissa rozloučili.

„Tak co ti říkal?“ neudržela se Tassy.

Ben vypadal nešťastně. „Řekl, že mě zabije, když tě přivedu do jiného stavu.“

Tassyino srdce poskočilo. Doufejme, že na to není už moc pozdě. „Ale on taky přivedl do jiného stavu Melissu.“

„Jsou svoji.“

„Ale tenkrát nebyli.“

Ben se konečně usmál. „Opravdu? To je zajímavé. Kdybych to věděl, nenechal bych si kázat o plánovaném rodičovství a rodinných hodnotách.“

„Neříkal ti to už před týdnem?“

„Opakuje mi to každý den. Pořád tě chrání. Asi si představuje, že potřebuješ nějakého šampióna.“

„Nebo bodyguarda. Pozoroval nás, když jsme tancovali a viděl, že mě osaháváš.“

„A to jsem tě tedy osahával, miláčku.“

Miláčku? Slyšela dobře? Znělo to tak nádherně. Jenže pak si uvědomila, v jakých kruzích se dřív pohyboval. Umělci si všichni navzájem říkají miláčku a nic to neznamena. Vůbec nic.

Ben, který netušil, co se jí právě odehrává v hlavě, pozvedl sklenku a podíval se na Tassy skrz ni. „Nemyslíš si, že je do tebe trochu zamilovaný?“

„Ne,“ odpověděla bryskně. „Vím, že ne. Miluje Melissu. Jenom mu záleží i na ostatních lidech. Dává na všechny pořád pozor. Musí být úžasný otec – od přírody.“

Ben na chvíli ztichnul, potom se na ni podíval a tichým, třesoucím se hlasem řekl: „Chtěl bych s tebou ještě tančit, ale nevím, jestli smím.“

„Kvůli Joshovi?“

Trochu se usmál. „Kvůli sobě – a kvůli tobě. Protože na to, co se stane, jestli tě budu k sobě zase tak tisknout, jsou tvoje šaty moc pěkné.“ Přikryl jí ruku svou velkou dlaní. „Tassy, pojď se mnou domů,“ zaprosil. Pozvání v jeho očích se nedalo přehlédnout. A nedalo se mu odolat.

Vzala si kabátek a malou večerní kabelku a usmála se. „Tak pojď,“ řekla. „Na co čekáme?“

DEVÁTÁ KAPITOLA

To všechno si Tassy moc dobře pamatovala a ještě mnohem víc. Byla vyděšená k smrti, nadávala si, že udělala chybu, protože to určitě tak nemohlo být. Všechno bude špatně, protože, co když si Ben na poslední chvíli uvědomí, že ji vlastně nechce?

Sebrala všechnu svou sílu. Bude ji potřebovat. Ben ji bez ohledu na své zraněné koleno unášel do výšin, o kterých Tassy dosud nevěděla, že existují.

Ted' se stydí za svou vyzývavou odpověď, ale zdá se, že Ben to chápe. Jeho dotyky jsou něžné, polibky nesmělé. „Stýskalo se mi po tobě celý týden,“ šeptal. „To je legrační, jak se všechno může během jediné noci změnit.“

Tassy se to moc legrační nezdálo, spíš strašné. Doted' bylo těžké udržet si odstup, ale po této noci to už bude nemožné – ale Ben to tak určitě bude chtít, zoufala si.

Ted' jí však bylo nádherně. Ben ji líbal znovu a znovu, nohu přehodil přes její, objímal ji a hladil po celém těle.

„Tassy, nastěhuj se ke mně,“ zašeptal.

Věděla, že se to může stát a byla na to připravená, ale musela říct ne.

„Bene, nemůžu,“ začala mu vysvětlovat. „Potřebuju svůj prostor, je moc brzy. Potřebuju svoji nezávislost – nemůžu všechno obětovat. Umím si představit, jak to bude. Spojíme oba byty, sestěhujeme všechny naše věci a pak se mezi námi něco pokazí a já už se nebudu moct vrátit zpátky do své části domu, protože už se nebude dát znovu uzavřít a...“

„Tassy?“

Přetrhl její protesty v půli a Tassy k němu otočila hlavu. Těsně u tváře jí zářily jako dva smaragdy jeho oči. „Proč by se mělo něco pokazit?“

Zavřela oči. Vzpomněla si na to, jak jí ublížil Derek. Ale ne, ted' na to nechce myslet – ne když leží vedle Bena unavená po milování s ním. „Bene, prosím. Nemůžu se k tobě nastěhovat – ted' ne, zatím.“

„A co bylo tohle?“ zeptal se a jemně jí přejel rukama po bocích a něžně jí pohladil nadra. „Budeme se spolu ještě někdy milovat nebo to dnes je jen nějaké poblouznění?“

Její bradavky se vztyčily pod jemnými doteky jeho palců. Ben vzal jednu z nich něžně do úst a silněji ji stiskl. Tassy zasténala a Ben se přesunul k jemné pokožce jejího krku, kde cítil její divoký puls. Ten byl nejlepší odpovědí na jeho otázku.

„Zůstaň tu celou noc,“ zašeptal. Nedal jí jinou šanci, protože ji k sobě přitiskl ještě silněji a Tassy se jeho objetí poddala.

Celý týden byl příšerný. Začaly problémy se Samem, kterému se už nezamlouvala jeho omezená pohyblivost, a byl mrzutý. Andrew Barrett rozhodl, že je načase, aby se Sam začal učit s nemocničním učitelem. V pondělí ráno měli se Sophií první hodinu.

Jenže Sam byl unavený a našťvaný, takže to nebyl nejlepší začátek. Bylo mu zase hůř, proto mu udělali nejružnější vyšetření. Srdce měl v pořádku, bolesti žádné, takže bylo rozhodnuto o tom, že podstoupí fyzioterapii, která by mu měla zvednout životní optimismus.

„Ale mně je smutno,“ namítl, když se mu Tassy pokoušela vysvětlit, co s ním teď budou všechno dělat.

Potrásla hlavou. „Já vím. Ale teď už bude líp. Doktor Lazaar si myslí, že už ti srdce pracuje moc dobře a můžeš začít cvičit, abys zesílil.“

Sam se trochu zamračil. „Nechci se moc namáhat, co když to moje srdíčko nevydrží?“ zeptal se plný obav.

Tassy se usmála a stiskla mu ruku. „Neboj se, nebudeš toho dělat zase tak moc. A už je ti opravdu líp.“

Přesto se Sam nadále tvářil beznadějně a fyzioterapeutka Sue Tassy upozornila, že se cvičení strašně bojí.

„Obávám se, že když ho teď budeme nutit, bude to nadlouho ještě horší.“

„Poprosím Bena, aby s ním ještě jednou promluvil. A jak je na tom Sophie?“

Sue Sophii také navštěvovala, trochu s ní hýbala, aby neměla proleženiny. „Ta je dobrá,“ odpověděla. „Myslím, že ji to trochu bolí, ale dobře spolupracuje. Je tady její matka – nebojí se jí Sophie trochu?“

Tassy si vzpomněla na tu strašnou hádku mezi Sophiiniými rodiči v den, kdy Sophii přijímali, a zdvihla oči k nebi. „Není zrovna něžná a starostlivá. Umím si představit, že dělá scény, když jí někdo doma dělá nepořádek nebo děti něco rozbíjí.“

Sue se usmála. „Třeba svoje nohy.“

„To ne,“ namítla Tassy rychle. „To jí způsobil její otec, ale Sophie se bojí, že ji matka zabije, když zničila kolo.“

Sue zakroutila hlavou. „Rodiče,“ podivila „Někdy si myslím, že by se děti měly líp bez nich.“

Tassy si vzpomněla na Samovu maminku, která byla naopak milá a něžná. „Ne vždycky,“ namítla „A co tedy uděláme se Samem?“

„Musíme na něj takticky. Zkusím s ním vždycky strávit pár minut, aniž bychom cvičili, aby si na mě zvykl. Taký mě uvidí cvičit se Sophií a snad se přestane tak bát. Uvidíme. Stejně popros Bena, aby s ním promluvil.“

Tassy chtěla Sue vyhovět, ale až do večera neměla příležitost. Nechala to proto na doma. Věděla, že Bena najde na lehátku na zahradě. Ležel tam se zavázaným kolenem a četl si.

„Ahoj,“ zvedl oči k Tassy a posadil se. Tassy mu položila ruku na rameno, aby nevstával a sedla si vedle něj.

„Radši se nehýbej. Nechci, aby sis kvůli mně zas ublížil. Jdu si s tebou promluvit o Samovi.“

„Aha. A já jsem doufal, že jdeš kvůli mému tělu, bez kterého nemůžeš být.“

Zamračila se. „To jsou tvoje sny.“ Vyprávěla mu jaké má Sue se Samem problémy a přitom se musela strašně snažit, aby nezírala na jeho nádherně vypracované tělo.

„Promluví s ním,“ slíbil Ben a vzal ji za ruku „Buď tu chvíli se mnou.“

Zavrtěla hlavou, ale Ben ji nepustil a bez diskuze ji vtáhl k sobě na lehátko.

„Bene,“ protestovala a chtěla se posadit. Ben ji však opět položil a začal ji líbat. Nevzpírala se mu a Ben během několika málo sekund zlomil i poslední chabé zbytky jejího odporu. Bylo nádherné ležet s ním pod borovicemi, tulit se k němu v chladu přicházející noci. Jak malou má sebekontrolu, když je vedle něj tak blízko! Tentokrát by

asi měli myslet na šest miliónů možností početí, jestli už tedy není pozdě.

Ani ve středu nedostala menstruaci a Tassy začala přemýšlet, jestli si nepopletla data. Koneckonců to nikdy nesledovala moc pečlivě a mohla zapomenout. Mělo by to být o víkendu – jenže o kterém?

Snázila se na to nemyslet, věnovala se především práci a po večerech Benovi. Ne všechny večery samozřejmě byla s ním. Přesvědčovala sama sebe, že není dobře trávit s ním veškerý volný čas. Naštěstí Ben měl spoustu práce, musel studovat, protože měl před sebou atestaci, proto ji nepřemlouval, když řekla ne.

Když byli spolu, objevovala Tassy stále nová a nová překvapení. Ben byl skvělý milenec. Tassy sice neměla zkušenosti, ale přesto to poznala. Byla si jistá tím, že málo mužů je tak pozorných a štědrých – a sexy.

Přesto se stále nerozhodla, jestli se má k němu nastěhovat. Nakonec bylo docela příjemné, když seděli v jejím malém obýváku, francouzské dveře dokořán, poslouchali zvuky večera a mlčeli.

Ani o víkendu nedostala menstruaci, proto šla v pondělí do práce trochu s obavami. Její systém zatlačit obavy do pozadí a soustředit se na práci tentokrát selhával.

Sam a Sophie na tom už byli oba lépe. Tassy dbala na to, aby měli klidná odpoledne. Sam se po rozhovoru s Benem podvolil fyzioterapii a byl pyšný na pokroky, které dělal. Sophie se trochu nudila, protože cvičit zatím nemohla. Přesto za ní terapeutka chodila, povídaly si a zjišťovaly, jak moc se Sophie může hýbat a co vlastně může dělat. Terapeutka s ní začala vyrábět nějaké malé hračky. Sophie vyrobila bílé koťátko s nebesky modrýma očima a modrým obojkem se zvonečkem.

„Trvalo mi to věčnost,“ řekla Sophie Tassy v pátek odpoledne, když jí sestřička pomáhala s posledními úpravami. „Tak, a je to.“

Ben se u nich na chvíli zastavil, aby obdivoval Sophiinu práci. Potom doprovodil Tassy do kanceláře.

„Co děláš dneska večer?“ zeptal se jí, jakmile za nimi zapadly dveře.

Koupila si těhotenský test, ale to mu samozřejmě neřekla.

„Proč?“ zeptala se místo toho s předstíranou lehkostí, aniž by se mu podívala do očí. Ty její byly totiž plné obav.

Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že bychom mohli jít někam na večeři, někam k řece. Je horko. Co ty na to?“

Tassy zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Jsem strašně unavená.“ A mám jiné, mnohem zásadnější věci na práci, dodala v duchu.

„Tak aspoň těstoviny a salát u nás na zahradě, ne?“

Usmála se nad jeho vytrvalostí, ale opět zavrtěla hlavou.

„Ne, Bene, promiň. Potřebuju se vyspat.“

„Spala jsi včera.“

„Už toho nech,“ okřikla ho už trochu naštvaně.

Ustoupil a zvedl ruce nad hlavu. „Promiň, nechtěl jsem tě naštvat. Snad se uvidíme o víkendu.“

Snad, pomyslela si Tassy. Věděla, že se možná bude muset rychle rozhodnout o spoustě věcí a ta, jestli řekne Benovi pravdu nebo ne, bude hned první.

Doma v koupelně otevřela těhotenský test. Vypadalo to strašně jednoduše. Když je těhotná, objeví se po pár minutách uprostřed modrá čárka.

Když se to stane, obrátí to její život vzhůru nohama.

Seděla a celou věčnost zírala na test. Na jednu stranu si přála, aby už věděla, jestli je úplně zmatená a popletla si datum nebo jestli je to jinak. Ale neměla odvahu se do toho pustit.

Raději test odložila, napila se, převlékla se z uniformy do trička a vrátila se do koupelny. Znovu si pečlivě přečetla instrukce, udělala všechno podle nich a čekala.

„Panebože,“ drtila mezi zuby.

Pozitivní.

Bude mít dítě.

Benovo dítě.

Malý závan radosti prorazil její panikou a ukázal jí událost z jiné perspektivy.

Dítě přece není katastrofa. Je to zázrak a asi by se cítila podvedená, kdyby byl test negativní. Všechno, co teď musí rozhodnout je, jestli to řekne Benovi.

Přála si mít maminku, aby jí to teď mohla říct a společně s ní se radovat. Potřebuje někoho, kdo by ji teď miloval a chránil.

Nejlepší by byl Ben.

Zavřela oči. Najednou cítila únavu a...

Zvedl se jí žaludek.

Musí to být psychické, pomyslela si, když zvedla hlavu z umyvadla. Protože ví, že je těhotná, zvrací.

Omyla si tvář, chvíli znovu zírala na malou modrou čárku uprostřed testu. Schová si ho navždycky.

Ne! Ben by ho mohl najít, až přijde. Raději ho hodila v kuchyni do koše.

Po jednoduché večeři zůstala dole. Bylo jí líp, když se najedla, a tak se dívala na televizi, aniž by film sledovala. Přemýšlela o dítěti a o změnách, které ji čekají.

Spala jako zabitá a ještě dlouho po probuzení ležela v posteli. Vyhnilo ji až Benovo klepání na dveře.

„Tassy!“ volal.

Vylezla z postele, prohrábla si vlasy a pospíchala otevřít.

„Promiň, zaspala jsem,“ omlouvala se. „Pojď dál.“

Sklouzl očima po její noční košili a nahých nohou. Panebože, pomyslela si Tassy. Musím vypadat hrozně.

„Jsou tu mí rodiče,“ překvapil ji Ben. „Chtěli by tě vidět.“

Vytréštěně se na něj podívala. „Dáš mi hodinu?“

„Jasně. Přijď na kafe, až budeš hotová.“

Zřejmě to bylo slovo „kafe“, které způsobilo, že se jí zase zvedl žaludek. Zabouchla Benovi před nosem a běžela do kuchyně.

Pak už jí bylo docela dobře. Dala si snídani, i když na kávu neměla odvalu, trochu poklidila a povzdechla si. Byla by sice šťastnější, kdyby byla Benova matka radši stovky mil daleko, ale co se dá dělat.

Zhluboka se nadechla a otevřela francouzské dveře dokořán. Snad se to všechno odbyde na zahradě pod borovicemi.

„Jé, vy tu máte psy,“ vykřikla překvapeně, když proti ní radostně vyskočil Ben-pes a málem ji porazil. „Bene, sedni!“

Pes neochotně poslechl, ale za chvíli se začal radosti válet. Tassy k němu přiklekla a podržela ho. Dalo jí to čas sebrat veškerou odvalu. Vydechla a obrátila se k Benovým rodičům.

Ach, ano. Je snadné poznat, že je Ben jejich. Vypadá totiž stejně jako jeho otec, jenom má vlasy po matce a taky její oči. Těma teď ta neznámá žena hledí na Tassy s neskrývaným zájmem.

Ben je představil jako Davida a Joan. Matka se na Tassy mile usmála a nabídla jí kávu.

„Myslím, že je na kávu trochu moc horko,“ odmítla Tassy. „Dám si radši minerálku,“ pokusila se o úsměv.

„Je v ledniče,“ odpověděl Ben. Došla si pro ni a vzala si i skleničku. Cestou přemýšlela, co o ní vlastně Ben svým rodičům řekl.

Dopili kávu. Tassy během rozhovoru ucucávala minerálku a snažila se, aby působila nenápadně. Tvářila se jako Benova kolegyně z práce. „Tak, nechcete si teď projít naše sídlo?“ obrátil se Ben na rodiče, když odložili šálky.

„To by bylo báječné,“ souhlasila okamžitě matka. Otec pokrčil rameny.

„Nebude ti vadit, když se podíváme i k tobě?“ zeptal se Ben Tassy.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděla. V duchu zadoufala, že ostríží zrak Benovy matky nenajde nějakou špínu nebo nepořádek. Doufala marně, skutečnost předčila všechny její obavy.

Vešli k ní do obývacího pokoje a hned za dveřmi ležel pes Ben a mezi tlapami měl krabičku s těhotenským testem. Tassy vystartovala, aby mu ji sebrala, ale pes byl rychlejší a taky si myslel, že si s ním Tassy chce hrát.

Panebože, snad to sežere nebo zničí tak, že nebude poznat, co to je, proběhlo jí hlavou, když se zvedala ze země. „Mazej ven,“ pobídla ho. Snad to ten zpropadený pes odnese s sebou.

Jenže pes měl jinou představu. Sice vyskočil, ale vybral si Benova otce a test mu složil k nohám, Tassyino srdce dopadlo na zem společně s krabičkou. Byla jasně k poznání, všichni už musejí vidět, co to je.

Doktor Laza: ar ji zvedl a beze slova podal Tassy. V očích měl však otázku. Stejně tak Ben a jeho matka. Tassy zrudla.

„Tassy?“ prolomil po dlouhé době Ben to strašné ticho.

Zhluboka se nadechla, podívala se mu do očí a potom sklonila hlavu.

„Ano,“ odpověděla jednoduše.

Ben dopadl na pohovku. „Panebože.“ Zadíval se na svoje ruce, potom zpátky na ni a pak se rozhlédl po ostatních s nepřítomným úsměvem. „Dítě.“ Rozesmál se nahlas, popadl Tassy do náruče a roztočil se s ní po pokoji. Pak ji postavil na nohy a políbil. „Budeme mít dítě!“ zakřičel a potom ji znovu objal. „Budete babička a dědeček, vážení,“ obrání se na rodiče.

David a Joan Lazaarovi se dívali překvapeně jeden na druhého a potom na Bena a Tassy. Pak paní Lazaarová propukla v pláč. „Ach, Bene,“ plakala a tiskla si hřbet ruky na ústa. „Myslela jsem, že umřu dřív, než tě uvidím ženatého a usazeného. Už jsem tomu nevěřila. To je báječné!“

„Nejsem ještě tak starý,“ smál se Ben. Vzápětí mu však smích zmrzl na rtech. „Počkej, jak jsi to myslela? To mi musíš vysvětlit. O čem to mluvíš?“

Joan si sedla a zavřela oči.

„Nechtěla jsem ti to říct...“

„Říct co?“ Benovi se chvěl hlas.

„Našli jí další bulku,“ odpověděl mu otec tiše. „Za dva týdny jde na biopsii.“

Ben ztěžka dopadl do křesla a Tassy cítila, jak propadá panice. Měl bílou tvář a nevěřícně zíral na matku.

„Je to jisté?“ zeptal se.

„Já jsem si jistá. Nemusí to být nic vážného, ale když se jedná o nádor, nikdy nevíš, co se stane. Ach drahoušku, nechtěla jsem ti to říct, nechtěla jsem tě děsit, ujelo mi to.“ Usmála se a stiskla mu ruku. „Nebude to nic vážného.“

„Biopsie je vážná věc,“ vydechl Ben. Hledal přitom Tassyinu ruku jako poslední záchranu. Cítila, že z obavy o milovanou matku se mu ruka třese a povzbudivě mu stiskla dlaň. „Co říkal doktor?“

„Nemusí to být nic vážného, Bene. I předtím to byla jenom nevinná cysta. Jsem jenom přecitlivělá, nevšímej si toho. Mluvme o dítěti.“

„Myslím, že není vhodné v tuhle chvíli plánovat svatbu,“ vložil se do debaty Benův otec.

„Ale Davide, samozřejmě, že je,“ odpověděla rychle Joan. „Jsou v sedmém nebi, každý to vidí. Otázka je jenom kdy. Musí to být samozřejmě brzy, akorát, že příští pondělí jdu na tu...“

„Mami, trochu předbíháš,“ přerušil ji něžně Ben. „Měl bych se nejdřív zeptat Tassy, jestli si mě vezme, než začneš vybírat, jakou barvu budou mít tvoje šaty. Jseš si moc jistá, že bude svatba.“

Zírala na něj v údivu. „Ale samozřejmě, že se vezmete. Proč by ne?“

„Možná mě nemiluje,“ odpověděl Ben klidně, když Tassyinu ruku svíral, jako by měl umřít.

Tassy otevřela pusu, aby protestovala, že ho přece miluje, ale pak ji raději zase zavřela.

Paní Lazaarová udělala totéž, ale nakonec přece jen řekla: „Samozřejmě, že tě miluje. Nemůže zklamat tvoji lásku!“

„Carla to udělala.“

Joan zavrtěla hlavou. „Drahoušku, Carla milovala jen sebe. Říkala jsem ti to od začátku, ale tobě trvalo dlouho, než jsi na to přišel. Tassy je ječná a miluje tě. Že Tassy?“

Tassy jako by ztratila řeč. Pohledem prosila Bena o pomoc. Ten zavřel na chvíli oči a pak se podíval přímo na matku.

„Mami, přestaň,“ zaprosil. „Tassy ti přece nemůže říct, že ne. Nedělej jí to těžší.“

Tassy sebou škubla. Kdyby na ni dorážel stejně jako jeho matka, zpanikařila by. Fakt, že ji netlačil ke zdi, ale naopak jí dal možnost rozhodnout se, všechno změnil. Ještě sice nebyla připravena říct mu, že ho miluje, ale bude z něj skvělý otec a navíc to udělá jeho nemocné a možná umírající matce radost.

„Samozřejmě, že si tě vezmu,“ odpověděla Benovi a hlava se jí zatočila.

Jsi blázen, nadávala si později. Sentimentální blázen. Jak si ho můžu vzít? Jenom si myslí, že mě miluje – řekla jsem si přece, že se už nikdy nevdám. A je to tady a spadla jsem do toho po pěti týdnech! Jak si můžeme myslet, že se po pěti týdnech známe? Dereka jsem neprokoukla ani po pěti měsících! Ale Ben není Derek. V ničem není jako on, a to je taky její jediná jistota v tom strašném zmatku.

Ben všem v práci řekl, že bude svatba. Teda, řekl to Anně a ta to rozpovíдалa po celém oddělení. Nezmínil se o dítěti, ale Joshův pohled byl výmluvný.

„Pojď na oběd,“ pozval Tassy a nedal jí příležitost k námitkám. Koupili si sendviče a sedli si na klidné místo v městském parku.

„Tak, a teď mi to řekni,“ vyzval ji tiše.

„Není co říct.“

„Kromě toho, že si ho budeš brát, protože jsi těhotná.“

Tassy se zhluboka nadechla. „Svatba má být asi za šest týdnů.“

„To je slušný úspěch pro někoho takového jako ty, kdo nevytáhne paty z domu ani na večeri s přáteli.“

Zarazila se a do očí jí vstoupily slzy. „To nebyla kritika,“ objal ji Josh kolem ramen. „Když to přijde a je to ono, je to pak rychlé. Melissa otěhotněla hned první víkend, co jsme byli spolu.“

„To my jsme aspoň čtrnáct dní počkali,“ odpověděla s hořkým úsměvem.

„Aspoň něco,“ odpověděl Josh, ale potom jeho úsměv vyhasl a on se opřel o lavičku a upřeně se na ni zadíval. „Musím ti říct, Tassy, že manželství není jen slunce a růže.“

Zamračila se. „Pořád se bojím, jestli je dítě pro manželství dobrý důvod.“

„Pro mě byl. Ujistil jsem se, že Melissu miluju, i když jsem to samozřejmě věděl od našeho prvního setkání. Ty Bena miluješ?“

„Miluju,“ řekla a samotnou ji překvapilo, jak je snadné a přirozené to říct.

„A on tebe?“

„Říká, že jo.“

Josh se na ni pronikavě zadíval.

„Ty mu nevěříš?“

Zamračila se. „Nevím. Nevím, jestli mu mám věřit nebo ne. Chce to tak moc, Joshi, že nevím, jestli sám sobě něco nenamlouvá. Předemnou měl ženu, která ho nechtěla, a jeho to ranilo. Nevím, jestli mě nechce jenom proto, že si tím splní svůj sen. Myslí si, že ho můžu snít společně s ním.“

„A chceš?“

Usmála se skrz slzy. „Ano, Joshi, a hrozně moc. Jenom nemůžu uvěřit, že je to reálné a bojím se, že není.“

„Jsem si jistý, že vaše láska bude čím dál větší. Půjdete stejným směrem, budete mít stejné sny.“ Tassy hlasitě vydechla. „Doufám, že máš pravdu. Joshi. Nebo budu mít zlomené srdce.“ Otočila se k němu a vzala ho za ruku. „Joshi, ty víš, že už nemám otce. Odvedeš mě k oltáři?“

„Já?“ Trochu se začervenal a oči se mu rozjasnily. „Tassy, to je pocta! A když se rozhodneš, že se přece jen nechceš vdávat, hned mi to řekneš a já ti pomůžu to vyřešit a najdu ti byt. Jenom si pamatuj, že máš přátele.“

Slzy se jí nezadržitelně hrnuly z očí. „Díky, Joshi,“ zašeptala. „Budu si to pamatovat.“

DESÁTÁ KAPITOLA

„Ach, Tassy, jsou psi v pořádku? Řekněte?“

Tassy seděla u paní Gatesové na pelesti a hladila jí ruku.

„Jsou v pořádku. Byli u nás o víkendu a vypadalo to, že se mají úžasně.“

„A jsou hodní?“

„Jak jsem slyšela, chovají se skvěle.“ Nezmínila se o tom, jak Ben prozradil její těhotenství. Nechtěla o tom mluvit, připadalo jí to příliš intimní na to, aby to probírala na setkání. „Radši mi řekněte, jak je vám. Co kolena?“

„Je to mnohem lepší. Překvapilo mě to. První den jsem myslela, že se už nikdy nepostavím, ale pak to bylo báječné. Úžasné.“ Usmála se. „Vždycky jsem chtěla být nezávislá. Je mi třiaosmdesát, čtyřicet sedm let už jsem vdova. Ke konci už mi to s těmi koleny moc nešlo.“

„Mám radost, že se operace povedla,“ oplátila jí Tassy úsměv.

„Ten pěkný mladík, který si vzal psy, mi řekl, že vy jste taky velmi nezávislá. Ale on vás miluje, děvenko. Měla byste si ho vzít, vypadá dobře a má před sebou dobrou perspektivu.“

Tassy se nejistě usmála.

„No, budeme se brát. O víkendu mě požádal o ruku.“ Tváří v tvář svým rodičům, psům a krabičce s těhotenským testem.

„Ach, drahoušku, to je skvělé. Jsem si jistá, že budete moc šťastní. Já bych aspoň byla, kdyby si mě chtěl vzít někdo tak pěkný.“ Zachichotala se a Tassy se taky usmála. O pravém důvodu toho sňatku mlčela. Z celého srdce si přála, aby si ji Ben chtěl vzít kvůli ní samotné, bez té komplikace s těhotenstvím.

Co když se jí zastal před rodiči ne proto, aby ji dal možnost rozmyslet se, ale proto, že on sám si to chce rozmyslet. Co když to, že ji miluje, znamená jediné: že ji chce... v posteli? Co když to tak dělí vždycky? To, že měl před ní jenom dvě ženy, ví jen od něj, od nikoho jiného.

Vymrštil ji strach a nutkání zvracet. V panice se rozloučila s paní Gatesovou a utíkala z ortopedického oddělení pryč. Zapadla na nejbližší toaletu. Tam se sice zbavila obsahu žaludku, ale ne strachu. Pokusila se myslet racionálně. Co když si ji chce vzít jenom proto, aby udělal radost své umírající matce?

Pokud umírá. Co když se vrátí z operace s tím, že je v pořádku? Odvolají potom svatbu? Nebo si jí opravdu chce vzít jen kvůli dítěti?

Je tu příliš mnoho když, ale a možná.

Napřímila se, omyla si tváře studenou vodou a vrátila se zpátky na své oddělení. Propásla oběd, ale stejně nemůže jíst...

„Vypadáš strašně.“

„Dík. Teď už je mi trochu líp.“

Ben ji zatahl do šatny a podíval se jí s obavami zblízka do tváře. „Dělá se ti špatně?“

„Už ne.“

„Potřebuješ se najíst.“

„Neříkej mi to – jsi snad odborník na ranní nevolnost?“

„Ne, ale moje matka jo. Řekla mi, že máš cucat led a jíst sladké čajové sušenky a plátky jablka a oloupané grepy, protože ti to dodá cukr. A taky musíš odpočívat a nestresovat se a ležet s nohama nahore.“

Obrátila oči v sloup. „Jasně. Jenomže to se, Bene, nedá sloučit s praktickým životem. A kdo by mi loupal ty grepy?“

„To by ses divila.“

„Podívej,“ zvedla na něj hlas. „Mám práci. Jestliže mé o ni chceš připravit, jenom mi stres přidáš.“

„Dobrá. Ze všeho nejdřív potřebuju, abys mi pomohla. Máme kluka, kterého vezou z pohotovosti s rozsáhlým poraněním ruky a paže. Vozil se na střeše výtahu a ruka se mu dostala do kola. Potřebujeme ho stabilizovat. Potřebujeme krev a taky se někdo musí postarat o jeho matku, která je úplně bez sebe.“

Tassy se znovu zvedl žaludek. „Kolik mu je?“ zeptala se s hranou profesionalitou.

„Deset.“

„To je nějaký divný věk, proč se všechny desetileté děti vrhají do dobrodružství, která je mohou zabít?“ povzdechla si Tassy.

Byla to řečnická otázka, protože na ni nebyl čas odpovédět. Dolehlo k nim kvílení a zvuk přijíždějícího vozíku. Sestry z pohotovosti spěchaly se zraněným chlapcem.

Tassy se podívala na krvavý chuchvalec na konci chlapcovy paže a rychle odtáhla jeho matku k sobě do kanceláře.

„Paní Zerilliová, potřebujeme Laurencovi pomoci. Proto od vás chci všechny informace, které mi můžete dát.“

„Nevím, proč dělá tyhle blbosti!“ zakvílela matka. „Ach, panebože, pomoz mi, můj chlapec umírá...“

„Paní Zerilliová, neumírá, ale já potřebuju co nejvíc informací.“ Otevřela desky z příjmu a podívala se na poznámku na konci: „Je nemožné získat víc informací od hysterické italské matky.“

Tassy potřásla hlavou.

„Paní Zerilliová, kde bydlíte?“

„Vím, že ho nemám pouštět ven s těmi syčáky, vím to. Ach, Laurenci, neumírej, chlapecu!“ zaječela temperamentní žena a skácela se na zem.

Tassy ji tam nechala ležet a šla najít Bena. „Nedá se z ní nic dostat. Nemohl bys jí dát něco na uklidnění? Je úplně bez sebe.“

„Dej jí deset miligramů diazepamů a šálek čaje a máš na další hodinu a půl pokoj. Pokud už jí něco nedali na pohotovosti.“

„Zeptám se. Díky.“

Vrátila se zpátky do kanceláře, kde se Anna snažila nabídnout paní Zerilliová čaj, a vytočila pohotovost. Tam zoufalé matce prý nic nedali, takže Tassy odemkla skříňku s léky a vyndala diazepam. „Paní Zerilliová, tohle si vezměte. Brzy vám bude líp.“

Vložila jí pilulku do úst a Anna jí podržela šálek čaje tak dlouho, dokud ji nezapila. Pořád zoufale plakala a Tassy si jen přála, aby se uklidnila natolik, že z ní něco dostanou dřív, než půjde kluk na sál.

„Paní Zerilliová, pomůžete nám? Laurence půjde během pár minut na operační sál a my od vás potřebujeme souhlas k operaci.“

„Vezmete mu ruku, že jo? Já to vím,“ zavyla Italka a znovu omdlela.

„Ne, paní Zerilliová. Musíme zastavit krvácení a vyčistit ránu. Budeme dělat všechno pro to, abychom mu ruku zachránili. A teď, prosím, podepište, že souhlasíte.“

„Nechci, aby mému chlapecu uřízli ruku!“ zaprotestovala matka. „A oni mu ji určitě vezmou...“

„Paní Zerilliová, především mu musíme zachránit život a snažit se zachovat jeho ruku funkční, jak nejvíc to půjde. Neamputujeme nic, co by se nedalo zachránit.“

„Jeho táta ho zabije...“

„Paní Zerilliová, když to nepodepíšete, než půjde na sál, nebude ho muset už nikdo zabíjet, protože vykrvácí,“ vykřikla Tassy přísně.

Za ženinými zády se objevil Ben a zůstal stát se zdviženým obočím.

„Prosím, paní Zerilliová, podepište to,“ zaprosila Tassy a strčila jí formulář až pod nos.

„A slibujete, že mu neudělají nic, co nebudou muset?“

„Slibuju.“

„A nemůžou mu tu ruku přišít zase zpátky?“

Tassy se tázavě podívala na Bena, ale ten zavrtěl hlavou.

„Ne, lituji. Ale udělají všechno, co můžou. A teď, prosím, podepište a pak ho můžete jít potěšit, než ho odvezou na sál.“

Nakonec měli podpis na formuláři, chlapec byl na sále a paní Zerilliová pokojně spala v křesle v čekárně. Tassy se opřela v židli a zavřela oči.

„Pořád je ti špatně?“

„Proč by mělo?“ odpověděla se zavřenýma očima. „Těhotenství je přece známkou výborného zdraví.“

Ben se zasmál. „Přece se to o té nevolnosti říká.“

Otevřela oči a pracně se zvedla ze židle. „Jsem vyčerpaná. Nevěděla jsem, že podpis formuláře může vyvolat takovou hysterii.“

„Je to pro ni hrozné. Představ si svého milovaného syna s roztrhanou rukou...“

„Fajn, Bene, díky. Umím si to představit.“

„Pořád máš žaludek jako na vodě?“ zadíval se na ni zkoumavě. „Nechce se ti zase zvracet?“

„Asi jo,“ povzdechla si a vydala se zpátky do své kanceláře. „Jdu a klidně, pomalu a příjemně udělám s Annou inventuru léků. Doufám, že odsud dneska brzy vypadnu a konečně budu mít čas dát si nohy nahoru.“

„Už jsi byla u gynekologa?“

Zastavila se a otočila se přímo na něj. „Benc, jsem jenom těhotná. Nic mi není. U doktora jsem zatím nebyla.“

Usmál se a zvedl ruce nad hlavu. „Jasně, promiň. Ale až tam půjdeš, můžu s tebou?“

Chvíli na něj zírala a pak trochu pokrčila rameny. „Klidně. Jsi koneckonců otec.“

„Myslíš?“

„Co? Že se mnou klidně můžeš jít nebo že jsi otec?“

„Obojí,“ pousmál se Ben.

Zadívala se dolů na své dlaně. „Bene, nech mě, necítím se na takové vtipy.“

Tassy udělala jenom to, co bylo nezbytně nutné, ale i tak se nedostala domů dřív než za hodinu a půl. V ledničce si vzala minerálku, našla balíček čajových sušenek a sedla si k televizi. O dvě hodiny později se probudila s bolavým krkem a mokrou dekou, na kterou se vylila minerálka. Balíček sušenek se válel na zemi.

Ben stál ve francouzských dveřích s tácem v ruce. Tassy vyskočila tak prudce, že odkopla sušenky i prázdnou sklenici.

„Co se ti stalo?“ zeptal se.

„Asi jsem usnula – jsi snad moje matka, že se tak staráš?“

„Bože. Starám se o tebe, protože to, z čeho je ti mizerně, je moje dítě.“

Tassy doufala, že bude moct sníst aspoň něco, ale když odkryla ubrousek, zůstala zírat. Ben přinesl misku oloupaných kousků grepu, nakrájená jablka, slané sušenky a k tomu všemu i plechovku ančoviček.

„Máma prý zbožňovala ančovičky, když byla těhotná.“

Překvapená Tassy si nabrala kousek na sušenku a samotnou ji překvapilo, jak je to dobré. Snědla i grep a navrch si dala jablko a pak se svezla na pohovku. „Bylo to výborné – díky.“

Ben položil tác a sedl si k ní na židli. „Proč nejdeš do postele?“

„Nechce se mi jít nahoru. Už přivezli Laurence Zerilliho z operačního sálu?“

„Ano. Bohužel mu ruku nezachránili, ale udělali to tak, že bude moct mít funkční protézu. Špatná zpráva je, že je levák, ale je tak malý, že se může ještě naučit používat i druhou ruku.“

„Jak mohl udělat takovou pitomost?“

„Děti někdy bývají nerozvážné. Taky jsem jako dítě dělal pěkné blbosti.“

„Takové asi ne.“

Ben se usmál. „Naštěstí neměly tak špatný konec. Ale jednou jsem vylezl na elektrický sloup a jednou jsem si hrál na kolejích s kuřetem.“

Tassy zavřela oči. „Snad to dítě bude po mně. Nikdy jsem v dětství nic takového nedělala – fakt.“

Dokud jsem nepotkala tebe, neudělala jsem za celý svůj život nic bláznivého.“

„To jsi měla dlouhé zpoždění, ne?“

„V tom, že jsem neudělala žádnou blbost? Zato teď.“ Zamračila se. „Podívej se na mé.“

Ben si sedl k ní na pohovku.

„Všechno bude v pořádku, Tassy. Neboj. Jenom nám dej čas.“

Naklonil se a políbil ji na tvář a bez dalšího naléhání posbíral věci zpátky na táč, dal zbytky ovoce do ledničky, napustil jí vanu a na noční stolek připravil sklenici studené vody. Když sešel dolů, Tassy pořád ještě ležela na pohovce. Opřel se o dveře a dlouho si ji prohlížel.

„Zvládneš to sama nebo ti mám pomoci?“ zeptal se.

Těžce vstala. „Díky, zvládnou to sama.“

Zavřela za sebou dveře koupelny, opřela se o ně a rozplakala se. Jenom kdyby si byla jistá, že ji miluje...

Sophie i Sam šli konečně domů. Tassy, která se pomalu učila normálně fungovat i s ranní nevolností, strávila chvíli s oběma rodinami, aby s nimi probrala rekonvalescenční plány.

Samova matka už se nemohla dočkat, až si po deseti týdnech odveze chlapce domů. Bohužel měla starosti s tím, kdo se o něj bude starat, protože neměla moc peněz a nemohla si v práci vzít neplacené volno. Doufala, že přijede její matka a o Sama se bude starat.

„Řeknete jí, jak je důležitá rekonvalescence, že?“ ujišťovala se Tassy. „Potřebuje hodně odpočívat a také musí pokračovat v těch cvicích, se kterými tu začal. Tady jsou podrobně rozepsané, ale Sam ví, jak je má cvičit. Tady je seznam jeho léků, ale dávejte pozor, jestli nebudou mít nějaké vedlejší účinky. Řekl vám už doktor, že Sam musí brát až do konce života penicilín, aby se mu ta nemoc nevrátila?“

„Ano, to vím,“ přikývla matka. „Nebojte se, budeme opatrní.“

„A dávejte pozor, jestli se nevrátí nějaké symptomy nemoci. Bolesti, ztráta chuti k jídlu – kdyby se něco takového stalo, hned přijďte, že Same?“ obrátila se Tassy s úsměvem na chlapce a ten přikývl.

„Tak, Sam ví, jak si měřit puls a taky ví, jaké záškuby svalů jsou v pořádku a jaké už ne. Kdyby byly nějaké rychlé nebo neobvyklé, ihned nás zavolejte a taky kdyby nemohl popadnout dech. Já vím, že je to spousta věcí k zapamatování, ale máte to všechno napsané. Tady je telefon na kliniku. Stejně jdete za týden na kontrolu, tak se za mnou stavte a můžeme probrat všechno, co vám nebude jasné.“

Sam přikývl, potom kývla na pozdrav i jeho matka.

„Jo, a tohle je pro vás a tohle pro pana doktora Lazaara. Nevěděl jsem, jestli tady je, abych mu mohl poděkovat,“ vzpomněl si ještě Sam.

Tassy převzala malý měkký balíček a Sam na ni mrknul.

„Je to krása. Mohl by si to vzít na vaši svatbu.“

Tassy zamrkala. Netušila, že i děti vědí o svatbě, která je plánovaná – paní Lazaarovou – už za deset dní, na poslední červencovou sobotu. Zatím nemá ještě ani šaty a ve skutečnosti má jen velmi málo co dělat se všemi těmi plány. Ben jí sice všechno vypráví a snaží se ji zatáhnout do příprav, ale Tassy si připadá příliš vyčerpaná a je jí pořád špatně na to, aby ji to zajímalo.

Především si však nebyla vůbec jistá, jestli se cítí na svatbu připravená.

Poděkovala Samovi a jeho matce za dárky, odložila je a dala Samovi velkou pusu. Nakonec jim zamávala. Ani neměla čas podívat se na dárek, protože za dveřmi už čekali Sophiini rodiče a Tassy s nimi musela absolvovat celou propouštěcí proceduru znovu pouze s jinými seznamy příkazů a zákazů.

„Nenechte ji moc chodit – každý den jen pár minut s berlemi. Potřebuje hodně odpočívat, dávejte pozor, jestli modřiny blednou, jestli nemá nějaké bolesti a taky jestli zpod sádry neucítíte zápach, Cokoliv z toho byste objevili, musíte okamžitě zavolat. Chcete se ještě na něco zeptat?“

Sophie kývla a podala Tassy balíček, který schovávala za zády. „To je pro tebe,“ řekla a přitiskla se k Tassy. „Pro miminko,“ zašeptala jí do ucha.

Tassy vybalila koťátko, které Sophie sama vyrobila, a přitiskla si ho k tváři. „Děkuju Sophie, je to od tebe moc milé.“

„Budeš muset přišít znovu hlavičku, to se mi moc nepovedlo. Už jsem moc pospíchala.“

Tassy se usmála: „Je to krásné. Moc děkuju, srdíčko.“

Dala i Sophii pus, potřásla si rukama s jejími rodiči a dívala se za nimi, jak odcházejí. Jak to asi bude dlouho trvat, než se pustí do dalších šarvátek? Možná se vzali ze stejně špatných důvodů, třeba se ani moc neznali.

„Bude se ti stýskat?“

„Bude. Máš u mě v kanceláři dárek od Sama.“

Ben přikývl a zrak mu sklouzl k bílému chomáčku, který Tassy svírala v dlaních. „Co to máš?“

„Dárek od Sophie – udělala to pro miminko.“

„Opravdu? To je od ní moc milé.“

„Pro děťátko to moc není, trčí z toho spousta kousků, ale je to od ní fajn. A tady to je pro tebe.“

„Víš, co to je?“

Zasmála se. „Mám nějaké podezření.“

Otevřel balíček a vytáhl kus hedvábí. „Dobrý vkus,“ poznamenal.

Tassy se rozesmála. Kravata byla jasně zelená s růžovými a oranžovými srdci. Byla to bezpochyby ta nejdivočejší kravata, jakou oba kdy viděli. „Říkal, že to bude překvápko,“ řekla Tassy Benovi, když mohla konečně promluvit.

„Podívej se na tenhle kousek,“ upozornil ji Ben. Sedli si a studovali největší růžové srdce, které mělo uprostřed párek zamilovaných ptáčků se spojenými zobáčky.

„Řekl, že si ji můžeš vzít na svatbu,“ připomněla Tassy a Ben jen zvedl obočí.

„Opravdu?“ podivil se. „Kde to mohli sehnat?“

Tassy otevřela svůj balíček a vytáhla modrý podvazek. „Něco modrého, já vím. Je to od ní moc hezké.“

„Vezmeš si ho?“

„Proč ne? Musím něco udělat se svatebními šaty. Je nejvyšší čas.“

Ben zvlínil rty v úsměvu. „Už jsem o tom přemýšlel. Nemohla by sis vzít ty plesové šaty s tím malým kabátkem? Jsou krásné a strašně elegantní. Vypadáš v nich absolutně neuvěřitelně. Neumím si představit, že bys v něčem vypadala líp. Nechci tě vidět v kilometrech nějakých krajk.“

Ani Tassy si tak svatební šaty nepředstavovala, což byl také hlavní důvod, proč se zatím ještě nevypravila na nákupy. Další věc byla cena.

„Myslím, že bych si je mohla vzít,“ řekla přemýšlivě. „Večer se na ně ještě podívám, a kdyby to nešlo, udělám s tím něco zítra.“

Šaty vypadaly stejně pěkně, jako když si je koupila, i když teď na ně měla jiné nároky. Líbily se jí a jako svatební půjdou. Ostatně, nebude to žádná velká svatba, ujišťovala se.

Joan Lazaarová celý víkend telefonovala a doladřovala poslední detaily. Tassy doufala, že to nevypadá, jako by nebyla dost vděčná, ale nedokázala se z toho radovat. Cítila se unavená a už se těšila, až bude mít těhotenství za sebou.

S Benem se rozloučila v pondělí ráno, protože odjížděl na celý týden na kurs do Cambridge. Nebude zpátky dřív než v pátek pozdě v noci, a to pojedou rovnou k rodičům. Josh vyzvedne Tassy v sobotu ráno a vezme ji do Norfolku, takže Tassy se má s Benem potkat až v kostele, kde už měli ohlášky. Bude tam jen pár nejbližších přátel, Josh a Melissa Lancasterovi a Anna Longová. Ani Benův seznam není o moc delší.

„A co tvoje matka?“ zeptal se Ben opatrně.

„Co moje matka?“ opáčila Tassy a dál už o tom nemluvili.

Tassy z toho všeho byla strašně nervózní, ale má ještě spoustu zařizování, nemusí na to myslet.

Ben odjel a Tassy už byla vypravená do práce, jen si ještě sedla v kuchyni, aby si dala snídani, když pocítila prudkou, bodavou bolest, která ji srazila na kolena. Upustila toast a jen tak tak se doplazila k pohovce v obýváku. Krvácela. Tři hodiny nebyla schopna pohybu, potom bolest trochu povolila a Tassy mohla zavolat do nemocnice.

Přijdu určitě o dítě, pomyslela si, ale nebyla schopná nic dělat. Nakonec přijela Anna, která jí pomohla do postele a zavolala doktora. Ten přišel během odpoledne, vyptal se jí na spoustu osobních otázek a ujistil ji, že bude v pořádku. Občas se bohužel stává, že v době další menstruace dojde v raném stadiu těhotenství k potratu, ale nemusí to mít vliv na schopnost znovu otěhotnět. Pravděpodobně ani nebude muset jít do nemocnice.

Tassy toužila mluvit s Benem, ale měl právě nějaké zkoušky a nebylo to možné. Nakonec stejně by nemohl nic dělat a jenom by ho zbytečně děsila. Jeho matka byla právě na operaci, jak si Tassy vzpomněla, a Ben netrpělivě čeká na výsledky.

Ne, poslední věc, kterou by mohla udělat, je volat Benovi. Šla brzy spát a v ruce svírala koťátko, které Sophie udělala pro miminko. Plakala dlouho a zoufale. V úterý ráno jí volal Ben a krátce po něm i Josh. Vymyslela si nějakou historku o nachlazení a Benovi, který nevěděl, že nebyla v práci, neřekla nic.

„Jak ti je?“ zeptal se a Tassy zalhala, že dobře. „Určitě?“ ujistil se. Mluvil snad s Annou? Ale té přeci řekla, že si nepřeje, aby se to někdo dozvěděl. Řekne to Benovi, ale nechce, aby to věděl ještě někdo jiný, řekla jí.

„Je mi dobře, opravdu,“ zalhala proto znovu. „A co tvoje matka? Máš nějaké zprávy?“

„Ne. Dám ti hned vědět. Stýská se mi po tobě.“ Je to pravda? Nechce po tom pátrat. Teď jen potřebuje, aby to tak bylo.

„Taky se mi stýská,“ odpověděla mu po pravdě. „Chtěla bych, abys tu byl.“

„Nesmutni, brzy bude sobota,“ ujišťoval ji láskyplně Ben.

A byla, možná až příliš brzy. Celou cestu autem s Joshem, Melissou a Annou mlčela. Celý týden to Benovi neřekla, protože cítila, že to není věc, kterou by mohli probírat po telefonu. Ostatně až budou svoji, budou mít spoustu času si o tom popovídat.

Ne! Nemůže si ho přece vzít, když to nebude Ben vědět. Zastavili před malým vesnickým kostelíkem za tři minuty tři, právě když přijeli Benovi rodiče.

Doktor Lazaar přiskočil k jejich autu a usmál se na Tassy okýnkem. „Ahoj Tassy. Vypadáš nádherně. Všechno jsme pro tebe už připravili.“

Tassy se nadechla. Oni jsou možná připraveni, ale ona ne. Vystoupili z auta, Anna jí přehodila přes ramena kabátek a poopravila květiny ve vlasech, ujistila se, že drží kytici na správné straně, dala jí rychlý polibek a společně s Melissou zmizela v kostele.

Josh jí nabídl rámě a Tassy se ho chytila jako záchranného pásu. „Joshi, potřebuju mluvit s Benem,“ drmolila jako v horečce.

Josh se jí dlouho díval do očí a potom přikývl. „Dobře. Přivedu ho. Počkej tady.“

Zmizel mezi dveřmi. Z kostela zněly varhany. Tassy křečovitě držela kytici a vůbec nevěděla, jak to Benovi řekne a jestli vůbec bude schopná něco říct.

„Tassy?“

Otočila se, zrak jí padl na Samovu příšernou kravatu a rozplakala se. „Tassy, miláčku, co je ti?“ zeptal se s obavami v hlase a vzal ji do náruče.

„Musím ti něco říct,“ vzlykala.

„Jistě.“ Vzal ji kolem ramen a vedl kolem kostela na malou lavičku pod starým tise. Posadili se a Ben ji vzal za ruku.

Chvěje se, všimla si Tassy. Je snad tak nervózní ze svatby?

„Co mi chceš říct, Tassy?“ zeptal se potichu.

Zhluboka se nadechla.

„Bene, v pondělí jsem potratila. Nechtěla jsem ti to říkat po telefonu.“

Nic neříkal, ale jeho mlčení bylo něžné a účastné. Pak ji vzal do náruče a pevně ji k sobě přivinul. „Ach Tassy, to je mi líto.“

Na chvíli se odtáhla, ale pak se k němu zase přitiskla. „Nemohla jsem si tě vzít, aniž bych ti to řekla. Můžeme mít ještě spoustu dětí. Ale jestli to děláš jenom kvůli tomu, nebo kvůli matce... Jestli chceš, nemusíme jí o tom nic říkat. Může umřít šťastná.“

„Tassy, máma neumírá. Byla to jen nezhoubná tuková cysta.“

Tassy se konečně usmála. „Bene, jsem tak ráda – ale to znamená, že to nemusíme vůbec dělat.“

Ben strašně dlouho nic neříkal, hrál si s jejími prsty, a když konečně promluvil, měl zastřený, chraplavý hlas. Vypadal, že se musí dost ovládat.

„To je to, co chceš – neudělat to?“ zeptal se.

Tassy okamžitě zavrtěla hlavou. „Ne, to ne. Chci si tě vzít, miluju tě. Nic na světě nechci víc, ale nevím, co cítíš ty, jestli sis mě nechtěl vzít jenom z povinnosti, protože jsem byla těhotná. Jestli to tak je, přežiju to, nemusíš se o mě bát. Udělej jenom to, co doopravdy chceš.“

Napětí z něj vyprchalo jako vzduch z balónku. „V tom případě,“ řekl s lišáckým úsměvem, „když přestaneš mučit moje nervy, mohli bychom jít do kostela a vzít se – protože já tě miluju, Tassy Franklinová, a to od chvíle, kdy jsem tě poprvé potkal.“

„Jseš si tím jistý?“ zeptala se opatrně. „A co tvé sny?“

„Co je s nimi? Dítě byla dobrá záminka, jak tě získat, ale budu s tebou stejně rád nějakou dobu sám, abych ti mohl dokázat, jak moc tě miluju. Je mi strašně líto toho děťátka a doufám, že se děti jednou dočkáme, ale rozhodně jsem si té nechtěl vzít jenom proto.“

Jenom vydechla a tvář se jí rozzářila.

„Pojďme, všichni na nás čekají.“

Vrátili se ke vchodu do kostela, kde nervózně přešlapoval Josh.

„Ještě jednu věc,“ zaškemrala Tassy.

Benovo obočí prudce zacukalo, jeho stále napjaté nervy se znovu rozvíbrovaly. „Co?“

„Můžeš mě políbit?“

Tvář se mu roztáhla v širokém úsměvu. Vzal ji do náruče.

„Bude mi potěšením,“ zašeptal a políbil ji.

Josh nervózně zakašlal, Ben se vzpamatoval a vložil její ruku do jeho.

„Proboha, ne, abys ji nechal utéct, ručíš mi za ni,“ zasmál se a zmizel v kostele.

„Jseš si jistá, že to chceš?“ zeptal se Josh Tassy a ta se usmála a přikývla.

„Určitě. Miluju ho k zbláznění a on mě taky. Pak ti to vysvětlím.“

„No ty jsi skvělá. Stálo mě to tady deset let života.“

Hlas varhan náhle prorazil dveřmi otevřenými dokořán a Tassy naplno zasáhl svatební pochod. Zavěsila se do Joshe a kráčela s ním kostelem. U poslední lavice se však prudce zastavila.

„Mami?“ zašeptala.

„Ahoj, Tassy,“ odpověděla jí matka také šeptem. „Vypadáš nádherně, miláčku, opravdu nádherně.“ Usmála se, ale v očích měla slzy.

Také Tassy po tvářích kanuly slzy štěstí. Jako ve snu viděla u oltáře Bena, jak na ni povzbudivě mrká. Pustila se Joshovy paže a přistoupila k muži, kterého tak miluje.

Jen stěží slyšela vikářovu řeč. Všechno, co byla schopná vnímat, byl Ben vedle ní, jeho ruka, kterou ji navzdory protokolu objímal kolem pasu.

Skrz slzy viděla, jak jí navléká prsten. Potom ji políbil, něžně a pln respektu jí vtiskl polibek jako slib a odvedl si ji z kostela jako svou ženu.

Všichni kolem nich se smáli, ale nikdo nebyl v tu chvíli šťastnější než Tassy a Ben.

„Jak jsi sem dostal mou matku?“ bylo první, na co se Bena zeptala, když vyšli ven na slunce.

„Vypátral jsem její číslo v tvém adresáři. Myslel jsem si, že by tu chtěla být.“

Otočila se k němu. „Myslela jsem, že nejsi zvědavý a nepátráš,“ řekla měkce.

Usmál se. „Jenom když je to nezbytně nutné. Tady je máma, musíme jí říct o dítěti.“

„Nebude z toho smutná?“ starala se Tassy, aby Joan nepokazili její velký den. „Můžeme jí to říct zítra.“

„Ne. Propadla panice, když jsem zmizel z kostela. Musíme jí to vysvětlit. Koneckonců možná bude radši, až uslyší, že se bereme s lásky. Ahoj, mami.“

„Co to bylo, chvíle pochybností?“ zeptala se jich okamžitě paní Lazaarová.

„Ne, Tassy mi musela něco říct, mami. Potratila.“

Joan neskřývala dojetí. „Ach miláčku, je mi to tak líto.“ Hladila Tassy po ruce. „Je ti dobře?“

Přikývla a usmála se.

„Lip než dobře. Víím, že si mě Ben vzal proto, že mě miluje a ne jen z povinnosti.“

„Ale samozřejmě, že tě miluje. To bylo přece hned jasné.“

Tassy se zasmála. „Mně ne. Jsem mimořádně nechápavá.“

„Možná,“ napověděl Ben s úsměvem. „Definitivně možná,“ odpověděla Tassy. „Ale učím se rychle.“